

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-155-10
RM 10-142-09
RM 10-144-10
RM 10-156-10

Druk nr 3656
Warszawa, 24 listopada 2010 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekty ustaw:

- 1) o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców,**
- 2) o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym z projektami aktów wykonawczych,
- 3) o zmianie ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych,
- 4) o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw.

W załączeniu przedstawiam także opinie dotyczące zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tych sprawach w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni: w pkt. 1 – Minister Gospodarki, w pkt. 2 i 4 – Minister Sprawiedliwości, w pkt. 3 – Prezes Rady Ministrów.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców¹⁾

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, ustawę z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze, ustawę z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze, ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, ustawę z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, ustawę z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, ustawę z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie, ustawę z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, ustawę z dnia 28 września 1991 r. o lasach, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze, ustawę z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie, ustawę z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarstwa i położnej, ustawę z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ustawę z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentystry, ustawę z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, ustawę z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia, ustawę z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji, ustawę z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawę z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, ustawę z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, ustawę z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych, ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach, ustawę z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, ustawę z dnia 7 czerwca 2001 r. o leśnym materiale rozmnożeniowym, ustawę z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych, ustawę z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne, ustawę z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym, ustawę z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, ustawę z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze, ustawę z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, ustawę z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych, ustawę z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawę z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym, ustawę z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym, ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej, ustawę z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe, ustawę z dnia 26 czerwca 2003 r. o nasiennictwie, ustawę z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej, ustawę z dnia 28 listopada 2003 r. o służbie zastępczej, ustawę z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, ustawę z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt, ustawę z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, ustawę z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego, ustawę z dnia 22 stycznia 2004 r. o organizacji rynku rybnego i pomocy finansowej w gospodarce rybnej, ustawę z dnia 19 lutego 2004 r. o rybołówstwie, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych, ustawę z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, ustawę z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne, ustawę z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, ustawę z dnia 2 lipca

Art. 1. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.²⁾) art. 220 otrzymuje brzmienie:

„Art. 220. § 1. Organ administracji publicznej nie może żądać zaświadczenia ani oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli:

- 1) znane są one organowi z urzędu,
- 2) możliwe są do ustalenia przez organ na podstawie:
  - a) posiadanych przez niego ewidencji, rejestrów lub innych danych,
  - b) rejestrów publicznych posiadanych przez inne podmioty publiczne, do których organ ma dostęp w drodze elektronicznej na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne,
  - c) wymiany informacji z innym podmiotem publicznym na zasadach określonych w przepisach o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne,
  - d) przedstawionych przez zainteresowanego do wglądu dokumentów urzędowych (dowodu osobistego, dowodów rejestracyjnych i innych).

§ 2. Organ administracji publicznej żądający od strony lub innego uczestnika postępowania zaświadczenia albo oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego

---

2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawę z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego, ustawę z dnia 21 stycznia 2005 r. o doświadczeniach na zwierzętach, ustawę z dnia 4 marca 2005 r. o Krajowym Funduszu Kapitałowym, ustawę z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich, ustawę z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa, ustawę z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 28 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym, ustawę z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego, ustawę z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej, ustawę z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach, ustawę z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia, ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym, ustawę z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji syndyka, ustawę z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów, ustawę z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich, ustawę z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu, ustawę z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, ustawę z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, ustawę z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów, ustawę z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, ustawę z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956–1989 oraz ustawę z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682 i Nr 181, poz. 1524, z 2008 r. Nr 229, poz. 1539, z 2009 r. Nr 195, poz. 1501 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 167, poz. 1131 i Nr 182, poz. 1228.

jest obowiązany wskazać przepis prawa wymagający urzędowego potwierdzenia tych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia albo oświadczenia.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. Spadkobierca zmarłego członka spółdzielni dziedziczy udziały, jeżeli jest członkiem spółdzielni lub złożył deklarację przystąpienia do spółdzielni. Jeżeli spadkobierców jest więcej niż jeden, powinni oni wskazać jednego spośród siebie, który uzyskuje prawo do udziałów, chyba że podzielą oni udziały między tych spadkobierców, którzy złożyli deklarację przystąpienia do spółdzielni. Spółdzielnia nie może odmówić przyjęcia w poczet członków spadkobierców dziedziczących udziały, jeżeli odpowiadają oni wymogom określonym w statucie.”;

2) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. § 1. Walne zgromadzenie jest najwyższym organem spółdzielni.

§ 2. Każdy członek ma jeden głos bez względu na ilość posiadanych udziałów. Statut spółdzielni, której członkami mogą być wyłącznie osoby prawne, może określać inną zasadę ustalania liczby głosów przysługujących członkom.

§ 3. Członek może uczestniczyć w walnym zgromadzeniu przez pełnomocnika, jeżeli ustawa lub statut nie stanowią inaczej. Osoby prawne będące członkami spółdzielni biorą udział w walnym zgromadzeniu przez ustanowionego w tym celu pełnomocnika.

§ 4. Pełnomocnik nie może zastępować więcej niż jednego członka. Pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie pod rygorem nieważności i dołączone do protokołu walnego zgromadzenia.

§ 5. Członek zarządu spółdzielni nie może być pełnomocnikiem na walnym zgromadzeniu. Nie dotyczy to spółdzielni liczących nie więcej niż 10 członków, o ile statut nie stanowi inaczej.

§ 6. Pracownik spółdzielni może być pełnomocnikiem na walnym zgromadzeniu, tylko jeżeli jest również członkiem spółdzielni zatrudnionym na podstawie spółdzielczej umowy o pracę.

---

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 99, poz. 1001, z 2005 r. Nr 122, poz. 1024, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, z 2007 r. Nr 125, poz. 873, z 2008 r. Nr 163, poz. 1014 oraz z 2009 r. Nr 77, poz. 649.

§ 7. Członek ma prawo korzystania na własny koszt z pomocy prawnej lub pomocy eksperta. Osoby, z których pomocy korzysta członek, nie są uprawnione do zabierania głosu.

§ 8. W walnym zgromadzeniu mają prawo uczestniczyć z głosem doradczym przedstawiciele związku rewizyjnego, w którym spółdzielnia jest zrzeszona, oraz przedstawiciele Krajowej Rady Spółdzielczej.”;

3) w art. 201 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Statut może przewidywać także zatrudnienie wszystkich lub niektórych członków na podstawie umowy o pracę.”;

4) w części I w tytule II dodaje się dział VI w brzmieniu:

„Dział VI

Przekształcenia spółdzielni pracy

Art. 203e. Użyte w niniejszym dziale określenia oznaczają:

- 1) spółka handlowa – spółkę w rozumieniu art. 4 § 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.⁴⁾);
- 2) członek spółdzielni uczestniczący w przekształceniu – członka spółdzielni, który złożył oświadczenie o uczestnictwie w spółce przekształconej;
- 3) rejestr – rejestr przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 168, poz. 1186, z późn. zm.⁵⁾);
- 4) umowa spółki, udziały i wspólnicy – rozumie się przez to również odpowiednio statut, akcje i akcjonariuszy.

Art. 203f. Spółdzielnia pracy może być przekształcona w spółkę handlową.

Art. 203g. Przekształcenie spółdzielni pracy w spółkę handlową następuje z chwilą wpisu spółki przekształconej do rejestru (dzień przekształcenia). Jednocześnie sąd rejestrowy z urzędu wykreśla z rejestru spółdzielnię.

---

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 102, poz. 1117, z 2003 r. Nr 49, poz. 408 i Nr 229, poz. 2276, z 2005 r. Nr 132, poz. 1108, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 208, poz. 1540, z 2008 r. Nr 86, poz. 524, Nr 118, poz. 747, Nr 217, poz. 1381 i Nr 231, poz. 1547 oraz z 2009 r. Nr 13, poz. 69, Nr 42, poz. 341 i Nr 104, poz. 860.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 141, poz. 888, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 53, poz. 434 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 146 i Nr 96, poz. 620.

Art. 203h. § 1. Spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki spółdzielni.

§ 2. Spółka przekształcona pozostaje w szczególności podmiotem zezwoleń, koncesji oraz ulg, które przysługiwały spółdzielni przed jej przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji albo ulgi stanowi inaczej.

§ 3. Członkowie spółdzielni uczestniczący w przekształceniu stają się z dniem przekształcenia wspólnikami spółki przekształconej.

§ 4. W dniu przekształcenia spółdzielni pracy spółdzielcze umowy o pracę zawarte z członkami spółdzielni stają się umowami o pracę na czas nieokreślony.

§ 5. Spółka przekształcona ma obowiązek podawania w nawiasie dawnej firmy obok nowej firmy z dodaniem wyrazu „dawniej”, przez okres co najmniej roku od dnia przekształcenia.

Art. 203i. Do przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę handlową stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu spółek handlowych o spółkach handlowych dotyczące powstania spółki przekształconej, jeżeli przepisy niniejszego działu nie stanowią inaczej.

Art. 203j. Przekształcenie spółdzielni pracy w spółkę handlową wymaga:

- 1) uchwały walnego zgromadzenia członków spółdzielni wszczynającej proces przekształcenia w spółkę;
- 2) przygotowania planu przekształcenia;
- 3) zbadania planu przekształcenia i sporządzenia opinii przez biegłego rewidenta wyznaczonego przez sąd rejestrowy;
- 4) zawiadomienia członków spółdzielni o zamiarze powzięcia uchwały o przekształceniu spółdzielni w spółkę;
- 5) powzięcia uchwały walnego zgromadzenia członków spółdzielni o przekształceniu spółdzielni w spółkę;
- 6) wezwania członków spółdzielni do złożenia oświadczenia o uczestnictwie w spółce przekształconej;
- 7) powołania członków organów spółki przekształconej albo określenia wspólników prowadzących sprawę tej spółki lub reprezentujących ją na zewnątrz;
- 8) zawarcia umowy spółki przekształconej albo podpisania statutu spółki przekształconej;

9) wpisu spółki przekształconej do rejestru i wykreślenia z rejestru spółdzielni.

Art. 203k. § 1. Proces przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę handlową rozpoczyna się wraz z podjęciem uchwały, o której mowa w art. 203j pkt 1. Uchwała ta wymaga większości 3/4 głosów oddanych w obecności co najmniej połowy uprawnionych do głosowania.

§ 2. W uchwale o wszczęciu procesu przekształcenia w spółkę handlową określa się typ spółki, w którą ma zostać przekształcona spółdzielnia pracy.

Art. 203l. § 1. Plan przekształcenia przygotowuje zarząd spółdzielni pracy w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

§ 2. Plan przekształcenia powinien zawierać co najmniej:

- 1) ustalenie wartości bilansowej majątku spółdzielni na określony dzień w miesiącu poprzedzającym przedłożenie członkom spółdzielni planu przekształcenia;
- 2) zwięzłe przedstawienie motywów przekształcenia;
- 3) określenie wartości udziałów przekształconej spółki i ilości udziałów w przekształcanej spółce przypadającej na jeden udział członkowski w spółdzielni na podstawie sprawozdania finansowego, o którym mowa w § 3 pkt 4.

§ 3. Do planu przekształcenia należy dołączyć:

- 1) projekt uchwały w sprawie przekształcenia spółdzielni w spółkę handlową;
- 2) projekt umowy spółki przekształconej;
- 3) wycenę składników majątku (aktywów i pasywów) spółdzielni;
- 4) sprawozdanie finansowe sporządzone dla celów przekształcenia na dzień, o którym mowa w § 2 pkt 1, przy zastosowaniu takich samych metod i w takim samym układzie, jak ostatnie roczne sprawozdanie finansowe.

Art. 203m. § 1. Niezwłocznie po sporządzeniu planu przekształcenia zarząd spółdzielni pracy przekazuje plan biegłemu rewidentowi.

§ 2. Biegły rewident bada plan przekształcenia w zakresie poprawności i rzetelności i sporządza opinię z tego badania najpóźniej w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania planu przekształcenia od zarządu spółdzielni pracy.

§ 3. Biegły rewident może żądać od zarządu spółdzielni pracy przedłożenia dodatkowych dokumentów i wyjaśnień.

Art. 203n. § 1. Zarząd spółdzielni pracy zawiadamia członków spółdzielni o zamiarze powzięcia uchwały o przekształceniu spółdzielni dwukrotnie, w odstępie nie krótszym niż dwa tygodnie i nie później niż na miesiąc przed planowanym dniem powzięcia tej uchwały. Bieg terminu, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, liczy się od dnia pierwszego zawiadomienia.

§ 2. Zawiadomienie, o którym mowa w § 1, powinno zawierać istotne elementy planu przekształcenia oraz opinii biegłego rewidenta, a także określać miejsce oraz termin, w którym członkowie spółdzielni mogą zapoznać się z pełną treścią planu przekształcenia i opinii biegłego rewidenta. Termin, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, nie może być krótszy niż dwa tygodnie przed planowanym dniem powzięcia uchwały o przekształceniu.

§ 3. Do zawiadomień, o których mowa w § 1, dołącza się projekt uchwały o przekształceniu oraz projekt umowy albo statutu spółki przekształconej; nie dotyczy to przypadku, w którym zawiadomienie jest ogłaszane.

Art. 203o. § 1. Uchwała walnego zgromadzenia członków spółdzielni pracy o przekształceniu, o której mowa w art. 203j pkt 5, wymaga większości 3/4 głosów oddanych w obecności co najmniej połowy uprawnionych do głosowania.

§ 2. Uchwała walnego zgromadzenia członków spółdzielni pracy o przekształceniu zawiera co najmniej:

- 1) typ spółki, w którą spółdzielnia zostaje przekształcona;
- 2) wysokość kwoty przeznaczonej na wypłaty dla członków spółdzielni nieuczestniczących w spółce przekształconej, która jest ustalana proporcjonalnie do udziałów przysługujących tym członkom i nie może przekroczyć 10 % wartości bilansowej spółdzielni określonej w planie przekształcenia;
- 3) nazwiska i imiona wspólników prowadzących sprawę spółki i mających reprezentować spółkę przekształconą, w przypadku przekształcenia w spółkę osobową, albo nazwiska i imiona członków zarządu spółki przekształconej, w przypadku przekształcenia w spółkę kapitałową;

4) zgodę na brzmienie umowy spółki przekształconej;

5) wysokość kapitału zakładowego, w przypadku przekształcenia w spółkę kapitałową, albo wysokość sumy komandytowej, w przypadku przekształcenia w spółkę komandytową, albo wartość nominalną akcji, w przypadku przekształcenia w spółkę komandytowo-akcyjną.

Art. 203p. Spółdzielnia pracy wzywa swoich członków do złożenia, w sposób wskazany w statucie, oświadczenia o uczestnictwie w spółce przekształconej, w terminie miesiąca od dnia powzięcia uchwały o przekształceniu spółdzielni w spółkę handlową. Oświadczenie o uczestnictwie w spółce przekształconej wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności.

Art. 203r. Bez zbędnej zwłoki, po upływie terminu do złożenia oświadczenia o uczestnictwie w spółce przekształconej, należy zawrzeć umowę albo podpisać statut spółki przekształconej. Miejsce i termin zawarcia umowy albo podpisania statutu spółki przekształconej określa zarząd spółdzielni pracy oraz zawiadamia o tym członków spółdzielni, którzy złożyli oświadczenie o uczestnictwie w spółce przekształconej.

Art. 203s. Wniosek o wpis spółki przekształconej do rejestru oraz wnioski o ogłoszenie przekształcenia składają wszyscy członkowie zarządu spółki przekształconej albo wszyscy wspólnicy uprawnieni do reprezentacji spółki przekształconej.

Art. 203t. § 1. Wpisowe wniesione przez członka spółdzielni pracy uczestniczącego w przekształceniu, wpłacone udziały członkowskie oraz udziały członkowskie z podziału nadwyżki bilansowej, stają się w dniu przekształcenia wkładami wnoszonymi przez wspólnika na pokrycie kapitału zakładowego przekształconej spółki kapitałowej albo wkładami wnoszonymi przez wspólnika do przekształconej spółki osobowej, z zastrzeżeniem przepisów ustawy – Kodeks spółek handlowych dotyczących wysokości kapitału zakładowego oraz wartości nominalnej udziału w spółce kapitałowej.

§ 2. Umowa spółki może przewidywać, że członkowie spółdzielni pracy, którzy przystąpili do spółki, mogą wносить także inne wkłady niż przewidziane w § 1.

§ 3. Umowa spółki może przewidywać, że założycielami spółki przekształconej mogą być osoby niebędące członkami spółdzielni przekształcanej.

Art. 203u. Zawiadomienia i wezwania członków spółdzielni pracy należy dokonać w sposób przewidziany w statucie spółdzielni dla zwoływania walnych zgromadzeń.

Art. 203w. § 1. Do zaskarżania uchwał walnego zgromadzenia spółdzielni, o których mowa w art. 203j pkt 1 i 5, stosuje się odpowiednio art. 42 § 4 – 9. Nie można zaskarżyć uchwały jedynie na podstawie, o której mowa w § 4.

§ 2. Powództwo o uchylenie uchwały, o której mowa w art. 203j pkt 1 i 5, lub powództwo o stwierdzenie jej nieważności, należy wnieść w terminie miesiąca od dnia otrzymania wiadomości o uchwale, nie później jednak niż w terminie trzech miesięcy od dnia podjęcia uchwały.

§ 3. Jeżeli prawomocny wyrok stwierdzający nieważność lub uchylający uchwałę, o której mowa w art. 203j pkt 1, został wydany po podjęciu uchwały wskazanej w art. 203j pkt 5, nie wpływa on na ważność tej drugiej uchwały i nie powoduje konieczności ponownego wszczęcia procedury przekształcenia.

§ 4. W przypadku gdy członek spółdzielni pracy ma zastrzeżenia do rzetelności wyceny wartości wpisowego i wpłaconych przez niego udziałów członkowskich oraz udziałów członkowskich z podziału nadwyżki bilansowej przyjętej w planie przekształcenia, może zgłosić najpóźniej w dniu powzięcia uchwały o przekształceniu, żądanie ponownej wyceny udziałów członkowskich z podziału nadwyżki bilansowej, o których mowa w art. 203t § 1.

§ 5. Jeżeli spółdzielnia pracy nie uwzględni żądania, o którym mowa w § 4, w terminie dwóch miesięcy od dnia jego wniesienia, członek spółdzielni ma prawo wnieść powództwo o ustalenie wartości udziałów członkowskich z podziału nadwyżki bilansowej. Powództwo to nie stanowi przeszkody w rejestracji przekształcenia.

Art. 203x. § 1. Członkowi spółdzielni pracy, który nie złożył oświadczenia o uczestnictwie w spółce przekształconej, przysługuje roszczenie o wypłatę kwoty odpowiadającej wysokości wniesionego do spółdzielni wpisowego, wpłaconego udziału członkowskiego oraz udziału członkowskiego z podziału nadwyżki bilansowej, zgodnie ze sprawozdaniem finansowym sporządzonym dla celów przekształcenia.

§ 2. Spółka przekształcona dokonuje wypłaty, o której mowa w § 1, nie później niż w terminie sześciu miesięcy od dnia przekształcenia.

§ 3. Roszczenie, o którym mowa w § 1, przedawnia się po upływie trzech lat od dnia przekształcenia.

§ 4. Członek spółdzielni, o którym mowa w § 1, może zgłosić, najpóźniej w dniu powzięcia uchwały o przekształceniu, żądanie ponownej wyceny wartości jego udziału członkowskiego

z podziału nadwyżki bilansowej ustalonej zgodnie ze sprawozdaniem finansowym sporządzonym dla celów przekształcenia. Przepisy art. 203w § 1 zdanie 2 oraz § 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 203y. § 1. W przypadku przekształcenia spółdzielni w spółkę komandytową albo spółkę komandytowo-akcyjną, uchwała o przekształceniu spółdzielni w spółkę wymaga, oprócz uzyskania większości określonej w art. 203o § 1, zgody osób, które w spółce przekształconej mają być komplementariuszami. Pozostali członkowie spółdzielni uczestniczący w przekształceniu stają się komandytariuszami albo akcjonariuszami spółki przekształconej.

§ 2. Zgoda, o której mowa w § 1, wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności, w terminie miesiąca od dnia podjęcia uchwały o przekształceniu spółdzielni pracy w spółkę handlową.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 75c:

a) w ust. 2:

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kopię dokumentu potwierdzającego ukończenie wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskania tytułu magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Rzeczypospolitej Polskiej, albo zaświadczenie o zdaniu egzaminu magisterskiego;”,

– uchyla się pkt 5,

b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Zamiast dokumentów, o których mowa w ust. 2 pkt 4, można złożyć zaświadczenie, z którego wynika, iż kandydat zdał wszystkie egzaminy i odbył praktyki przewidziane w planie wyższych studiów prawniczych oraz ma wyznaczony termin egzaminu magisterskiego. Warunkiem dopuszczenia do egzaminu wstępnego takiego kandydata jest złożenie przez niego w siedzibie

---

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 166, poz. 1317, Nr 210, poz. 1628 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 7, poz. 45, Nr 47, poz. 978 i Nr 200, poz. 1326.

komisji kwalifikacyjnej nie później niż 7 dni przed terminem egzaminu wstępnego dokumentów, o których mowa w ust. 2 pkt 4.”;

2) w art. 78a w ust. 4:

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kopię dokumentu potwierdzającego ukończenie wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskania tytułu magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Rzeczypospolitej Polskiej;”;

– uchyla się pkt 10.

Art. 4. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65, Nr 47, poz. 278 i Nr 200, poz. 1326) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 33³:

a) w ust. 2:

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kopię dokumentu potwierdzającego ukończenie wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskania tytułu magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Rzeczypospolitej Polskiej, albo zaświadczenie o zdaniu egzaminu magisterskiego;”;

– uchyla się pkt 5,

b) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Zamiast dokumentów, o których mowa w ust. 2 pkt 4, można złożyć zaświadczenie, z którego wynika, iż kandydat zdał wszystkie egzaminy i odbył praktyki przewidziane w planie wyższych studiów prawniczych oraz ma wyznaczony termin egzaminu magisterskiego. Warunkiem dopuszczenia do egzaminu wstępnego takiego kandydata jest złożenie przez niego w siedzibie komisji kwalifikacyjnej nie później niż 7 dni przed terminem egzaminu wstępnego dokumentów, o których mowa w ust. 2 pkt 4.”;

2) w art. 36² w ust. 4:

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kopię dokumentu potwierdzającego ukończenie wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskania tytułu magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Rzeczypospolitej Polskiej;”;

– uchyla się pkt 10.

Art. 5. W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2¹ pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) wydzielone stoisko – oddzielone od pozostałej powierzchni punktu sprzedaży, ciąg handlowy lub lada;”;

2) w art. 14 w ust. 1 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w środkach i obiektach komunikacji publicznej, z wyjątkiem wagonów restauracyjnych i bufetów w pociągach, w których dopuszcza się sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów alkoholowych do 4,5 % zawartości alkoholu oraz piwa;”;

3) w art. 17 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na żądanie kierownika zakładu pracy, osoby przez niego upoważnionej, a także na żądanie pracownika, o którym mowa w ust. 1, badanie stanu trzeźwości pracownika przeprowadza uprawniony organ powołany do ochrony porządku publicznego. Do badania stanu trzeźwości stosuje się przepisy, o których mowa w art. 47 ust. 2.”;

4) w art. 18:

a) w ust. 6 uchyla się pkt 1,

b) w ust. 7 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) w terminach do dnia 1 lutego, 1 czerwca, 1 października każdego roku kalendarzowego objętego zezwoleniem, okazanie przedsiębiorcy zaopatrującemu dany punkt sprzedaży napojów alkoholowych odpowiedniego dowodu potwierdzającego dokonanie opłaty, o której mowa w art. 11¹;”.

Art. 6. W ustawie z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.⁸⁾) w art. 5a wprowadza się następujące zmiany:

---

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 115, poz. 793 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 144, poz. 1175 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 127, poz. 857.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 67, poz. 411, Nr 70, poz. 416, Nr 180, poz. 1112, Nr 227, poz. 1505, Nr 228, poz. 1507 i Nr 237, poz. 1654 i 1656 oraz z 2009 r. Nr 69, poz. 595, Nr 79, poz. 667 i Nr 97, poz. 800.

1) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Oświadczenie, że nie została przekroczona kwota podatku dochodowego, o której mowa w ust. 1 pkt 5, rolnik lub domownik obowiązany jest złożyć w Kasie wraz z oświadczeniem, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, chyba że ten rolnik lub domownik nie prowadził pozarolniczej działalności gospodarczej w poprzednim roku podatkowym.

4. Oświadczenie, że nie została przekroczona kwota podatku dochodowego, o której mowa w ust. 1 pkt 5, rolnik lub domownik prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą, podlegający ubezpieczeniu, obowiązany jest także złożyć w Kasie do dnia 31 maja każdego roku podatkowego.”;

2) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Niezłożenie oświadczenia, o którym mowa w ust. 4, lub niezachowanie terminu do złożenia tego oświadczenia, jest równoznaczne z ustaniem ubezpieczenia z dniem, do którego rolnik lub domownik obowiązany był złożyć oświadczenie w Kasie, chyba że ten rolnik lub domownik zaprzestał prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w sposób trwały lub okresowy przed upływem terminu na złożenie tego oświadczenia.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1158, z 2009 r. Nr 37, poz. 286 i Nr 166, poz. 1317 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. Wniosek, o którym mowa w art. 10 § 1, powinien zawierać dane o kwalifikacjach osoby zainteresowanej, wymienionej w art. 11 lub art. 12 § 1, oraz wskazywać lokal przewidywany do prowadzenia kancelarii i termin jej uruchomienia. Do wniosku osoba zainteresowana jest obowiązana dołączyć – w przypadku osoby urodzonej przed dniem 1 sierpnia 1972 r. – oświadczenie, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425, z późn. zm.⁹⁾) albo informację, o której mowa w art. 7 ust. 3a tej ustawy.”;

2) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

---

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 83, poz. 561, Nr 85, poz. 571, Nr 115, poz. 789, Nr 165, poz. 1171 i Nr 176, poz. 1242, z 2009 r. Nr 178, poz. 1375 oraz z 2010 r. Nr 79, poz. 522, Nr 96, poz. 620, Nr 127, poz. 857 i Nr 182, poz. 1228.

„Art. 13a. Minister Sprawiedliwości zasięga z Krajowego Rejestru Karnego informacji o osobie zainteresowanej powołaniem na stanowisko notariusza.”;

3) w art. 71d:

a) w § 2:

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kopię dokumentu potwierdzającego ukończenie wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskania tytułu magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Rzeczypospolitej Polskiej, albo zaświadczenie o zdaniu egzaminu magisterskiego;”;

– uchyla się pkt 5,

b) § 2a otrzymuje brzmienie:

„§ 2a. Zamiast dokumentów, o których mowa w § 2 pkt 4, można złożyć zaświadczenie, z którego wynika, iż kandydat zdał wszystkie egzaminy i odbył praktyki przewidziane w planie wyższych studiów prawniczych oraz ma wyznaczony termin egzaminu magisterskiego. Warunkiem dopuszczenia do egzaminu wstępnego takiego kandydata jest złożenie przez niego w siedzibie komisji kwalifikacyjnej nie później niż 7 dni przed terminem egzaminu wstępnego dokumentów, o których mowa w § 2 pkt 4.”;

4) w art. 74a w § 4:

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) kopię dokumentów potwierdzających ukończenie wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskania tytułu magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Rzeczypospolitej Polskiej.”;

– uchyla się pkt 9;

5) w art. 79 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) przyjmuje na przechowanie pieniądze, papiery wartościowe, dokumenty, dane na informatycznym nośniku danych, o którym mowa w przepisach o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne;”;

6) art. 106 otrzymuje brzmienie:

„Art. 106. § 1. Notariusz przyjmuje na przechowanie wszelkiego rodzaju dokumenty, nawet w kopertach zamkniętych, w tym dane na informatycznym

nośniku danych, o którym mowa w przepisach o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

§ 2. W przypadku złożenia na przechowanie w kopercie zamkniętej dokumentu lub informatycznego nośnika z zapisanymi na nim danymi, koperta powinna być zaopatrzona w podpis składającego.

§ 3. Do informatycznego nośnika danych, o którym mowa w art. 79 pkt 6, stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 5 ust. 2c ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 673, z późn. zm.¹⁰⁾).”.

Art. 8. W ustawie z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1502, z późn. zm.¹¹⁾) w art. 27a wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) oświadczenie o wpisie do właściwego rejestru zawierające w szczególności numer tego wpisu;”;

2) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.¹²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

---

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 170, poz. 1217 i Nr 220, poz. 1600, z 2007 r. Nr 64, poz. 426, z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 39, poz. 307 i Nr 166, poz. 1317 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 47, poz. 278 i Nr 182, poz. 1228.

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 170, poz. 1652, z 2004 r. Nr 6, poz. 41, Nr 93, poz. 895 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 203, poz. 1683, z 2006 r. Nr 220, poz. 1600 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 21, poz. 125, z 2008 r. Nr 171, poz. 1055 oraz z 2009 r. Nr 92, poz. 753 i Nr 98, poz. 817.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 57, poz. 352, Nr 75, poz. 473, Nr 105, poz. 655, Nr 149, poz. 996 i Nr 182, poz. 1228.

1) w art. 23b:

a) ust.1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłaty ustalone w umowie leasingu, ponoszone przez korzystającego w podstawowym okresie umowy z tytułu używania środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych stanowią przychód finansującego i odpowiednio w przypadku, o którym mowa w pkt 1, koszt uzyskania przychodów korzystającego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, jeżeli:

- 1) umowa leasingu, w przypadku gdy korzystającym nie jest osoba wymieniona w pkt 2, została zawarta na czas oznaczony, stanowiący co najmniej 40 % normatywnego okresu amortyzacji, jeżeli przedmiotem umowy leasingu są podlegające odpisom amortyzacyjnym rzeczy ruchome lub wartości niematerialne i prawne, albo została zawarta na okres co najmniej 10 lat, jeżeli jej przedmiotem są podlegające odpisom amortyzacyjnym nieruchomości;
- 2) umowa leasingu, w przypadku gdy korzystającym jest osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej, została zawarta na czas oznaczony;
- 3) suma ustalonych opłat w umowie leasingu, o której mowa w pkt 1 lub 2, pomniejszona o należny podatek od towarów i usług, odpowiada co najmniej wartości początkowej środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych.”,

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku finansującego, będącego spółką niemającą osobowości prawnej, ograniczenia o których mowa w ust. 2, dotyczą także wspólników tych spółek.”;

2) art. 23e otrzymuje brzmienie:

„Art. 23e. 1. Jeżeli po upływie podstawowego okresu umowy leasingu, o której mowa w art. 23b ust. 1 pkt 1, finansujący oddaje korzystającemu do dalszego używania środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne, będące przedmiotem tej umowy, przychodem finansującego i odpowiednio kosztem uzyskania przychodów korzystającego są opłaty ustalone przez strony tej umowy.

2. Jeżeli po upływie podstawowego okresu umowy leasingu, o której mowa w art. 23b ust. 1 pkt 2, finansujący oddaje korzystającemu do dalszego używania środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne, będące przedmiotem tej umowy, przychodem

finansującego są opłaty ustalone przez strony tej umowy, także wtedy, gdy odbiegają znacznie od wartości rynkowej.”;

3) w art. 23f w ust. 1:

a) zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Do przychodów finansującego i odpowiednio w przypadku, o którym mowa w pkt 3, do kosztów uzyskania przychodów korzystającego nie zalicza się opłat, o których mowa w art. 23b ust. 1, w części stanowiącej spłatę wartości początkowej środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) umowa zawiera postanowienie, że odpisów amortyzacyjnych w podstawowym okresie umowy leasingu dokonuje korzystający, w przypadku gdy nie jest osobą wymienioną w pkt 4;”;

c) dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) umowa w przypadku gdy korzystającym jest osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej, zawiera postanowienie, że w podstawowym okresie trwania umowy leasingu finansujący rezygnuje z dokonywania odpisów amortyzacyjnych.”;

4) w art. 24 po ust. 3 e dodaje się ust. 3f w brzmieniu:

„3f. Wykaz, o którym mowa w ust. 3a, sporządza się również na dzień przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w jednoosobową spółkę kapitałową.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.¹³⁾) w art. 90n wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Wniosek o przyznanie świadczenia pomocy materialnej o charakterze socjalnym zawiera w szczególności:

- 1) imię i nazwisko ucznia i jego rodziców;
- 2) miejsce zamieszkania ucznia;

---

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703 i Nr 281, poz. 2781, z 2005 r. Nr 17, poz. 141, Nr 94, poz. 788, Nr 122, poz. 1020, Nr 131, poz. 1091, Nr 167, poz. 1400 i Nr 249, poz. 2104, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, Nr 208, poz. 1532 i Nr 227, poz. 1658, z 2007 r. Nr 42, poz. 273, Nr 80, poz. 542, Nr 115, poz. 791, Nr 120, poz. 818, Nr 180, poz. 1280 i Nr 181, poz. 1292, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 145, poz. 917, Nr 216, poz. 1370 i Nr 235, poz. 1618, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 31, poz. 206, Nr 56, poz. 458, Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1705 oraz z 2010 r. Nr 44, poz. 250, Nr 54, poz. 320, Nr 127, poz. 857 i Nr 148, poz. 981.

3) dane uzasadniające przyznanie świadczenia pomocy materialnej, w tym zaświadczenie albo oświadczenie o wysokości dochodów, z zastrzeżeniem ust. 5;

4) pożądaną formę świadczenia pomocy materialnej inną niż forma pieniężna.

5. W przypadku ubiegania się o stypendium szkolne dla ucznia, którego rodzina korzysta ze świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej, zamiast zaświadczenia albo oświadczenia o wysokości dochodów przedkłada się zaświadczenie albo oświadczenie o korzystaniu ze świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej.”;

2) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 4 i 5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2005 r. Nr 45, poz. 435, z późn. zm.¹⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się art. 19a i 19b;

2) po art. 19b dodaje się art. 19c w brzmieniu:

„Art. 19c. Wykonywanie planów urządzenia lasu może być prowadzone przez przedsiębiorcę, w tym usługodawcę w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 47, poz. 278), który dysponuje wyposażeniem technicznym oraz zatrudnia osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje niezbędne do terminowego i prawidłowego sporządzania planów urządzenia lasu.”;

3) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

---

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 157, poz. 1315, Nr 167, poz. 1399 i Nr 175, poz. 1460 i 1462, z 2006 r. Nr 227, poz. 1658 i Nr 245, poz. 1775, z 2007 r. Nr 59, poz. 405, Nr 64, poz. 427 i Nr 181, poz. 1286, z 2008 r. Nr 163, poz. 1011 i Nr 199, poz. 1227, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 340, Nr 69, poz. 595, Nr 92, poz. 753 i Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 96, poz. 620 i Nr 143, poz. 963.

- 1) szczegółowe warunki i tryb sporządzania planu urządzenia lasu, uproszczonego planu urządzenia lasu oraz inwentaryzacji stanu lasu, o której mowa w art. 19 ust. 3,
  - 2) szczegółowe wymagania w zakresie wyposażenia technicznego i wielkości potencjału kadrowego niezbędnego do należytego i terminowego wykonywania prac urządzeniowych, z uwzględnieniem wykształcenia, stażu pracy i wykonywanych czynności
- mając na uwadze zapewnienie terminowego i prawidłowego sporządzania planów urządzenia lasu.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.¹⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 15 po ust. 1t dodaje się ust. 1u w brzmieniu:

„1u. W przypadku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w jednoosobową spółkę kapitałową wartość poszczególnych składników majątku ustala się na podstawie wykazu sporządzonego zgodnie z przepisami o podatku dochodowym od osób fizycznych na dzień przekształcenia.”;

- 2) w art. 17b:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłaty ustalone w umowie leasingu, ponoszone przez korzystającego w podstawowym okresie umowy z tytułu używania środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych stanowią przychód finansującego i odpowiednio w przypadku, o którym mowa w pkt 1, koszt uzyskania przychodów korzystającego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, jeżeli:

---

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 60, poz. 700 i 703, Nr 86, poz. 958, Nr 103, poz. 1100, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1315 i 1324, z 2001 r. Nr 106, poz. 1150, Nr 110, poz. 1190 i Nr 125, poz. 1363, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 93, poz. 820, Nr 141, poz. 1179, Nr 169, poz. 1384, Nr 199, poz. 1672, Nr 200, poz. 1684 i Nr 230, poz. 1922, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 96, poz. 874, Nr 137, poz. 1302, Nr 180, poz. 1759, Nr 202, poz. 1957, Nr 217, poz. 2124 i Nr 223, poz. 2218, z 2004 r. Nr 6, poz. 39, Nr 29, poz. 257, Nr 54, poz. 535, Nr 93, poz. 894, Nr 121, poz. 1262, Nr 123, poz. 1291, Nr 146, poz. 1546, Nr 171, poz. 1800, Nr 210, poz. 2135 i Nr 254, poz. 2533, z 2005 r. Nr 25, poz. 202, Nr 57, poz. 491, Nr 78, poz. 684, Nr 143, poz. 1199, Nr 155, poz. 1298, Nr 169, poz. 1419 i 1420, Nr 179, poz. 1484, Nr 180, poz. 1495 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 94, poz. 651, Nr 107, poz. 723, Nr 136, poz. 970, Nr 157, poz. 1119, Nr 183, poz. 1353, Nr 217, poz. 1589 i Nr 251, poz. 1847, z 2007 r. Nr 165, poz. 1169, Nr 171, poz. 1208 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 141, poz. 888 i Nr 209, poz. 1316 oraz z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 19, poz. 100, Nr 42, poz. 341, Nr 65, poz. 545, Nr 69, poz. 587, Nr 79, poz. 666, Nr 125, poz. 1035, Nr 127, poz. 1052, Nr 157, poz. 1241, Nr 165, poz. 1316 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 57, poz. 352, Nr 75, poz. 473, Nr 96, poz. 620, Nr 127, poz. 857 i Nr 149, poz. 996.

1) umowa leasingu, w przypadku gdy korzystającym nie jest osoba wymieniona w pkt 2, została zawarta na czas oznaczony, stanowiący co najmniej 40 % normatywnego okresu amortyzacji, jeżeli przedmiotem umowy leasingu są podlegające odpisom amortyzacyjnym rzeczy ruchome lub wartości niematerialne i prawne, albo została zawarta na okres co najmniej 10 lat, jeżeli jej przedmiotem są podlegające odpisom amortyzacyjnym nieruchomości;

2) umowa leasingu, w przypadku gdy korzystającym jest osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej, została zawarta na czas oznaczony;

3) suma ustalonych opłat w umowie leasingu, o której mowa w pkt 1 lub 2, pomniejszona o należny podatek od towarów i usług, odpowiada co najmniej wartości początkowej środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych.”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku finansującego, będącego spółką niemającą osobowości prawnej, ograniczenia, o których mowa w ust. 2, dotyczą także wspólników tych spółek.”;

3) art. 17e otrzymuje brzmienie:

„Art. 17e.1. Jeżeli po upływie podstawowego okresu umowy leasingu, o której mowa w art. 17b ust. 1 pkt 1, finansujący oddaje korzystającemu do dalszego używania środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne, będące przedmiotem tej umowy, przychodem finansującego i odpowiednio kosztem uzyskania przychodów korzystającego są opłaty ustalone przez strony tej umowy.

2. Jeżeli po upływie podstawowego okresu umowy leasingu, o której mowa w art. 17b ust. 1 pkt 2, finansujący oddaje korzystającemu do dalszego używania środki trwałe lub wartości niematerialne i prawne, będące przedmiotem tej umowy, przychodem finansującego są opłaty ustalone przez strony tej umowy, także wtedy, gdy odbiegają znacznie od wartości rynkowej.”;

4) w art. 17f w ust. 1:

a) zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Do przychodów finansującego i odpowiednio w przypadku, o którym mowa w pkt 3, do kosztów uzyskania przychodów korzystającego nie zalicza się opłat, o których mowa w art. 17b ust. 1, w części stanowiącej spłatę wartości początkowej środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) umowa zawiera postanowienie, że odpisów amortyzacyjnych w podstawowym okresie umowy leasingu dokonuje korzystający, w przypadku gdy nie jest osobą wymienioną w pkt 4,”

c) dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) umowa, w przypadku gdy korzystającym jest osoba fizyczna nieprowadząca działalności gospodarczej, zawiera postanowienie, że w podstawowym okresie trwania umowy leasingu finansujący rezygnuje z dokonywania odpisów amortyzacyjnych.”;

5) w art. 25 w ust. 13 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) utworzonych w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą, spółki lub spółek niemających osobowości prawnej, albo”.

Art. 13. W ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.¹⁶⁾) w art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dane objęte wnioskiem określone w ust. 1 w pkt 2a oraz pkt 2c – 5 należy uzupełnić dowodami ich istnienia, w szczególności przez dołączenie załączników graficznych sporządzonych zgodnie z wymaganiami dotyczącymi map górniczych.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.¹⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się art. 17;

2) w art. 18 ust. 1 – 3 otrzymują brzmienie:

„1. Przedsiębiorca podejmujący i wykonujący działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług turystycznych obejmujących polowania wykonywane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz polowania za granicą jest obowiązany spełniać następujące warunki:

---

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 133, poz. 934, Nr 170, poz. 1217, Nr 190, poz. 1399 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 21, poz. 125 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 138, poz. 865, Nr 154, poz. 958, Nr 199, poz. 1227 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 76, poz. 489.

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 175, poz. 1462, z 2006 r. Nr 220, poz. 1600, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 201, poz. 1237 oraz z 2009 r. Nr 92, poz. 753 i Nr 223, poz. 1777.

- 1) ustanowić obowiązkowe zabezpieczenie majątkowe roszczeń osób trzecich z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez przedsiębiorcę;
- 2) złożyć z wynikiem pozytywnym egzamin ze znajomości zasad wykonywania polowania oraz zasad ochrony przyrody lub zatrudnić osobę spełniającą ten warunek;
- 3) składać właściwemu marszałkowi województwa, przed upływem terminu obowiązywania poprzedniej umowy albo blokady środków finansowych na rachunku bankowym, oryginały dokumentów potwierdzających zawarcie kolejnych umów, albo dokonania kolejnej blokady środków finansowych, o których mowa w ust. 3.

2. Warunkiem wykonywania działalności, o której mowa w ust. 1, jest również niekaralność przedsiębiorcy i osób kierujących jego działalnością za umyślne przestępstwo określone ustawą oraz przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu.

3. Ustanowienie zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, polega na:

- 1) zawarciu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z wykonywaniem działalności albo
- 2) zawarciu umowy gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej, albo
- 3) blokadzie środków finansowych na rachunku bankowym, na rzecz właściwego zarządu województwa, w wysokości 4 % rocznego przychodu z tytułu wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej, o której mowa w ust. 1, uzyskanego w roku obrotowym poprzedzającym rok zawarcia umowy, jednak nie mniej niż równowartość w złotych 20 000 euro obliczoną według średniego kursu walut obcych ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym została dokonana blokada środków.”;

3) uchyla się art. 19 i 20;

4) art. 22a otrzymuje brzmienie:

„Art. 22a. 1. W przypadku stwierdzenia naruszeń warunków wymaganych do prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w art. 18 ust. 1, właściwy marszałek województwa wzywa przedsiębiorcę do usunięcia naruszeń w wyznaczonym terminie.

2. W przypadku nieusunięcia naruszeń, o których mowa w ust. 1, właściwy marszałek województwa wydaje decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej, o której mowa w art. 18 ust. 1, przez okres 3 lat.”;

5) w art. 43 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Cudzoziemiec lub obywatel polski, który przebywa z zamiarem stałego pobytu za granicą, niebędący członkiem Polskiego Związku Łowieckiego bądź niespełniający warunków określonych w art. 42a, może wykonywać polowanie po wykupieniu polowania u przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 18, albo na podstawie zgody ministra właściwego do spraw środowiska. Zgoda jest wydawana na wniosek Polskiego Związku Łowieckiego lub w przypadku polowań w obwodach zarządzanych na wniosek ich zarządców.”.

Art. 15. W ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarzy i położnej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1217 i Nr 219, poz. 1706) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 25 w ust. 5a uchyla się pkt 4;

2) w art. 25a ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, uprawniona pielęgniarka, położna wspólnik spółki dołącza dokumenty, o których mowa w art. 25 ust. 5a pkt 1 i 3, oraz umowę spółki, o której mowa w ust. 1, albo jej kserokopię potwierdzoną za zgodność z oryginałem.”.

Art. 16. W ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z późn. zm.¹⁸⁾) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Do wniosku przedsiębiorca jest obowiązany dołączyć oświadczenie o braku zaległości podatkowych i zaległości w płaceniu składek na ubezpieczenie zdrowotne lub społeczne.”;

2) po ust. 1a dodaje się ust. 1b w brzmieniu:

„1b. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1a, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający

---

¹⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 144, poz. 1042, z 2008 r. Nr 223, poz. 1464, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 79, poz. 666, Nr 92, poz. 753 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278.

oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści:
„Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 17. W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2008 r. Nr 136, poz. 857, z późn. zm.¹⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 19b uchyla się ust. 3a i 3b;
- 2) w art. 50 w ust. 9 uchyla się pkt 5;
- 3) w art. 50a ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, uprawniony lekarz wspólnik spółki dołącza dokumenty, o których mowa w art. 50 ust. 9 pkt 1, 3 i 4, oraz umowę spółki, o której mowa w ust. 1, albo jej kserokopię potwierdzoną za zgodność z oryginałem.”;

- 4) w art. 50b uchyla się ust. 1 i 1a.

Art. 18. W ustawie z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2003 r. Nr 174, poz. 1689, z późn. zm.²⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2e ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się kopie dokumentów potwierdzających dane zawarte we wniosku, w tym zaświadczenia właściwych organów, albo oświadczenia podmiotu, którego zobowiązania mają być objęte poręczeniem lub gwarancją – dotyczące wykonywania obowiązków publicznoprawnych podmiotów, których zobowiązania mają być objęte poręczeniem lub gwarancją. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści:
„Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego

---

¹⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 22, poz. 120, Nr 40, poz. 323, Nr 76, poz. 641 i Nr 219, poz. 1706 i 1708 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 531 i Nr 107, poz. 679.

²⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 123, poz. 1291, Nr 145, poz. 1537 i Nr 281, poz. 2785, z 2005 r. Nr 78, poz. 684 i Nr 183, poz. 1538, z 2009 r. Nr 65, poz. 545 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 144.

oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) art. 2f otrzymuje brzmienie:

„Art. 2f. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres danych zawartych we wniosku o udzielenie poręczenia lub gwarancji, rodzaje dokumentów, których kopie dołącza się do tego wniosku, oraz tryb udzielania przez Skarb Państwa poręczenia i gwarancji, uwzględniając w szczególności zakres niezbędnej analizy, o której mowa w art. 2a ust. 1, przy udzielaniu określonych poręczeń lub gwarancji oraz zapewnienie sprawności rozpatrywania wniosków.”.

Art. 19. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.²¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zadania samorządu województwa, o których mowa w art. 75aa – 75ac, art. 97 ust. 3, art. 98 ust. 5, art. 110 ust. 1 pkt 10, art. 111 ust. 1, art. 112 ust. 1, art. 113 ust. 1, art. 114 ust. 3, art. 122 ust. 8 i 9, art. 124a ust. 3 i 10, art. 124b ust. 1 – 3 i 5, art. 140 ust. 4, art. 140g ust. 2, art. 140i oraz art. 140k, są zadaniami z zakresu administracji rządowej.”;

2) art. 75a otrzymuje brzmienie:

„Art. 75a. 1. Produkcja tablic rejestracyjnych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.²²⁾) i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców produkujących tablice rejestracyjne, zwanego dalej „rejestrem”.

2. Działalność, o której mowa w ust. 1, może wykonywać przedsiębiorca, który spełnia następujące warunki:

1) ma siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

---

²¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 109, poz. 925, Nr 175, poz. 1462, Nr 179, poz. 1486 i Nr 180, poz. 1494 i 1497, z 2006 r. Nr 17, poz. 141, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 190, poz. 1400, Nr 191, poz. 1410 i Nr 235, poz. 1701, z 2007 r. Nr 52, poz. 343, Nr 57, poz. 381, Nr 99, poz. 661, Nr 123, poz. 845 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 37, poz. 214, Nr 100, poz. 649, Nr 163, poz. 1015, Nr 209, poz. 1320, Nr 220, poz. 1411 i 1426, Nr 223, poz. 1461 i 1462 i Nr 234, poz. 1573 i 1574, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 18, poz. 97, Nr 79, poz. 663, Nr 91, poz. 739, Nr 92, poz. 753, Nr 97, poz. 802 i 803, Nr 98, poz. 817 i Nr 168, poz. 1323 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 43, poz. 246, Nr 122, poz. 827, Nr 151, poz. 1013, Nr 152, poz. 1018 i Nr 182, poz. 1228.

²²⁾ Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 180, poz. 1280, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 116, poz. 732, Nr 141, poz. 888, Nr 171, poz. 1056 i Nr 216, poz. 1367, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 18, poz. 97, Nr 168, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278, Nr 107, poz. 679 i Nr 182, poz. 1228.

2) posiada możliwości techniczne gwarantujące wykonywanie tablic rejestracyjnych lub materiałów służących do ich produkcji zgodnie z warunkami technicznymi; warunek ten nie dotyczy przedsiębiorców sprowadzających z zagranicy materiały służące do wyrobu tablic rejestracyjnych;

3) posiada certyfikat na zgodność tablic rejestracyjnych lub materiałów służących do ich produkcji z warunkami technicznymi;

4) nie jest podmiotem, w stosunku do którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne;

5) nie zalega z uiszczeniem podatków, opłat lub składek na ubezpieczenie społeczne;

6) nie został prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub przestępstwo przeciwko dokumentom – dotyczy osoby fizycznej lub członków organów osoby prawnej.

3. Za przedsiębiorcę produkującego tablice rejestracyjne, o którym mowa w ust. 2, uważa się jednostkę:

1) produkującą tablice rejestracyjne z wytłoczonymi numerami rejestracyjnymi;

2) produkującą tablice rejestracyjne bez wytłoczonych numerów rejestracyjnych;

3) tłoczącą numery rejestracyjne;

4) produkującą lub sprowadzającą z zagranicy materiały mające szczególne znaczenie do produkcji tablic rejestracyjnych;

5) przetwarzającą materiały mające szczególne znaczenie do produkcji tablic rejestracyjnych.

4. Tablice rejestracyjne są produkowane wyłącznie na zamówienie:

1) organu właściwego w sprawach rejestracji pojazdów – z wytłoczonymi numerami rejestracyjnymi;

2) przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 3 pkt 3 – bez wytłoczonych numerów rejestracyjnych.

5. Materiały, o których mowa w ust. 3 pkt 4 i 5, są przetwarzane, produkowane lub sprowadzane z zagranicy na zamówienie przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 2.

6. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 2, prowadzi ewidencje:

1) materiałów do produkcji tablic rejestracyjnych, o których mowa w ust. 3 pkt 4 i 5;

2) wyprodukowanych tablic rejestracyjnych;

3) sprzedanych tablic rejestracyjnych.”;

3) po art. 75a dodaje się art. 75aa – 75ae w brzmieniu:

„Art. 75aa. 1. Organem właściwym do prowadzenia rejestru jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy.

2. Rejestr może być prowadzony w systemie teleinformatycznym.

Art. 75ab. 1. Wpisu do rejestru dokonuje się na podstawie wniosku przedsiębiorcy, zawierającego następujące dane:

- 1) firmę przedsiębiorcy oraz jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania;
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) adres siedziby oraz adresy jednostek, w których będzie wykonywana działalność, o której mowa w art. 75a ust. 1;
- 5) podpis przedsiębiorcy oraz oznaczenie daty i miejsca złożenia wniosku.

2. Wraz z wnioskiem przedsiębiorca składa:

- 1) certyfikat, o którym mowa w art. 75a ust. 2 pkt 3;
- 2) oświadczenie o niekaralności za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub przestępstwo przeciwko dokumentom:
  - a) przedsiębiorcy, jeżeli jest on osobą fizyczną,
  - b) osób – członków władz organów osoby prawnej lub nieposiadającej osobowości prawnej jednostki organizacyjnej oraz
- 3) oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru są kompletne i zgodne z prawdą;
- 2) znane mi są i spełniam szczególne warunki wykonywania działalności, o której mowa w art. 75a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 3) posiadam aktualny dokument określający status jednostki będącej osobą prawną lub nieposiadającą osobowości prawnej jednostką organizacyjną albo dokument stwierdzający tożsamość w przypadku osoby fizycznej.”.

3. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

4. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, powinno również zawierać:

- 1) firmę przedsiębiorcy oraz jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania;
- 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia;
- 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

Art. 75ac. 1. Wpisowi do rejestru podlegają dane określone w art. 75ab ust. 1 pkt 1 – 4 oraz informacje o certyfikacie, o którym mowa w art. 75a ust. 2 pkt 3.

2. Wpisem do rejestru jest również wykreślenie albo zmiana wpisu.

3. Wydając zaświadczenie o dokonaniu wpisu do rejestru, właściwy marszałek województwa określa w nim zakres prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych, zgodnie z art. 75a ust. 3.

Art. 75ad. Rażąco naruszeniem warunków wykonywania działalności w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych jest naruszenie warunków, o których mowa w art. 75a ust. 2 pkt 1, 3, 4 i 6 oraz ust. 4 i 5, oraz określonych w przepisach dotyczących warunków oraz sposobu produkcji i dystrybucji tablic rejestracyjnych.

Art. 75ae. W zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy, do działalności, o której mowa w art. 75a ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 64 – 73 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.”;

4) art. 75c otrzymuje brzmienie:

„Art. 75c. Minister właściwy do spraw transportu, uwzględniając konieczność prawidłowego zabezpieczenia obrotu tablicami rejestracyjnymi oraz materiałami mającymi szczególne znaczenie do produkcji tablic rejestracyjnych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki produkcji i szczegółowy sposób dystrybucji tablic rejestracyjnych i znaków legalizacyjnych oraz prowadzenia ewidencji, o których mowa w art. 75a ust. 6;
- 2) tryb legalizacji tablic rejestracyjnych, warunki techniczne oraz wzór znaku legalizacyjnego, o którym mowa w art. 75b;
- 3) materiały mające szczególne znaczenie do produkcji tablic rejestracyjnych.”.

Art. 20. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.²³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 77 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej może być aktualizowana, nie częściej niż raz na trzy lata, jeżeli wartość tej nieruchomości ulegnie zmianie. Opłatę roczną aktualizuje się, przy zastosowaniu dotychczasowej stawki procentowej, od wartości nieruchomości określonej na dzień aktualizacji opłaty, z zastrzeżeniem ust. 2.”;

2) w art. 97 w ust. 1a pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) stwierdzające tytuł prawny do nieruchomości w szczególności oświadczenie, o którym mowa w art. 116 ust. 2 pkt 4;”;

3) w art. 116:

a) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) oświadczenie o księdze wieczystej założonej dla nieruchomości objętej wnioskiem o wywłaszczenie wraz ze wskazaniem numeru księgi wieczystej albo zaświadczenie o stanie prawnym, jaki wynika ze zbioru dokumentów;”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści:

---

²³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 106, poz. 675, Nr 143, poz. 963, Nr 155, poz. 1043, Nr 197, poz. 1307 i Nr 200, poz. 1323.

„Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 21. W ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.²⁴⁾) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

1) uchyla się ust. 2;

2) dodaje się ust. 3 – 7 w brzmieniu:

„3. Wniosek o udzielenie koncesji powinien zawierać:

- 1) firmę przedsiębiorcy, oznaczenie jego siedziby i adresu lub adresu zamieszkania;
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej, numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile został nadany;
- 3) określenie zakresu i form wykonywanej działalności gospodarczej, na którą ma być udzielona koncesja;
- 4) datę rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją;
- 5) adresy miejsc wykonywania działalności, w tym przechowywania dokumentacji, o której mowa w art. 26 ust. 1 pkt 2 i 3;
- 6) dane przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, osób uprawnionych lub wchodzących w skład organu uprawnionego do reprezentowania przedsiębiorcy, prokurentów oraz pełnomocnika ustanowionego w celu kierowania działalnością określoną w koncesji, zawierające:
  - a) imię i nazwisko,
  - b) datę i miejsce urodzenia,
  - c) obywatelstwo,
  - d) numer PESEL, o ile został nadany,
  - e) serię i numer paszportu albo innego dokumentu stwierdzającego tożsamość oraz adresy zamieszkania tych osób na pobyt stały i czasowy,

---

²⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, z 2008 r. Nr 171, poz. 1055 i Nr 180, poz. 1112, z 2009 r. Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 182, poz. 1228.

f) informację o posiadaniu licencji drugiego stopnia, ze wskazaniem numeru licencji, daty jej wydania i organu, który ją wydał;

7) informacje o posiadanych koncesjach, zezwoleniach lub wpisach do rejestru działalności regulowanej;

8) oświadczenie o niezaleganiu z wpłatami należności budżetowych.

4. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 8, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

5. Do wniosku o udzielenie koncesji należy dołączyć następujące dokumenty:

1) kopię dokumentu potwierdzającego posiadanie licencji drugiego stopnia, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2;

2) zaświadczenie o niekaralności przedsiębiorcy oraz osób, o których mowa w art. 17 ust. 3 pkt 6, w formie oryginału, poświadczonej kopii lub poświadczonego tłumaczenia.

6. Do wniosku, o którym mowa w ust. 3, przedsiębiorca inny niż osoba fizyczna jest obowiązany dodatkowo dołączyć listę udziałowców lub akcjonariuszy, posiadających co najmniej 50 % udziałów lub akcji.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku składanego do organu koncesyjnego przez przedsiębiorcę ubiegającego się o udzielenie lub zmianę koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia z uwzględnieniem danych zawartych w ust. 3, treści klauzuli, o której mowa w ust. 4, oraz informacji o dokumentach wymaganych przy złożeniu wniosku o udzielenie koncesji.”.

Art. 22. W ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 34, poz. 189, Nr 127, poz. 858 i Nr 182, poz. 1228) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) oświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym;”;

2) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. Oświadczenie, o którym mowa w art. 14 pkt 3, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

3) w art. 16:

a) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) statut towarzystwa tworzącego fundusz wraz z oświadczeniem o wpisie do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym;”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, przepis art. 14a stosuje się odpowiednio.”;

4) w art. 25:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie zmiany danych wymienionych w art. 17 pkt 3 fundusz składa niezwłocznie wniosek o ich wpisanie do rejestru funduszy, dołączając oświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym dotyczący towarzystwa.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, przepis art. 14a stosuje się odpowiednio.”.

Art. 23. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.²⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

---

²⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671, z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 44, poz. 362, Nr 57, poz. 466, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241, Nr 166,

1) po art. 112a dodaje się art. 112b w brzmieniu:

„Art. 112b. Jednoosobowa spółka kapitałowa powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie z tą osobą fizyczną za powstałe do dnia przekształcenia zaległości podatkowe przedsiębiorcy związane z prowadzoną działalnością gospodarczą.”;

2) po art. 299b dodaje się art. 299c w brzmieniu:

„Art. 299c. Organy podatkowe udostępniają informacje zawarte w aktach spraw podatkowych, z wyłączeniem informacji określonych w art. 182, organom, które na podstawie odrębnych ustaw są obowiązane do przyjęcia oświadczenia o wysokości dochodów (przychodów) lub oświadczenia o niezaleganiu w podatkach, w zakresie niezbędnym do weryfikacji treści oświadczenia.”;

3) art. 306d otrzymuje brzmienie:

„Art. 306d. § 1. Organ podatkowy nie może żądać zaświadczenia ani oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli znane są one organowi z urzędu lub możliwe są do ustalenia przez organ na podstawie:

1) posiadanych przez niego ewidencji, rejestrów lub innych danych;

2) przedstawionych przez zainteresowanego do wglądu dokumentów urzędowych;

3) rejestrów publicznych posiadanych przez inne podmioty publiczne, do których organ ma dostęp w drodze elektronicznej na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne;

4) informacji otrzymanych od innego podmiotu publicznego na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

§ 2. Organ podatkowy żądający od strony zaświadczenia albo oświadczenia w celu potwierdzenia faktów albo stanu prawnego jest obowiązany wskazać przepis prawa wymagający urzędowego potwierdzenia tych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia albo oświadczenia.”.

---

poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 213, poz. 1652 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 57, poz. 355, Nr 127, poz. 858, Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1306.

Art. 24. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, z późn. zm.²⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do wniosku o powołanie na stanowisko komornika zainteresowany załącza życiorys i dokumenty potwierdzające spełnienie wymogów, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 i 6 – 11, oświadczenie, że nie jest przeciwko niemu prowadzone postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe. Zainteresowany może przedstawiać opinie, świadectwa i zaświadczenia.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. Minister Sprawiedliwości zasięga z Krajowego Rejestru Karnego informacji o osobie zainteresowanej powołaniem na stanowisko komornika.”;

3) w art. 29 dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 9, stosuje się odpowiednio przepis art. 12 ust. 1a.”;

4) w art. 32 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepis art. 12 ust. 1a.”;

5) w art. 37a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

---

²⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 25, poz. 162, Nr 44, poz. 288, Nr 85, poz. 571, Nr 112, poz. 769, z 2009 r. Nr 26, poz. 156, Nr 81, poz. 687, Nr 105, poz. 879 i Nr 223, poz. 1777 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 228, Nr 155, poz. 1038 i Nr 182, poz. 1228.

„1. Dla każdej sprawy z zakresu, o którym mowa w art. 2 ust. 1, komornik tworzy akta. Akta spraw mogą być tworzone, przetwarzane i przechowywane z wykorzystaniem technik informatycznych.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Dokumentacja, o której mowa w ust. 1 i 2, może być prowadzona w postaci elektronicznej. Do dokumentacji prowadzonej w postaci elektronicznej stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 5 ust. 2a – 2c ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 673, z późn. zm.¹⁰).”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Akta spraw oraz urządzenia ewidencyjne stanowiące materiały archiwalne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach wchodzą do państwowego zasobu archiwalnego.”;

6) w art. 37b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Akta spraw, w których postępowanie zostało zakończone, oraz zamknięte urządzenia ewidencyjne przechowuje Krajowa Rada Komornicza przez okres konieczny ze względu na rodzaj i charakter sprawy, terminy przedawnienia, interesy osób biorących udział w postępowaniu oraz znaczenie materiałów zawartych w aktach jako źródło informacji. Do przechowywania akt spraw i urządzeń ewidencyjnych stosuje się odpowiednio przepisy art. 34 ust. 1 i art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, tryb i terminy przechowywania i przekazywania akt spraw oraz zamkniętych urządzeń ewidencyjnych, a także warunki i tryb ich niszczenia po upływie okresu przechowywania, uwzględniając w szczególności rodzaje spraw i urządzeń ewidencyjnych oraz właściwe zabezpieczenie przed dostępem osób nieuprawnionych, utratą lub zniszczeniem oraz tworzenie, ewidencjonowanie i przechowywanie dokumentacji w różnej postaci, w tym elektronicznej.”;

7) w art. 53a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Opłatę stałą w wysokości 2 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego komornik pobiera od wierzyciela w przypadku otrzymania zlecenia poszukiwania majątku dłużnika w trybie art. 797¹ Kodeksu postępowania cywilnego. W razie nieuiszczenia opłaty w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, komornik zwraca wniosek zawierający zlecenie.”.

Art. 25. W ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. Nr 144, poz. 930, z późn. zm.²⁷⁾) w art. 20 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Wykaz, o którym mowa w art. 24 ust. 3a ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, sporządza się również na dzień przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w jednoosobową spółkę kapitałową.”.

Art. 26. W ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 551 dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Przedsiębiorca będący osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.²²⁾) – (przedsiębiorca przekształcany) może być przekształcony w jednoosobową spółkę kapitałową (spółkę przekształconą). Przekształcenie przedsiębiorcy określa rozdział 5a.”;

2) w tytule IV w dziale III po rozdziale 5 dodaje się rozdział 5a w brzmieniu:

„Rozdział 5a

Przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową

---

²⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 104, poz. 1104 i Nr 122, poz. 1324, z 2001 r. Nr 74, poz. 784, Nr 88, poz. 961, Nr 125, poz. 1363 i 1369 i Nr 134, poz. 1509, z 2002 r. Nr 141, poz. 1183, Nr 169, poz. 1384, Nr 172, poz. 1412 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 45, poz. 391, Nr 96, poz. 874, Nr 135, poz. 1268, Nr 137, poz. 1302 i Nr 202, poz. 1958, z 2004 r. Nr 210, poz. 2135 i Nr 263, poz. 2619, z 2005 r. Nr 143, poz. 1199, Nr 164, poz. 1366 i Nr 169, poz. 1420, z 2006 r. Nr 183, poz. 1353 i Nr 217, poz. 1588, z 2008 r. Nr 141, poz. 888, Nr 143, poz. 894 i Nr 209, poz. 1316, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 201, poz. 1541 oraz z 2010 r. Nr 3, poz. 13, Nr 28, poz. 146 i Nr 75, poz. 473.

Art. 584¹. § 1. Przedsiębiorca przekształcany staje się spółką przekształconą z chwilą wpisu spółki do rejestru (dzień przekształcenia). Jednocześnie właściwy organ ewidencyjny z urzędu wykreśla przedsiębiorcę przekształcanego z ewidencji działalności gospodarczej.

§ 2. Sąd rejestrowy przesyła niezwłocznie właściwemu organowi ewidencyjnemu odpis postanowienia o wpisie do rejestru przedsiębiorców jednoosobowej spółki kapitałowej powstałej wskutek przekształcenia.

Art. 584². § 1. Spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorcy przekształcanego.

§ 2. Spółka przekształcona pozostaje podmiotem w szczególności zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały przyznane przedsiębiorcy przed jego przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji albo ulgi stanowi inaczej. Przepisu nie stosuje się do ulg podatkowych przewidzianych w przepisach prawa podatkowego.

§ 3. Osoba fizyczna, o której mowa w art. 551 § 5, staje się z dniem przekształcenia współnikiem albo akcjonariuszem spółki przekształconej.

Art. 584³. W przypadku gdy zmiana brzmienia firmy przedsiębiorcy przekształconego w związku z przekształceniem nie polega tylko na dodaniu części identyfikującej formę prawną spółki przekształconej, spółka przekształcona ma obowiązek podawania w nawiasie dawnej firmy, obok nowej firmy, z dodaniem wyrazu „dawniej” – przez okres co najmniej jednego roku od dnia przekształcenia.

Art. 584⁴. Do przekształcenia przedsiębiorcy stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące powstania spółki przekształconej, jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

Art. 584⁵. Do przekształcenia przedsiębiorcy wymaga się:

- 1) sporządzenia planu przekształcenia przedsiębiorcy wraz z załącznikami oraz opinią biegłego rewidenta;
- 2) złożenia oświadczenia o przekształceniu przedsiębiorcy;
- 3) powołania członków organów spółki przekształconej;

- 4) zawarcia umowy spółki albo podpisania statutu spółki przekształconej;
- 5) dokonania w rejestrze wpisu spółki przekształconej i wykreślenia przedsiębiorcy z ewidencji działalności gospodarczej.

Art. 584⁶. Plan przekształcenia przedsiębiorcy sporządza się w formie aktu notarialnego.

Art. 584⁷. § 1. Plan przekształcenia powinien zawierać co najmniej ustalenie wartości bilansowej majątku przedsiębiorcy przekształcanego na określony dzień w miesiącu poprzedzającym sporządzenie planu przekształcenia przedsiębiorcy.

§ 2. Do planu przekształcenia należy dołączyć:

- 1) projekt oświadczenia o przekształceniu przedsiębiorcy;
- 2) projekt aktu założycielskiego (statutu);
- 3) wycenę składników majątku (aktywów i pasywów) przedsiębiorcy przekształcanego;
- 4) sprawozdanie finansowe sporządzone dla celów przekształcenia na dzień, o którym mowa w § 1.

Art. 584⁸. § 1. Plan przekształcenia należy poddać badaniu przez biegłego rewidenta w zakresie poprawności i rzetelności.

§ 2. Sąd rejestrowy właściwy według siedziby przedsiębiorcy przekształcanego wyznacza na wniosek przedsiębiorcy przekształcanego biegłego rewidenta. W uzasadnionych przypadkach sąd może wyznaczyć dwóch albo większą liczbę biegłych.

§ 3. Na pisemne żądanie biegłego rewidenta przedsiębiorca przekształcany przedłoży mu dodatkowe wyjaśnienia lub dokumenty.

§ 4. Biegły rewident, w terminie określonym przez sąd, nie dłuższym jednak niż dwa miesiące od dnia jego wyznaczenia, sporządzi na piśmie szczegółową opinię i złoży ją wraz z planem przekształcenia sądowi rejestrowemu oraz przedsiębiorcy przekształcanemu.

§ 5. Sąd rejestrowy określa wynagrodzenie za pracę biegłego rewidenta i zatwierdza rachunki jego wydatków. Jeżeli przedsiębiorca przekształcany dobrowolnie tych należności nie uiszczy w terminie dwóch tygodni, sąd rejestrowy ściągnie je w trybie przewidzianym dla egzekucji opłat sądowych.

Art. 584⁹. Oświadczenie o przekształceniu przedsiębiorcy powinno zostać sporządzone w formie aktu notarialnego i określać co najmniej:

- 1) typ spółki, w jaki zostaje przekształcony przedsiębiorca;
- 2) wysokość kapitału zakładowego;
- 3) zakres praw przyznanych osobiście przedsiębiorcy przekształcanemu jako wspólnikowi albo akcjonariuszowi spółki przekształconej, jeżeli przyznanie takich praw jest przewidziane;
- 4) nazwiska i imiona członków zarządu spółki przekształconej.

Art. 584¹⁰. § 1. Osoby działające za przedsiębiorcę przekształcanego odpowiadają solidarnie wobec tego przedsiębiorcy, spółki, wspólników oraz osób trzecich za szkody wyrządzone działaniem lub zaniechaniem, sprzecznym z prawem albo postanowieniami umowy lub statutu spółki, chyba że nie ponoszą winy.

§ 2. Osoba fizyczna, o której mowa w art. 551 § 5, odpowiada wobec spółki, wspólników oraz osób trzecich za szkody wyrządzone działaniem lub zaniechaniem, sprzecznym z prawem albo postanowieniami umowy lub statutu spółki, chyba że nie ponosi winy.

§ 3. Biegły rewident odpowiada wobec przedsiębiorcy przekształcanego za szkody wyrządzone z jego winy. W przypadku gdy biegłych jest kilku, ich odpowiedzialność jest solidarna.

§ 4. Roszczenia, o których mowa w § 1 – 3, przedawniają się po upływie trzech lat, licząc od dnia przekształcenia.

Art. 584¹¹. Wniosek o wpis przekształcenia do rejestru wnoszą wszyscy członkowie zarządu spółki przekształconej.

Art. 584¹². Ogłoszenie o przekształceniu przedsiębiorcy jest dokonywane na wniosek zarządu spółki przekształconej.

Art. 584¹³. Osoba fizyczna, o której mowa w art. 551 § 5, odpowiada solidarnie ze spółką przekształconą za zobowiązania przedsiębiorcy przekształcanego związane

z prowadzoną działalnością gospodarczą powstałe przed dniem przekształcenia, przez okres trzech lat, licząc od dnia przekształcenia.”.

Art. 27. W ustawie z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 48, poz. 284, Nr 81, poz. 530 i Nr 182, poz. 1228) w art. 39 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14) w przypadku wspólników albo akcjonariuszy będących osobami prawnymi, posiadających co najmniej 5 % głosów na zgromadzeniu wspólników albo na walnym zgromadzeniu lub co najmniej 5 % kapitału zakładowego spółki będącej wnioskodawcą – informację na temat wykonywanej działalności gospodarczej, oświadczenie o wpisie do właściwego rejestru wraz z numerem wpisu oraz ostatnie sprawozdanie finansowe wraz z opinią podmiotu uprawnionego do badania sprawozdań finansowych i raportem z badania, jeżeli badanie jest wymagane przepisami prawa;”;

2) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 14, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 28. W ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Art. 38. Kto wbrew obowiązkowi nie wykonuje decyzji, o których mowa w art. 18 i 32, wydanych przez organ Inspekcji lub z jego upoważnienia przez inspektora, albo usuwa dowody lub produkty zabezpieczone w toku kontroli, podlega grzywnie w wysokości do 360 stawek dziennych.”.

Art. 29. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577, z późn. zm.²⁸⁾) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 3 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej;”;

2) uchyla się ust. 3a.

Art. 30. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 857, z późn. zm.²⁹⁾) w art. 41e wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) oświadczenie o niekaralności za przestępstwo popełnione umyślnie;”;

2) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 31. W ustawie z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych (Dz. U. Nr 11, poz. 86, z późn. zm.³⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wyścigi konne – gonitwy przeprowadzane zgodnie z planem rocznym, organizowane w celu wybrania odpowiedniego materiału zarodowego dla ulepszania ras koni,”;

---

²⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1217, Nr 171, poz. 1225 i Nr 208, poz. 1541, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 214, poz. 1346 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 31, poz. 206.

²⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 123, poz. 846 i Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 171, poz. 1057, z 2009 r. Nr 98, poz. 818 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857 i Nr 182, poz. 1228.

³⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 84, poz. 774, z 2004 r. Nr 173, poz. 1808, z 2006 r. Nr 249, poz. 1832 oraz z 2009 r. Nr 201, poz. 1540.

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) organizator wyścigów konnych – podmiot, który został wpisany do rejestru organizatorów wyścigów konnych.”;

2) w art. 5 w ust. 2 uchyla się pkt 13;

3) w art. 9 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prezes:

- 1) kieruje Klubem i reprezentuje go na zewnątrz,
- 2) prowadzi rejestr, o którym mowa w art. 16,
- 3) nadaje uprawnienia oraz udziela licencji trenerom, jeźdźcom (powożącym) i sędziom wyścigowym,
- 4) udziela pozwoleń na kierowanie stajnią wyścigową,
- 5) powołuje komisje techniczne i sędziów technicznych dla poszczególnych torów wyścigowych,
- 6) powołuje komisję odwoławczą,
- 7) organizuje szkolenia, powołuje komisje egzaminacyjne oraz przeprowadza egzaminy ze znajomości przepisów o wyścigach konnych dla osób ubiegających się o udzielenie licencji na trenowanie lub dosiadanie (powożenie) koni, licencji na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego albo o pozwolenie na kierowanie stajnią wyścigową,
- 8) wykonuje inne zadania określone w ustawie, statucie Klubu i regulaminie wyścigów konnych.”;

4) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Art. 11. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki techniczne dla toru wyścigowego, mając na uwadze rodzaj wyścigów i liczbę przeprowadzanych gonitw,
- 2) wysokość opłaty za wpis do rejestru organizatorów wyścigów konnych, różnicując ją w zależności od przewidywanej liczby gonitw w ciągu roku na danym torze wyścigowym.”;

5) w art. 13 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) opłaty z tytułu licencji i pozwoleń przewidzianych w ustawie.”;

6) w art. 16:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność w zakresie organizowania wyścigów konnych wymaga wpisu do rejestru organizatorów wyścigów konnych, zwanego dalej „rejestrem”.”,

b) ust. 3 – 7 otrzymują brzmienie:

„3. Działalność w zakresie organizowania wyścigów konnych może wykonywać podmiot, który:

- 1) posiada tor wyścigowy, spełniający wymagane warunki techniczne,
- 2) posiada zabezpieczenie finansowe dla właściwego przeprowadzenia wyścigów konnych,
- 3) posiada plany gonitw, o których mowa w art. 20.

4. Wniosek o wpis do rejestru zawiera:

- 1) nazwę podmiotu oraz jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania,
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej, w przypadku gdy podmiot taki numer posiada, oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP),
- 3) lokalizację toru wyścigowego uzgodnioną z wójtem, burmistrzem albo prezydentem miasta,
- 4) określenie zabezpieczenia finansowego dla właściwego przeprowadzania wyścigów konnych oraz wskazanie źródeł pochodzenia posiadanego kapitału,
- 5) określenie rodzaju gonitw, które mają być przeprowadzane, oraz planowanej ich liczby w ciągu roku,
- 6) opis urządzeń technicznych toru wyścigowego,
- 7) planowany termin rozpoczęcia działalności.

5. Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 4, podmiot składa oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru organizatorów wyścigów konnych są kompletne i zgodne z prawdą,
- 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności w zakresie organizowania wyścigów konnych, określone w ustawie z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych.”.

6. Oświadczenie powinno również zawierać:

- 1) nazwę podmiotu, jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania,
- 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia,
- 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania podmiotu, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.

7. Wpisowi do rejestru podlegają następujące dane:

- 1) nazwa podmiotu, jego siedziba i adres albo adres zamieszkania,
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej, w przypadku gdy podmiot taki numer posiada, oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP),
- 3) lokalizacja toru wyścigowego, uzgodniona z wójtem, burmistrzem, prezydentem miasta,
- 4) data dokonania wpisu.”;

7) art. 19 i 20 otrzymują brzmienie:

„Art. 19. Od decyzji Prezesa w sprawie zakazu wykonywania działalności objętej wpisem podmiotowi przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Art. 20. 1. Gonitwy przeprowadzane są według planu rocznego ustalonego przez organizatorów wyścigów konnych i zgłoszonego Prezesowi co najmniej na 60 dni przed planowanym terminem pierwszej gonitwy w danym roku.

2. Przeprowadzenie dodatkowych gonitw wymaga zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, co najmniej na 30 dni przed planowanym terminem przeprowadzenia tych gonitw.”;

8) uchyla się art. 21a;

9) po rozdziale 3 dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Warunki i tryb udzielania pozwoleń i licencji

Art. 21b. 1. Pozwolenie na kierowanie stajnią wyścigową w danym roku kalendarzowym może być udzielone osobie, która:

- 1) nie została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo określone w art. 35 ust. 1 i 2, wykroczenie określone w art. 37 ust. 1 i 2 lub art. 37b ustawy z dnia

21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.³¹⁾) lub przestępstwo przeciwko mieniu określone w Kodeksie karnym,

2) zdała egzamin ze znajomości przepisów dotyczących wyścigów konnych przed komisją powołaną przez Prezesa.

2. Wniosek o udzielenie pozwolenia na kierowanie stajnią wyścigową zawiera:

1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania wnioskodawcy,

2) oświadczenie wnioskodawcy o spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 1.

3. Prezes udziela albo odmawia udzielenia pozwolenia na kierowanie stajnią wyścigową w drodze decyzji.

4. Od decyzji, o której mowa w ust. 3, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Art. 21c. 1. Licencja na trenowanie koni w danym roku kalendarzowym:

1) jest udzielana odrębnie na trenowanie:

a) kłusaków,

b) koni innych ras,

2) może być udzielona osobie, która:

a) posiada uprawnienia do trenowania koni nadane przez Prezesa na czas nieokreślony po zdaniu egzaminu przed komisją egzaminacyjną powołaną przez Prezesa, poprzedzonego ukończeniem szkolenia przeprowadzonego przez Klub,

b) spełnia jeden z następujących warunków:

– ukończyła studia wyższe na kierunku zootechnika lub weterynaria, lub rolnictwo oraz posiada co najmniej dwuletni staż pracy w stajni wyścigowej lub wykonywała czynności związane z obsługą koni w stajni wyścigowej przez okres co najmniej 2 lat,

– posiada co najmniej średnie wykształcenie oraz co najmniej pięcioletni staż pracy w stajni wyścigowej lub wykonywała czynności związane z obsługą koni w stajni wyścigowej przez okres co najmniej 5 lat,

– wygrała co najmniej 500 gonitw,

---

³¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 69, poz. 625, Nr 92, poz. 880 i Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 33, poz. 289 i Nr 175, poz. 1462, z 2006 r. Nr 249, poz. 1830, z 2008 r. Nr 199, poz. 1227, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 79, poz. 668 i Nr 92, poz. 753 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278.

– przed dniem 1 września 2001 r. zajmowała się trenowaniem koni przez okres co najmniej 3 lat,

c) nie została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo określone w art. 35 ust. 1 i 2, wykroczenie określone w art. 37 ust. 1 i 2 lub art. 37b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt lub przestępstwo przeciwko mieniu określone w Kodeksie karnym,

d) nie została pozbawiona prawa trenowania, dosiadanania (powożenia) koni lub pełnienia funkcji sędziego wyścigowego prawomocnym orzeczeniem wymierzającym taką karę dyscyplinarną.

2. Osobie, która nie spełnia żadnego z warunków, o których mowa w ust. 1 pkt 2 lit. b, może być udzielona licencja na trenowanie wyłącznie tych koni, których jest właścicielem lub współwłaścicielem.

3. W przypadku orzeczenia kary zawieszenia licencji na trenowanie koni, dosiadananie (powożenie) koni lub pełnienie funkcji sędziego wyścigowego, licencji na trenowanie koni można udzielić dopiero po wykonaniu tej kary.

4. Wniosek o udzielenie licencji na trenowanie koni zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania wnioskodawcy,
- 2) oświadczenie wnioskodawcy o spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 1.

5. Do wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające:

- 1) posiadane wykształcenie oraz
- 2) odpowiedni staż pracy lub okres wykonywania czynności związanych z obsługą koni w stajni wyścigowej.

6. Prezes udziela albo odmawia udzielenia licencji na trenowanie koni w drodze decyzji.

7. Od decyzji, o której mowa w ust. 6, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Art. 21d. 1. Licencja na dosiadananie (powożenie) koni w danym roku kalendarzowym może być udzielona osobie, która:

- 1) posiada uprawnienia do dosiadanania (powożenia) koni nadane przez Prezesa na czas nieokreślony po:

- a) złożeniu pisemnego oświadczenia, że wnioskodawca posiada praktyczne umiejętności dosiadanania (powożenia) koni, potwierdzonego przez trenera mającego ważną licencję na trenowanie koni,
  - b) zdaniu egzaminu ze znajomości regulaminu wyścigów konnych przed komisją egzaminacyjną powołaną przez Prezesa,
- 2) posiada co najmniej wykształcenie podstawowe,
  - 3) nie została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo określone w art. 35 ust. 1 i 2, wykroczenie określone w art. 37 ust. 1 i 2 lub art. 37b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt lub przestępstwo przeciwko mieniu określone w Kodeksie karnym,
  - 4) nie została pozbawiona prawa trenowania, dosiadanania (powożenia) koni lub pełnienia funkcji sędziego wyścigowego prawomocnym orzeczeniem wymierzającym taką karę dyscyplinarną,
  - 5) posiada zaświadczenie lekarskie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do udziału w gonitwach, wydane przez lekarza wyznaczonego przez Centralny Ośrodek Medycyny Sportowej lub lekarza innego zakładu opieki zdrowotnej wskazanego przez Prezesa.

2. W przypadku orzeczenia kary zawieszenia licencji na trenowanie koni, dosiadananie (powożenie) koni lub pełnienie funkcji sędziego wyścigowego, licencji na dosiadananie (powożenie) koni można udzielić dopiero po wykonaniu tej kary.

3. Wniosek o udzielenie licencji na dosiadananie (powożenie) koni zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania wnioskodawcy,
- 2) oświadczenie wnioskodawcy o spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 1.

4. Do wniosku dołącza się dokument potwierdzający posiadane wykształcenie.

5. Prezes udziela albo odmawia udzielenia licencji na dosiadananie (powożenie) koni w drodze decyzji.

6. Od decyzji, o której mowa w ust. 5, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Art. 21e. 1. Licencji na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego udziela się odrębnie dla funkcji:

- 1) sędziego startera,

- 2) sędziego u celownika,
- 3) sędziego u wagi,
- 4) sędziego u zegara,
- 5) sędziego obserwatora,
- 6) sędziego – członka komisji technicznej i komisji odwoławczej.

2. Licencja na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego w danym roku kalendarzowym może być udzielona osobie, która:

- 1) posiada uprawnienia do pełnienia funkcji sędziego wyścigowego nadane przez Prezesa na czas nieokreślony po zdaniu egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących wyścigów konnych przed komisją egzaminacyjną powołaną przez Prezesa,
- 2) posiada co najmniej wykształcenie średnie albo przed dniem 1 września 2001 r. pełniła funkcję sędziego wyścigowego przez okres co najmniej 3 lat,
- 3) ukończyła szkolenie w zakresie przepisów o wyścigach konnych, przeprowadzone przez Klub – w przypadku licencji na pełnienie funkcji sędziego, o których mowa w ust. 1 pkt 1 – 4,
- 4) zdała egzamin ze znajomości przepisów o wyścigach konnych przed komisją powołaną przez Prezesa – w przypadku licencji na pełnienie funkcji sędziego, o których mowa w ust. 1 pkt 5 i 6,
- 5) nie została skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo określone w art. 35 ust. 1 i 2, wykroczenie określone w art. 37 ust. 1 i 2 lub art. 37b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt lub przestępstwo przeciwko mieniu określone w Kodeksie karnym lub przestępstwo określone w art. 228 – 230a, art. 250, art. 296a lub art. 296b tego kodeksu,
- 6) nie została pozbawiona prawa trenowania, dosiadania (powożenia) koni lub pełnienia funkcji sędziego wyścigowego prawomocnym orzeczeniem wymierzającym taką karę dyscyplinarną.

3. Warunki, o których mowa w ust. 2 pkt 3, nie dotyczą osób, które pełniły daną funkcję sędziego wyścigowego w poprzednim roku kalendarzowym.

4. W przypadku orzeczenia kary zawieszenia licencji na trenowanie koni, dosiadanie (powożenia) koni lub pełnienie funkcji sędziego wyścigowego, licencji na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego można udzielić dopiero po wykonaniu tej kary.

5. Wniosek o udzielenie licencji na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania wnioskodawcy,
- 2) oświadczenie wnioskodawcy o spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 2.

6. Prezes udziela albo odmawia udzielenia licencji na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego w drodze decyzji.

7. Od decyzji, o której mowa w ust. 6, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Art. 21f. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłat na rzecz Klubu za udzielenie pozwolenia na kierowanie stajnią wyścigową i licencji na trenowanie koni oraz dosiadanie (powożenie) koni, a także pełnienie funkcji sędziego wyścigowego, różnicując je w zależności od przedmiotu licencji, oraz za rejestrację barw wyścigowych i zgłoszenie konia do wyścigów.”;

10) w art. 24 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zawieszenie pozwolenia na kierowanie stajnią wyścigową.”.

Art. 32. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243 i Nr 203, poz. 1351) w art. 49 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Egzamin, o którym mowa w ust. 2, przeprowadza się na wniosek zainteresowanego, zawierający imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia oraz miejsce zamieszkania wnioskodawcy. Do wniosku dołącza się kopię dokumentu potwierdzającego posiadane wykształcenie albo zaświadczenie o praktyce zawodowej oraz dowód uiszczenia opłaty związanej z przeprowadzeniem egzaminu.”.

Art. 33. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 90, poz. 607 oraz z 2009 r. Nr 79, poz. 666 i Nr 215, poz. 1664) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Organizacja jest obowiązana złożyć marszałkowi województwa, w terminie dwóch tygodni po jej zarejestrowaniu, odpis statutu i oświadczenie o wpisie do rejestru sądowego oraz w tym samym terminie odpis wszelkich zmian dokonanych w statucie lub oświadczenie o zmianach w rejestrze sądowym.”;

2) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. Oświadczenia, o których mowa w art. 7, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 34. W ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o leśnym materiale rozmnożeniowym (Dz. U. Nr 73, poz. 761, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 64, poz. 565 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 45:

a) w ust. 2 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) numer dostawcy w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej, o ile taki posiada.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, powinien zawierać informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 2, 5 i 6.”,

c) uchyla się ust. 5;

2) w art. 47:

a) uchyla się ust. 2 i 3,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Zmiany, o których mowa w ust. 1, są ujawniane w rejestrze dostawców.”;

3) w art. 49 pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4) śmierci dostawcy lub wykreślenia go z Krajowego Rejestru Sądowego albo z ewidencji działalności gospodarczej,

5) zaniedbania przez dostawcę obowiązku określonego w art. 47 ust. 1.”.

Art. 35. W ustawie z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. Nr 71, poz. 734, z późn. zm.³²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

---

³²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 216, poz. 1826, z 2003 r. Nr 203, poz. 1966, z 2004 r. Nr 240, poz. 2406, z 2006 r. Nr 64, poz. 447, Nr 84, poz. 587 i Nr 208, poz. 1535 oraz z 2007 r. Nr 35, poz. 219.

1) w art. 7:

i. ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Właściciel domu jednorodzinnego jest obowiązany dołączyć do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dokumenty albo oświadczenie o wielkości powierzchni użytkowej, w tym łącznej powierzchni pokoi i kuchni, oraz o wyposażeniu technicznym domu.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”,

c) ust. 4a otrzymuje brzmienie:

„4a. Przed złożeniem oświadczenia, o którym mowa w ust. 4, pracownik przeprowadzający wywiad środowiskowy poucza składającego oświadczenie o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”;

2) w art. 9 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wzór wniosku o przyznanie dodatku mieszkaniowego”.

Art. 36. W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. Nr 67, poz. 679, z późn. zm.³³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) oświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego.”,

---

³³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 117, poz. 1007, z 2003 r. Nr 210, poz. 2036, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 116, poz. 1203, Nr 173, poz. 1808 i Nr 222, poz. 2249, z 2005 r. Nr 94, poz. 788 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 133, poz. 935 i Nr 235, poz. 1700, z 2008 r. Nr 180, poz. 1112 i Nr 214, poz. 1347, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 125, poz. 1036 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 155, poz. 1039.

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 8, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”,

c) w ust. 2:

– uchyla się pkt 3,

– uchyla się pkt 7;

2) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art.13. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku składanego do organu koncesyjnego przez przedsiębiorcę ubiegającego się o udzielenie koncesji lub zmianę koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, uwzględniając w nim obowiązek zawarcia informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1, treści klauzuli, o której mowa w art. 12 ust. 1a, oraz informacji o dokumentach wymaganych przy złożeniu wniosku o udzielenie koncesji.”.

Art. 37. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.³⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 8:

a) w ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) numer identyfikacji podatkowej (NIP);”,

b) w ust. 3 uchyla się pkt 1 – 3;

2) w art. 15 w ust. 1 uchyla się pkt 4;

3) w art. 22a:

a) w ust. 1 w pkt 2 uchyla się lit. c,

b) uchyla się ust. 4,

---

³⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381, z 2008 r. Nr 218, poz. 1391, Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1574, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 86, poz. 720 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 43, poz. 246 i Nr 164, poz. 1107.

c) uchyla się ust. 8;

4) w art. 33:

a) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Wniosek o wydanie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać informacje i dokumenty określone w art. 8 ust. 2 pkt 1 – 4 i ust. 3 pkt 7 i 8.”,

b) ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie:

„8. Zaświadczenie na krajowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypis lub wypisy z zaświadczenia wydaje właściwy dla siedziby przedsiębiorcy starosta na czas nieokreślony. Zaświadczenie na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypis lub wypisy z zaświadczenia wydaje minister właściwy do spraw transportu na okres do 5 lat.

9. W przypadku wykonywania międzynarodowego niezarobkowego przewozu drogowego niezgodnie z wydanym zaświadczeniem minister właściwy do spraw transportu odmawia wydania nowego zaświadczenia przez okres 3 lat od dnia upływu ważności posiadanego zaświadczenia.”,

c) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. W przypadku wykonywania krajowego niezarobkowego przewozu drogowego niezgodnie z wydanym zaświadczeniem właściwy starosta, w drodze decyzji, stwierdza nieważność zaświadczenia. Wydanie nowego zaświadczenia jest możliwe po upływie 3 lat od dnia stwierdzenia nieważności poprzedniego zaświadczenia.”.

Art. 38. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.³⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 75:

a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) numer we właściwym rejestrze;”,

b) w ust. 2:

– uchyla się pkt 1,

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

---

³⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1570, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 92, poz. 753, Nr 95, poz. 788 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 78, poz. 513 i Nr 107 poz. 679.

„4) oświadczenie o posiadaniu uprawnień przez osobę wykwalifikowaną odpowiedzialną za prowadzenie hurtowni albo potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających uprawnienia osoby wykwalifikowanej oraz jej oświadczenie, że podejmie się tych obowiązków;”

c) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 100:

a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) numer we właściwym rejestrze;”

b) w ust. 2 uchyla się pkt 2.

Art. 39. W ustawie z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. Nr 130, poz. 1450, z późn. zm.³⁶⁾) w art. 24 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej oraz oświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych;”;

2) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

---

³⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2002 r. Nr 153, poz. 1281, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 i Nr 217, poz. 2125, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, z 2006 r. Nr 145, poz. 1050, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230 i Nr 182, poz. 1228.

Art. 40. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.³⁷⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14:

a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) numer w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej,”

b) w ust. 2:

– uchyla się pkt 2,

– pkt 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4) zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. d,

5) odpis albo oświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego,”

c) po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 4 i 5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 19a:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1,

b) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności,”

c) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, przepis art. 14 ust. 2b stosuje się odpowiednio.”.

---

³⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 214, poz. 1347, z 2009 r. Nr 125, poz. 1036 i Nr 168, poz. 1323 oraz z 2010 r. Nr 155, poz. 1039.

Art. 41. W ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 696, z późn. zm.³⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 88:

a) w ust. 5 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) oświadczenie o posiadaniu zezwolenia na zakładanie i używanie urządzenia radiokomunikacyjnego, jeżeli takie zezwolenie jest wymagane.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 5 pkt 4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 196:

a) w ust. 3 pkt 1–3 otrzymują brzmienie:

„1) oświadczenie o wpisie do rejestru sądowego oddziału przedsiębiorstwa przewoźnika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

2) oświadczenie o nadaniu oddziałowi numeru identyfikacji podatkowej NIP;

3) oświadczenie o nadaniu oddziałowi numeru identyfikacyjnego REGON;”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 1 – 3, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

---

³⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1008, Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1829, z 2007 r. Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 558, z 2008 r. Nr 97, poz. 625, Nr 144, poz. 901, Nr 177, poz. 1095, Nr 180, poz. 1113 i Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 42, poz. 340 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 182, poz. 1228.

Art. 42. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. Nr 197, poz. 1661, z późn. zm.³⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. Wobec podmiotu zbiorowego sąd orzeka karę pieniężną w wysokości od 1.000 do 5.000.000 złotych, nie wyższą jednak niż 3 % przychodu osiągniętego w roku obrotowym, w którym popełniono czyn zabroniony będący podstawą odpowiedzialności podmiotu zbiorowego.”;

2) w art. 9:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 5,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zakazy, o których mowa w ust. 1 pkt 1 – 4, orzeka się na okres od 1 roku do lat 5; orzeka się je w latach.”,

c) uchyla się ust. 3;

3) art.13 otrzymuje brzmienie:

„ Art. 13. Jeżeli przed upływem 5 lat od orzeczenia kary pieniężnej zostanie ponownie popełniony czyn zabroniony stanowiący podstawę odpowiedzialności podmiotu zbiorowego, wobec tego podmiotu można orzec karę pieniężną w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.”;

4) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Art. 40. Kasacja może być wniesiona przez strony oraz przez Prokuratora Generalnego lub Rzecznika Praw Obywatelskich.”.

Art. 43. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.⁴⁰⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12:

---

³⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 191, poz. 1956 i Nr 243, poz. 2442, z 2005 r. Nr 157, poz. 1316, Nr 178, poz. 1479, Nr 180, poz. 1492 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 120, poz. 826, z 2007 r. Nr 75, poz. 492 i Nr 166, poz. 1172, z 2008 r. Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 20, poz. 106, Nr 62, poz. 504, Nr 166, poz. 1317 i Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 530 i Nr 127, poz. 857.

⁴⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 97, poz. 962 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 90, poz. 757 i Nr 141, poz. 1184, z 2006 r. Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381.

- a) w ust. 2 uchyla się pkt 1,
- b) w ust. 4 uchyla się pkt 2;
- 2) w art. 13 w ust. 3 uchyla się pkt 2.

Art. 44. W ustawie z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1361 i Nr 191, poz. 1484 oraz 2010 r. Nr 155, poz. 1037) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli dłużnikiem jest przedsiębiorca wpisany do właściwego rejestru, do wniosku należy dołączyć oświadczenie o wpisie do rejestru zawierające oznaczenie jego firmy lub nazwy, formy prawnej, siedziby oraz numeru we właściwym rejestrze. Jeżeli dłużnik jest wnioskodawcą, powinien wskazać w oświadczeniu także osoby uprawnione do jego reprezentowania.”;

- 2) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 45. W ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym (Dz. U. Nr 57, poz. 507, z późn. zm.⁴¹⁾) w art. 48 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w przypadku stowarzyszenia lub innej organizacji społecznej oraz fundacji – uwierzytelniony statut i oświadczenie o wpisie do rejestru w Krajowym Rejestrze Sądowym stowarzyszenia, organizacji lub fundacji albo regulaminu działalności stowarzyszenia zwykłego, poświadczzonego przez właściwy organ nadzorujący;”;

- 2) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

---

⁴¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 85, poz. 782, z 2007 r. Nr 112, poz. 766 oraz z 2009 r. Nr 68, poz. 573 i Nr 202, poz. 1547.

„2a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 46. W ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.⁴²⁾) w art. 48 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) numer identyfikacji podatkowej (NIP);”;

2) w ust. 3:

a) uchyla się pkt 1 – 3,

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) zaświadczenie albo oświadczenie o niekaralności osób, o których mowa w art. 47 ust. 2.”;

3) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 47. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66, Nr 81, poz. 530, Nr 127, poz. 858 i Nr 126, poz. 853) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 92:

a) w ust. 3:

---

⁴²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 191, poz. 1374, z 2008 r. Nr 59, poz. 359, Nr 144, poz. 902, Nr 206, poz. 1289 i Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 1, poz. 3, Nr 18, poz. 97, Nr 19, poz. 100, Nr 98, poz. 817, Nr 115, poz. 966, Nr 157, poz. 1241 i Nr 214, poz. 1658.

– pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) oświadczenie o wpisie do Krajowego Rejestru Sądowego lub odpis ze stosownego rejestru wystawiony poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, wydany nie później niż 3 miesiące przed złożeniem wniosku – w przypadku gdy założycielem jest osoba prawna;”

– pkt 15 otrzymuje brzmienie:

„15) poświadczenie odpowiedniego wykształcenia i doświadczenia zawodowego osób przewidzianych na członków zarządu i rady nadzorczej, w tym kopie świadectw pracy i dokumentów potwierdzających wykształcenie;”

– pkt 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„17) dane o wykształceniu i doświadczeniu zawodowym osoby proponowanej na stanowisko aktuarium, w tym kopie świadectw pracy i dokumentów potwierdzających wykształcenie;

18) oświadczenie o niekaralności osób proponowanych na członków zarządu i rady nadzorczej oraz aktuarium;”

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 10 i 18, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 107:

a) w ust. 3 pkt 13 – 15 otrzymują brzmienie:

„13) dokumenty potwierdzające odpowiednie wykształcenie i doświadczenie zawodowe niezbędne do zarządzania zakładem ubezpieczeń osoby proponowanej na stanowisko dyrektora i osób proponowanych na stanowiska jego zastępców, w tym kopie świadectw pracy i dokumentów potwierdzających wykształcenie;

14) dane o wykształceniu i doświadczeniu zawodowym osoby proponowanej na stanowisko aktuarium, w tym kopie świadectw pracy i dokumentów potwierdzających wykształcenie oraz kopię decyzji o wpisie do rejestru aktuarium;

15) oświadczenie o niekaralności osób proponowanych na stanowiska dyrektora głównego oddziału i jego zastępców oraz aktuarium;”

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 15, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 48. W ustawie z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159, z późn. zm.⁴³⁾) w art. 9 w ust. 2 uchyla się pkt 1 i 2.

Art. 49. W ustawie z dnia 26 czerwca 2003 r. o nasiennictwie (Dz. U. z 2007 r. Nr 41, poz. 271, z późn. zm.⁴⁴⁾) w art. 45a w ust. 4 w pkt 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„kopię zaświadczenia o:”.

Art. 50. W ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268, z późn. zm.⁴⁵⁾) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Osoba pobierająca rentę socjalną lub jej przedstawiciel ustawowy są obowiązani niezwłocznie powiadomić organ wypłacający rentę socjalną o osiągnięciu przychodu w kwocie powodującej zawieszenie prawa do renty socjalnej. Powiadomienie następuje w formie pisemnego oświadczenia. W przypadku gdy składki na ubezpieczenia społeczne są odprowadzane przez płatnika składek, osoba pobierająca rentę socjalną jest obowiązana do przedstawienia zaświadczenia albo oświadczenia określającego kwotę przychodu.”;

2) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

---

⁴³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 168, poz. 1323 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 182, poz. 1228.

⁴⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 80, poz. 541 i Nr 191, poz. 1362 oraz z 2009 r. Nr 69, poz. 591, Nr 98, poz. 817, Nr 157, poz. 1241 i Nr 215, poz. 1665.

⁴⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959 i Nr 120, poz. 1252, z 2005 r. Nr 94, poz. 788, z 2006 r. Nr 144, poz. 1043, z 2007 r. Nr 120, poz. 818 i Nr 176, poz. 1241, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, z 2009 r. Nr 97, poz. 800 oraz 2010 r. Nr 40, poz. 229 i Nr 182, poz. 1228.

„7a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 7, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 51. W ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o służbie zastępczej (Dz. U. Nr 223, poz. 2217, z 2005 r. Nr 180, poz. 1496 oraz z 2009 r. Nr 22, poz. 120) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej, której udzielono odroczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4 i 5, po zakończeniu roku szkolnego lub akademickiego, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia kolejnego roku, przedstawia marszałkowi województwa zaświadczenie o ukończeniu poprzedniego albo rozpoczęciu nowego roku nauki albo oświadczenie o ukończeniu poprzedniego albo rozpoczęciu nowego roku nauki.”;

2) po ust. 7 dodaje się ust. 7a i 7b w brzmieniu:

„7a. Na wezwanie marszałka województwa osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej okazuje odpowiednio: indeks szkoły wyższej z wpisem o zaliczeniu dotychczasowego i rozpoczęciu kolejnego roku (semestru) studiów, indeks zakładu kształcenia nauczycieli z wpisem o zaliczeniu dotychczasowego i rozpoczęciu kolejnego roku (semestru) nauki, świadectwo szkolne z wpisem o zaliczeniu (zdaniu) roku (semestru) nauki oraz legitymację szkolną (studencką) z wpisem o rozpoczęciu nauki w kolejnym roku (semestrze).

7b. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 7, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 52. W ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.⁴⁶⁾) w art. 23 wprowadza się następujące zmiany:

---

⁴⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 222, poz. 1630, z 2007 r. Nr 64, poz. 427, Nr 105, poz. 720, Nr 109, poz. 747, Nr 192, poz. 1378 i Nr 200, poz. 1446, z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 138, poz. 872 i 875, Nr 223, poz. 1456 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 97, poz. 800 i Nr 219, poz. 1706 oraz z 2010 r. Nr 50, poz. 301.

1) w ust. 4:

a) pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) zaświadczenie albo oświadczenie o dochodzie podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych na zasadach ogólnych każdego członka rodziny, zawierające informacje o:

- a) wysokości dochodu,
- b) wysokości składek na ubezpieczenia społeczne odliczonych od dochodu,
- c) wysokości składek na ubezpieczenie zdrowotne odliczonych od podatku,
- d) wysokości należnego podatku;

2) zaświadczenia albo oświadczenia dokumentujące wysokość innych dochodów;”

b) w pkt 4 lit. f – h otrzymują brzmienie:

„f) zaświadczenie albo oświadczenie o uczęszczaniu dziecka do szkoły lub szkoły wyższej,

g) zaświadczenie albo oświadczenie o braku propozycji zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej dla osoby ubiegającej się o dodatek, o którym mowa w art. 11,

h) zaświadczenie albo oświadczenie o terminie urlopu wychowawczego i okresie, na jaki został udzielony, oraz o okresach zatrudnienia.”;

2) po ust. 5 dodaje się ust. 5a – 5c w brzmieniu:

„5a. Ilekroć w postępowaniach w sprawach o przyznanie świadczeń rodzinnych wymagane jest potwierdzenie następujących okoliczności:

- 1) uczęszczanie dziecka do szkoły lub szkoły wyższej,
- 2) wysokość dochodu rodziny lub członków rodziny uzyskanego przez rodzinę lub członków rodziny w roku kalendarzowym poprzedzającym okres zasiłkowy,
- 3) wielkość gospodarstwa rolnego,
- 4) wysokość opłaty za pobyt członka rodziny w instytucji zapewniającej całodobowe utrzymanie,
- 5) okres, na jaki został udzielony przez pracodawcę urlop wychowawczy,
- 6) zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych,
- 7) niekorzystnie z całodobowej opieki nad dzieckiem umieszczonym w specjalnym ośrodku szkolno-wychowawczym

– osoba ubiegająca się o przyznanie świadczenia rodzinnego może przedłożyć stosowne zaświadczenie albo oświadczenie.

5b. W przypadku złożenia oświadczenia potwierdzającego okoliczności, o których mowa w ust. 5a pkt 5, dołącza się dowód wniesionej opłaty, a w przypadku, o którym mowa w ust. 5a pkt 7, dołączana jest również kopia imiennego raportu miesięcznego osoby ubezpieczonej potwierdzająca odprowadzanie składek na ubezpieczenie społeczne.

5c. Oświadczenia, o których mowa w ust. 4 w pkt 1 i 2 oraz w pkt 4 lit. f – h oraz w ust. 5a pkt 1 – 7, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 53. W ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. z 2004 r. Nr 11, poz. 95 oraz z 2008 r. Nr 220, poz. 1433) w art. 17 w ust. 4 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 2, podmiot prowadzący zakład leczniczy dla zwierząt składa oświadczenie następującej treści:”.

Art. 54. W ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.⁴⁷⁾) w art. 43a wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 3 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej, o ile taki posiada;”;

2) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) odpis z odpowiedniego rejestru albo ewidencji prowadzonych w innym państwie członkowskim w przypadku podmiotów nieposiadających numeru w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej;”.

---

⁴⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 20, poz. 106, Nr 31, poz. 206 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278.

Art. 55. W ustawie z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego (Dz. U. z 2008 r. Nr 11, poz. 70, Nr 52, poz. 303 i Nr 158, poz. 989) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) oświadczenie wnioskodawcy stwierdzające, że obiekty spełniają wymagania określone w przepisach o ochronie przeciwpożarowej i sanitarnych.”;

2) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 56. W ustawie z dnia 22 stycznia 2004 r. o organizacji rynku rybnego i pomocy finansowej w gospodarce rybnej (Dz. U. Nr 34, poz. 291 i Nr 96, poz. 959, z 2006 r. Nr 12, poz. 64 oraz z 2007 r. Nr 21, poz. 125) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) w ust. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej;”;

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku niespełnienia przez przedsiębiorcę warunków, o których mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw rybołówstwa wydaje decyzję administracyjną o odmowie dokonania wpisu do rejestru przedsiębiorców skupiających produkty rybne.”;

2) w art. 12:

a) w ust. 2 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się kopię:

- 1) aktu założycielskiego organizacji producentów;
- 2) dokumentów potwierdzających spełnienie warunków, o których mowa w ust. 1.”.

Art. 57. W ustawie z dnia 19 lutego 2004 r. o rybołówstwie (Dz. U. Nr 62, poz. 574, z późn. zm.⁴⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wobec armatora ubiegającego się o wydanie licencji orzeczono środek karny polegający na zakazie prowadzenia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.⁴⁹⁾), za przestępstwo popełnione przy użyciu statku morskiego.”;

2) w art. 15 w ust. 1 w pkt 2 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) wobec armatora orzeczono środek karny polegający na zakazie prowadzenia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny za przestępstwo popełnione przy użyciu statku morskiego, lub”;

3) uchyla się art. 22;

4) w art. 63 w ust. 2 uchyla się pkt 2.

Art. 58. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.⁵⁰⁾) w art. 33a wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepis ust. 1 stosuje się pod warunkiem:

---

⁴⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 96, poz. 807, z 2006 r. Nr 220, poz. 1600, z 2007 r. Nr 21, poz. 125 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 92, poz. 753 i Nr 168, poz. 1323.

⁴⁹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648, z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850, Nr 124, poz. 859 i Nr 192, poz. 1378, z 2008 r. Nr 90, poz. 560, Nr 122, poz. 782, Nr 171, poz. 1056, Nr 173, poz. 1080 i Nr 214, poz. 1344, z 2009 r. Nr 62, poz. 504, Nr 63, poz. 533, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 190, poz. 1474, Nr 201, poz. 1540 i Nr 206, poz. 1589 oraz z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 40, poz. 227 i 229, Nr 98, poz. 625 i 626, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 152, poz. 1018 i 1021 i Nr 182, poz. 1228.

⁵⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 113, Nr 90, poz. 756, Nr 143, poz. 1199 i Nr 179, poz. 1484, z 2006 r. Nr 143, poz. 1028 i 1029, z 2007 r. Nr 168, poz. 1187 i Nr 192, poz. 1382, z 2008 r. Nr 74, poz. 444, Nr 130, poz. 826, Nr 141, poz. 888 i Nr 209, poz. 1320, z 2009 r. Nr 3, poz. 11, Nr 116, poz. 979, Nr 195, poz. 1504, Nr 201, poz. 1540 i Nr 215, poz. 1666 oraz z 2010 r. Nr 57, poz. 357, Nr 75, poz. 473 i Nr 107, poz. 679.

1) przedstawienia przez podatnika naczelnikowi urzędu celnego, przed którym podatnik dokonuje formalności związanych z importem towarów, wydanych nie wcześniej niż 6 miesięcy przed dokonaniem importu:

a) zaświadczenia albo oświadczenia o braku zaległości we wpłatach należnych składek na ubezpieczenie społeczne oraz we wpłatach poszczególnych podatków stanowiących dochód budżetu państwa, przekraczających odrębnie z każdego tytułu, w tym odrębnie w każdym podatku, odpowiednio 3 % kwoty należnych składek i należnych zobowiązań podatkowych w poszczególnych podatkach; udział zaległości w kwocie składek lub podatku ustala się w stosunku do kwoty należnych wpłat za okres rozliczeniowy, którego dotyczy zaległość,

b) potwierdzenia zarejestrowania podatnika jako podatnika VAT czynnego albo oświadczenia o zarejestrowaniu podatnika jako podatnika VAT czynnego;

2) przedstawienia organowi celnemu w trybie stosowanym przy zabezpieczeniu należności celnych zabezpieczenia w wysokości równej kwocie podatku, który ma być rozliczony w deklaracji podatkowej.”;

2) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 59. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1702, z późn. zm.⁵¹⁾) w art. 22 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 5 dodaje się pkt 4 – 6 w brzmieniu:

„4) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej, o ile został nadany;

---

⁵¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 95, poz. 792 i Nr 97, poz. 799.

- 5) numer producenta rolnego nadany w krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, o ile został nadany;
  - 6) numer rachunku bankowego przedsiębiorcy.”;
- 2) uchyla się ust. 5a;
  - 3) ust. 6a otrzymuje brzmienie:

„6a. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nieposiadający obywatelstwa polskiego lub nieposiadający siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub nieprowadzący na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności, do wniosku dołącza oświadczenie potwierdzone przez notariusza, właściwy organ sądowy lub administracyjny kraju pochodzenia przedsiębiorcy lub kraju, w którym przedsiębiorca ten ma siedzibę lub miejsce zamieszkania, zawierające dane zawarte w formularzu, o którym mowa w ust. 4.”.

Art. 60. W ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.⁵²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 57:
  - a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wojewoda wydaje zezwolenie na prowadzenie domu pomocy społecznej, jeżeli podmiot o nie występujący:

    - 1) spełnia warunki określone w niniejszej ustawie;
    - 2) spełnia standardy, o których mowa w art. 55 ust. 1 i 2;
    - 3) złoży wniosek o wydanie zezwolenia na prowadzenie domu pomocy społecznej.”,
  - b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a – 3c w brzmieniu:

„3a. Wniosek o zezwolenie na prowadzenie domu pomocy społecznej zawiera:

    - 1) nazwę podmiotu, jego siedzibę i adres, a w przypadku osoby fizycznej także dane osobowe (imię i nazwisko, adres zamieszkania, numer PESEL, o ile osoba taki posiada);

---

⁵²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 202, poz. 1551, Nr 219, poz. 1706 i Nr 221, poz. 1738 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 146, Nr 40, poz. 229, Nr 81, poz. 527 i Nr 125, poz. 842.

- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej albo wskazanie dokumentu określającego status prawny podmiotu;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) numer identyfikacyjny REGON;
- 5) nazwę, adres i typ domu pomocy społecznej;
- 6) liczbę miejsc przeznaczonych dla mieszkańców domu;
- 7) strukturę zatrudnienia i zakres świadczonych usług przez poszczególne grupy personelu.

3b. Do wniosku o zezwolenie na prowadzenie domu pomocy społecznej należy dołączyć:

- 1) kopię dokumentu potwierdzającego tytuł prawny do nieruchomości, na której jest usytuowany dom;
- 2) dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań określonych odrębnymi przepisami;
- 3) regulamin organizacyjny domu pomocy społecznej lub jego projekt;
- 4) w przypadku podmiotów, o których mowa w ust. 1 pkt 2 – 4:
  - a) dokumenty potwierdzające status prawny podmiotu, w przypadku gdy nie podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorców lub zgłoszeniu do ewidencji działalności gospodarczej,
  - b) informację o sposobie finansowania domu,
  - c) zaświadczenie, że osoba, która będzie kierowała domem jest zdolna ze względu na stan zdrowia do kierowania domem,
  - d) zaświadczenie albo oświadczenie o niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz
  - e) informację z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności za przestępstwo umyślne osoby, która będzie kierowała domem.

3c. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 3b pkt 4 lit. d, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta

zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”,

c) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób funkcjonowania określonych typów domów pomocy społecznej i obowiązujący standard podstawowych usług świadczonych przez domy pomocy społecznej,
- 2) wzór wniosku o wydanie zezwolenia,
- 3) tryb kierowania i przyjmowania osób ubiegających się o przyjęcie do domu pomocy społecznej

– uwzględniając indywidualne potrzeby i możliwości psychofizyczne mieszkańców domów oraz osób kierowanych do domów pomocy społecznej.”;

2) w art. 57a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli podmiot, któremu wydano zezwolenie na prowadzenie domu pomocy społecznej:

- 1) przestał spełniać warunki określone w niniejszej ustawie,
- 2) przestał spełniać standardy, o których mowa w art. 55 ust. 1 i 2,
- 3) nie przedstawi na żądanie wojewody w wyznaczonym terminie aktualnych dokumentów, oświadczeń lub informacji, o których mowa w art. 57 ust. 3b

– wojewoda wyznacza dodatkowy termin na spełnienie warunków lub standardów albo na dostarczenie wymaganych dokumentów, oświadczeń lub informacji.”;

3) w art. 80a:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wojewoda wydaje zezwolenie na prowadzenie całodobowej placówki opiekuńczo-wychowawczej, jeżeli podmiot o nie występujący:

- 1) spełnia warunki określone w niniejszej ustawie;
- 2) spełnia standardy, o których mowa w art. 81 ust. 10 pkt 4 i 5;
- 3) przedstawi:

a) dokumenty potwierdzające tytuł prawny do nieruchomości, na której jest położona placówka,

- b) dokumenty potwierdzające spełnianie wymagań określonych odrębnymi przepisami,
- c) regulamin organizacyjny placówki lub jego projekt,
- d) w przypadku podmiotów, o których mowa w ust. 1 pkt 2:
  - dokumenty potwierdzające status prawny tego podmiotu,
  - informację o sposobie finansowania placówki,
  - zaświadczenie, że osoba, która będzie kierowała placówką ze względu na stan zdrowia jest ona zdolna do kierowania placówką,
  - zaświadczenie albo oświadczenie o niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz o niekaralności za przestępstwo umyślne osoby, która będzie kierowała placówką.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 3 lit. d, przepis art. 57 ust. 3c stosuje się odpowiednio.”;

4) w art. 107:

a) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

„5a. Sytuację osobistą, rodzinną, dochodową i majątkową osoby lub rodziny ustala się na podstawie następujących dokumentów:

- 1) dowodu osobistego lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość;
- 2) skróconego odpisu aktu urodzenia dziecka lub książeczki zdrowia dziecka (do wglądu);
- 3) dokumentów określających status cudzoziemca w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) decyzji właściwego organu w sprawie renty, emerytury, świadczenia przedemerytalnego lub zasiłku przedemerytalnego;
- 5) orzeczenia komisji do spraw inwalidztwa i zatrudnienia wydanego przed dniem 1 września 1997 r., orzeczenia lekarza orzecznika o niezdolności do pracy, niezdolności do samodzielnej egzystencji, orzeczenia komisji lekarskiej;

- 6) orzeczenia o niepełnosprawności albo orzeczenia o stopniu niepełnosprawności;
- 7) zaświadczenia albo oświadczenia o wysokości wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia, zawierające informacje o wysokości potrąconej zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, składki na ubezpieczenie zdrowotne, składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składki na ubezpieczenie chorobowe;
- 8) zaświadczenia albo oświadczenia o wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia, umowy o dzieło albo w okresie członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub spółdzielni kółek rolniczych (usług rolniczych), zawierające informacje o potrąconej zaliczce na podatek dochodowy od osób fizycznych, składki na ubezpieczenie zdrowotne, składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składki na ubezpieczenie chorobowe;
- 9) zaświadczenia albo oświadczenia o okresie zatrudnienia, w tym o okresach, za które były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne, oraz o okresach nieskładkowych;
- 10) dowodu otrzymania renty lub emerytury, zasiłku przedemerytalnego lub świadczenia przedemerytalnego;
- 11) zaświadczenie urzędu gminy albo oświadczenia o powierzchni gospodarstwa rolnego w hektarach przeliczeniowych;
- 12) zaświadczenia albo oświadczenia o kontynuowaniu nauki w gimnazjum, szkole ponadgimnazjalnej, szkole ponadpodstawowej lub szkole wyższej;
- 13) decyzji starosty o uznaniu lub odmowie uznania za osobę bezrobotną, utracie statusu osoby bezrobotnej, o przyznaniu, odmowie przyznania, wstrzymaniu, wznowieniu wypłaty oraz utracie lub pozbawieniu prawa do zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia szkoleniowego, stypendium, dodatku aktywizacyjnego albo oświadczenia o pozostawaniu w ewidencji bezrobotnych lub poszukujących pracy;
- 14) decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o ustaleniu kapitału początkowego;

- 15) zaświadczenia albo oświadczenia o zobowiązaniu do opłacania składki na ubezpieczenie społeczne rolników;
- 16) zaświadczenia albo oświadczenia o zadeklarowanej podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą;
- 17) zaświadczenia albo oświadczenia, o których mowa w art. 8 ust. 7 i 8;
- 18) oświadczenia o uzyskaniu dochodu, o którym mowa w art. 8 ust. 11 i 12;
- 19) decyzji organów przyznających świadczenia pieniężne;
- 20) oświadczenia o stanie majątkowym.

5b. Do oświadczeń, o których mowa w ust. 5a, przepis art. 57 ust. 3c stosuje się odpowiednio.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeprowadzania rodzinnego wywiadu środowiskowego, uwzględniając miejsce i terminy jego przeprowadzania, wzór kwestionariusza wywiadu, uwzględniając w szczególności sytuacje, w których wypełnia się poszczególne części kwestionariusza wywiadu, wzór oświadczenia o stanie majątkowym, wzór druku „Pomoc Społeczna – Niebieska Karta” oraz wzór legitymacji pracownika socjalnego, mając na uwadze rzetelność przeprowadzanego wywiadu środowiskowego.”.

Art. 61. W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622, z późn. zm.⁵³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 26 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. We wniosku o ustanowienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego należy podać numer w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej. Nie jest wymagane potwierdzanie tych danych dokumentami.”;

2) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, ogólne warunki i wzory ewidencji prowadzonych w wolnym obszarze

---

⁵³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2008 r. Nr 209, poz. 1320 i Nr 215, poz. 1355, z 2009 r. Nr 168, poz. 1323 oraz z 2010 r. Nr 106, poz. 673.

celnym lub składzie wolnoclowym, mając na uwadze zapewnienie w szczególności przejrzystości rozchodów i przemieszczeń towarów oraz ewidencji maszyn, urządzeń i wyposażenia.”;

3) po art. 28 dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Art. 28a. 1. Osoby, o których mowa w art. 799 lit. c Rozporządzenia Wykonawczego, składają do dyrektora izby celnej właściwego ze względu na położenie wolnego obszaru celnego lub składu wolnoclowego pisemne powiadomienie o rozpoczęciu działalności w wolnym obszarze celnym lub składach wolnoclowych.

2. Powiadomienie powinno zawierać w szczególności:

1) określenie osoby, która zamierza prowadzić działalność w wolnym obszarze celnym;

2) numer identyfikacyjny EORI.

3. Do powiadomienia należy dołączyć poświadczoną urzędowo kopię zezwolenia lub koncesji, w przypadku działalności, której prowadzenie wymaga zezwolenia lub koncesji.

4. Zmiana danych, o których mowa w powiadomieniu lub załączonych dokumentach wymaga pisemnego zgłoszenia do organu celnego właściwego ze względu na złożenie powiadomienia, w terminie 14 dni od dnia ich powstania.”.

Art. 62. W ustawie z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 97, poz. 962, z 2005 r. Nr 141, poz. 1184, z 2006 r. Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 35:

a) w ust. 2 pkt 3 – 5 otrzymują brzmienie:

„3) oświadczenie o niekaralności za przestępstwo popełnione umyślnie;

4) oświadczenie o ukończeniu kursu podstawowego;

5) oświadczenie o zdaniu egzaminu.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 3 – 5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści:

„Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 36:

a) w ust. 2 pkt 1 – 3 otrzymują brzmienie:

„1) oświadczenie , o którym mowa w art. 35 ust. 2 pkt 3;

2) oświadczenie o ukończeniu kursu doskonalącego;

3) oświadczenie o zdaniu egzaminu.”;

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 1 – 3, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści:
„Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

3) w art. 39:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących, zwanych dalej „kursami”, wymaga pisemnego zgłoszenia Prezesowi UTK.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać następujące dane:

1) firmę przedsiębiorcy oraz jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania;

2) nazwę organu rejestrowego i numer w rejestrze, w którym przedsiębiorca jest zarejestrowany albo numer w ewidencji działalności gospodarczej;

3) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile przedsiębiorca taki numer posiada;

4) zakres prowadzonych kursów;

5) datę i podpis przedsiębiorcy.”;

c) uchyla się ust. 4 i 5;

4) art. 44 otrzymuje brzmienie:

„Art. 44. 1. W przypadku prowadzenia działalności gospodarczej, o której mowa w art. 39 ust. 1:

- 1) w sposób niezgodny z przepisami wydanymi na podstawie art. 40,
- 2) w sposób niezgodny z informacją, o której mowa w art. 43 pkt 1, a także w przypadku,
- 3) wydania niezgodnego ze stanem faktycznym zaświadczenia o ukończeniu kursu,
- 4) uniemożliwienia przeprowadzenia kontroli, o której mowa w art. 42 ust. 2

– Prezes UTK wzywa do usunięcia naruszeń w wyznaczonym terminie.

2. W przypadku nie usunięcia naruszeń, o których mowa w ust. 1, w terminie określonym w wezwaniu, Prezes UTK wydaje decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej, o której mowa w art. 39 ust. 1, przez okres 3 lat.”;

5) w art. 45:

- a) uchyla się ust. 1 i 2,
- b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W celu wykazania spełniania wymagań, o których mowa w art. 39 ust. 2, przedsiębiorca jest obowiązany:

- 1) posiadać dokument określający status podmiotu będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną niemającą osobowości prawnej, a w przypadku osoby fizycznej – dokument stwierdzający tożsamość;
- 2) posiadać kopie dokumentów potwierdzających kwalifikacje wykładowców;
- 3) przedstawić na wezwanie organu kontrolującego oświadczenie o niezaleganiu w zakresie regulowania zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne.”.

Art. 63. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 11, poz. 65 i Nr 97, poz. 799 oraz z 2010 r. Nr 148, poz. 990) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) w ust. 3 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej;”,

b) w ust. 5:

– uchyla się pkt 1 i 2,

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kopię umowy z bankiem lub oświadczenie dotyczące prowadzenia rachunku bankowego, o którym mowa w art. 36 ust. 4a;”;

c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 5 pkt 4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 9 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku zmiany danych, o których mowa w art. 4 ust. 3 pkt 1, 1a i pkt 6 – 8, podmiot skupujący jest obowiązany do dostarczenia kopii dokumentów potwierdzających zaistniałe zmiany.”.

Art. 64. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.⁵⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 18h otrzymuje brzmienie:

„Art. 18h. 1. Przed dokonaniem wpisu do rejestru marszałek województwa może:

1) dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku lub oświadczeniu, o których mowa w art. 18e,

2) wezwać podmiot do dostarczenia, w wyznaczonym terminie:

a) dokumentów potwierdzających dane, o których mowa w art. 18e ust. 1 pkt 1 i 3,

b) oświadczenia potwierdzającego dane, o których mowa w art. 18e ust. 1 pkt 4 i 5,
oraz

c) dokumentów poświadczających, że spełnia on warunki określone w art. 19

---

⁵⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 70, poz. 416, Nr 134, poz. 850, Nr 171, poz. 1056, Nr 216, poz. 1367 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 69, poz. 595, Nr 91, poz. 742, Nr 97, poz. 800, Nr 115, poz. 964, Nr 125, poz. 1035, Nr 127, poz. 1052, Nr 161, poz. 1278 i Nr 219, poz. 1706 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 146 i Nr 81, poz. 531.

– w celu stwierdzenia, czy podmiot spełnia warunki prowadzenia działalności agencji zatrudnienia.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 w pkt 2 lit. b, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 55:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Podstawą wypłaty stypendium jest oświadczenie stwierdzające kontynuowanie nauki.”,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 65. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.⁵⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 29:

a) w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) statut towarzystwa tworzącego fundusz inwestycyjny oraz oświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców;”,

b) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 7 pkt 3, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta

---

⁵⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, z 2008 r. Nr 231, poz. 1546, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 42, poz. 341, Nr 68, poz. 1323 i Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 106, poz. 670, Nr 126, poz. 853 i Nr 182, poz. 1228.

zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 32:

a) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) statut, umowę spółki albo inny dokument określający formę prawną wnioskodawcy oraz oświadczenie o wpisie do właściwego rejestru;”;

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 4 pkt 1, przepis art. 29 ust. 7a stosuje się odpowiednio.”;

3) w art. 192:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Bank krajowy załącza do wniosku oświadczenie o wpisie do właściwego rejestru oraz dokumenty, o których mowa w ust. 4 pkt 2, 5 i 6.”;

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 5, przepis art. 29 ust. 7a stosuje się odpowiednio.”.

Art. 66. W ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.²²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. Przedsiębiorca, będący osobą fizyczną wykonujący we własnym imieniu działalność gospodarczą, może być przekształcony w spółkę kapitałową na zasadach określonych w ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. Nr 94, poz. 1037, z późn. zm.⁴⁾).”;

2) w art. 25 w ust. 1 po pkt 15 dodaje się pkt 15a w brzmieniu:

„15a) informacja o przekształceniu przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą w jednoosobową spółkę kapitałową;”;

3) w art. 31 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Informacje, o których mowa w art. 25 ust. 1 pkt 14 – 16, sąd albo Centralna Informacja Krajowego Rejestru Sądowego albo organ zgłasza niezwłocznie do CEIDG za pośrednictwem formularza dostępnego na stronie internetowej CEIDG, nie później niż w terminie 7 dni

robotycznych od dnia uprawomocnienia się wyroku albo decyzji o zakazie wykonywania określonej działalności albo dokonania wpisu do rejestru przedsiębiorców jednoosobowej spółki kapitałowej powstałej wskutek przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną.”;

4) w art. 34 w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) w przypadku wpisanego do rejestru przedsiębiorców jednoosobowej spółki kapitałowej powstałej wskutek przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą;”;

5) w art. 71 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w przypadku gdy przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą objętą wpisem także na podstawie wpisów do innych rejestrów działalności regulowanej w tym samym zakresie działalności gospodarczej.”;

6) w art. 75 w ust. 1:

- a) uchyla się pkt 6,
- b) uchyla się pkt 28 i 29;

7) w art. 110 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przedsiębiorca wnioskujący o udzielenie pomocy publicznej składa oświadczenie przed organem udzielającym pomocy, że spełnia przesłanki określone w załączniku I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. UE L 214 z 09.08.2008, str. 3).”.

Art. 67. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.⁵⁶⁾) w art. 192c wprowadza się następujące zmiany:

1) ust.1 otrzymuje brzmienie:

---

⁵⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 216, poz. 1367, Nr 225, poz. 1486, Nr 227, poz. 1505, Nr 234, poz. 1570 i Nr 237, poz. 1654, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 22, poz. 120, Nr 26, poz. 157, Nr 38, poz. 299, Nr 92, poz. 753, Nr 97, poz. 800, Nr 98, poz. 817, Nr 111, poz. 918, Nr 118, poz. 989, Nr 157, poz. 1241, Nr 161, poz. 1278 i Nr 178, poz. 1374 oraz z 2010 r. Nr 50, poz. 301, Nr 107, poz. 679, Nr 125, poz. 842, Nr 127, poz. 857, Nr 165, poz. 1116, Nr 182, poz. 1228 i Nr 205, poz. 1363.

„1. Kto zajmując się wytwarzaniem lub obrotem lekami lub wyrobami medycznymi podlegającymi refundacji ze środków publicznych różnicuje ceny tych leków i wyrobów medycznych w umowach z hurtowniami farmaceutycznymi, w tym także stosuje uciążliwe lub niejednolite warunki tych umów lub uzależnia zawarcie umowy od przyjęcia lub spełnienia przez hurtownię farmaceutyczną nienależnego świadczenia, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.”;

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku mniejszej wagi czynu określonego w ust. 1 lub ust. 2 sprawca podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.”.

Art. 68. W ustawie z dnia 25 listopada 2004 r. o zawodzie tłumacza przysięgłego (Dz. U. Nr 273, poz. 2702, z 2006 r. Nr 107, poz. 722 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) ma obywatelstwo polskie albo obywatelstwo jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, Konfederacji Szwajcarskiej lub, na zasadach wzajemności, obywatelstwo innego państwa;”;

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) ukończyła wyższe studia i uzyskała tytuł magistra lub równorzędny w państwie, o którym mowa w pkt 1;”;

2) w art. 4 uchyla się ust. 3;

3) w art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Osoba, która złożyła ślubowanie, o którym mowa w ust. 1, podlega z urzędu wpisowi na listę tłumaczy przysięgłych prowadzoną przez Ministra Sprawiedliwości.”.

Art. 69. W ustawie z dnia 21 stycznia 2005 r. o doświadczeniach na zwierzętach (Dz. U. Nr 33, poz. 289, z 2006 r. Nr 171, poz. 1225 i Nr 220, poz. 1600 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 13 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do wniosku o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się poświadczony przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałami kopie dokumentów potwierdzających kwalifikacje osób, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3.”;

2) w art. 23 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wniosku dołącza się:

- 1) kopię zaświadczenia właściwego miejscowo powiatowego lekarza weterynarii o spełnieniu przez jednostkę doświadczalną warunków utrzymywania zwierząt doświadczalnych;
- 2) poświadczony przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałami kopie dokumentów potwierdzających kwalifikacje osób nadzorujących doświadczenia.”.

Art. 70. W ustawie z dnia 4 marca 2005 r. o Krajowym Funduszu Kapitałowym (Dz. U. Nr 57, poz. 491 oraz z 2009 r. Nr 65, poz. 545) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Warunkiem rozpatrzenia oferty, o której mowa w ust. 2, jest dołączenie do niej:

- 1) oświadczenia o wpisie do właściwej ewidencji lub rejestru, dotyczącego statusu prawnego składającego ofertę i prowadzonej przez niego działalności;
- 2) sprawozdania finansowego podmiotu składającego ofertę za ubiegły rok obrotowy lub w przypadku dotychczasowej krótszej działalności – za okres tej działalności;
- 3) zaświadczenia o niekaralności za umyślne przestępstwa lub umyślne przestępstwa skarbowe osób, o których mowa w ust. 6 pkt 7.”;

2) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. Oświadczenie, o którym mowa w art. 12 ust. 5 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 71. W ustawie z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249, z późn. zm.⁵⁷⁾) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) oświadczenie o wpisie do Krajowego Rejestru Sądowego albo dokument potwierdzający notyfikację prowadzenia na terenie Rzeczypospolitej Polskiej działalności – w przypadku podmiotów zagranicznych;”;

2) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 72. W ustawie z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, załącza się:

1) w przypadku gdy podmiot dokonujący zgłoszenia występuje w ramach zawodowej działalności lobbingowej – zaświadczenie albo oświadczenie o wpisie do rejestru podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingową;

2) w przypadku gdy podmiot dokonujący zgłoszenia występuje na rzecz osoby prawnej zarejestrowanej w Krajowym Rejestrze Sądowym – wyciąg albo oświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym dotyczącym tej osoby prawnej.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

---

⁵⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 120, poz. 825 i Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 39, poz. 328, z 2008 r. Nr 145, poz. 918 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97.

„5a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 11:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, załącza się:

- 1) dowód wniesienia opłaty za dokonanie wpisu do rejestru lub poświadczoną za zgodność jego kopię;
- 2) kserokopie stron dokumentu potwierdzającego tożsamość, potwierdzone za zgodność – w przypadku osób fizycznych niebędących przedsiębiorcą, wykonujących zawodową działalność lobbingową na podstawie umowy cywilnoprawnej.”,

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Organ prowadzący rejestr wydaje na żądanie podmiotu wpisanego do rejestru zaświadczenie o wpisie do rejestru.”,

c) w ust. 10 uchyla się pkt 2;

3) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. 1. Podmiot wykonujący zawodową działalność lobbingową jest obowiązany doręczyć organowi władzy publicznej lub pracownikowi urzędu obsługującego organ władzy publicznej, przed którym występuje, zaświadczenie albo oświadczenie o wpisie do rejestru, o którym mowa w art. 11, oraz oświadczenie wskazujące podmioty, na rzecz których wykonuje tę działalność.

2. Do oświadczeń, o których mowa w ust. 1, przepis art. 7 ust. 5a stosuje się odpowiednio.”.

Art. 73. W ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594, Nr 152, poz. 1016 i Nr 197, poz. 1307) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Art. 52. Opłatę stałą w kwocie 500 złotych pobiera się od wniosku o zarejestrowanie podmiotu w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.”;

2) w art. 53 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Opłatę stałą w kwocie 500 złotych pobiera się od wniosku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli dotyczy on jednocześnie wpisu do rejestru przedsiębiorców.”;

3) art. 55 otrzymuje brzmienie:

„Art. 55. Opłatę stałą w kwocie 250 złotych pobiera się od wniosku o dokonanie zmiany wpisu dotyczącego podmiotu wpisanego do rejestru przedsiębiorców.”.

Art. 74. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych (Dz. U. Nr 180, poz. 1494 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 661) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 3 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej;”;

2) w ust. 4:

a) uchyla się pkt 1,

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) oświadczenie o niekaralności;”;

3) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 75. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 81:

a) w ust. 7 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w przypadku osoby fizycznej – dane osobowe oraz opis dotychczasowego przebiegu pracy zawodowej lub prowadzonej działalności gospodarczej, oświadczenie o nieuznaniu za winnego przestępstwa wskazanego w ust. 5 oraz oświadczenie o złożeniu z wynikiem pozytywnym egzaminu dla agenta firmy inwestycyjnej;”;

b) po ust. 7 dodaje się ust. 7a w brzmieniu:

„7a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 7 pkt 1, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 119:

a) w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) statut banku i oświadczenie o wpisie do właściwego rejestru;”;

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 5, przepis art. 81 ust. 7a stosuje się odpowiednio.”.

Art. 76. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. Nr 180, poz. 1495, z 2008 r. Nr 223, poz. 1464 oraz z 2009 r. Nr 79, poz. 666 i Nr 215, poz. 1664) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 2 w pkt 6 lit. e otrzymuje brzmienie:

„e) oświadczenie o wpłacie kwoty równej wysokości kapitału zakładowego organizacji odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego na pokrycie tego kapitału.”;

2) po ust. 2a dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 6 lit. e, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 77. W ustawie z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127, z późn. zm.⁵⁸⁾) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej albo numer identyfikacyjny w ewidencji gospodarstw rolnych w rozumieniu przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności – w przypadku pomieszczeń gospodarstwa, z wyłączeniem gospodarstw rybackich, o ile taki numer posiada;”;

2) w ust. 3:

a) uchyla się pkt 1 i 2,

b) uchyla się pkt 4,

c) pkt 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6) oświadczenie o nabyciu przez koło łowieckie będące dzierżawcą obwodu łowieckiego członkostwa w Polskim Związku Łowieckim oraz osobowości prawnej, zgodnie z przepisami Prawa łowieckiego, albo

7) oświadczenie o prowadzeniu ośrodka hodowli zwierzyny przez zarządcę obwodu łowieckiego na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw środowiska, wydanej na podstawie przepisów Prawa łowieckiego.”;

3) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 5 – 7, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 78. W ustawie z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej (Dz. U. Nr 52, poz. 379) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 2 dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

---

⁵⁸⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 171, poz. 1225, z 2007 r. Nr 64, poz. 429, z 2008 r. Nr 145, poz. 916 i Nr 214, poz. 1346 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278 i Nr 81, poz. 528.

„7) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, w przypadku gdy producent rolny podlega wpisowi do tego rejestru.”;

2) w ust. 3 uchyla się pkt 2.

Art. 79. W ustawie z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach (Dz. U. Nr 144, poz. 1045, z późn. zm.⁵⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10:

a) w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a i 1b w brzmieniu:

„1a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej, albo numer identyfikacyjny w ewidencji gospodarstw rolnych w rozumieniu przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, o ile taki numer posiada;

1b) numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub numer identyfikacyjny REGON albo numer identyfikacji podatkowej nadany w kraju pochodzenia wnioskodawcy w przypadku gdy wnioskodawca nie posiada obywatelstwa polskiego;”;

b) w ust. 3:

– uchyla się pkt 1 i 2 ,

– uchyla się pkt 4 i 5;

2) w art. 20:

a) w ust. 3 po pkt 1 dodaje się pkt 1a i 1b w brzmieniu:

„1a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej, o ile taki numer posiada;

1b) numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub numer identyfikacyjny REGON albo numer identyfikacji podatkowej nadany w kraju pochodzenia wnioskodawcy – w przypadku gdy wnioskodawca nie posiada obywatelstwa polskiego;”;

b) w ust. 4:

– uchyla się pkt 2 i 3,

– uchyla się pkt 5;

---

⁵⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 144, poz. 899 z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2010 r. Nr 47 poz. 278 i Nr 60 poz. 372.

3) w art. 37:

a) w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) numer wpisu przedstawicielstwa do rejestru przedstawicielstw prowadzonego na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej;”;

b) uchyla się ust. 3.

Art. 80. W ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 i Nr 182, poz. 1228) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 35:

a) w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej;”;

b) w ust. 3 uchyla się pkt 1;

2) w art. 64:

a) w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a i 1b w brzmieniu:

„1a) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej, jeżeli wnioskodawca prowadzi działalność gospodarczą;

1b) numer identyfikacyjny w ewidencji gospodarstw rolnych, w rozumieniu przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności – w odniesieniu do podmiotów działających na rynku spożywczym prowadzących działalność w zakresie dostaw bezpośrednich;”;

b) w ust. 3 uchyla się pkt 1 i 3.

Art. 81. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.⁶⁰⁾) w załączniku do ustawy w części I w ust. 36 w kolumnie 4 dotychczasową treść oznacza się jako pkt 1 i dodaje się pkt 2 w brzmieniu:

---

⁶⁰⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 64, poz. 427, Nr 124, poz. 859, Nr 127, poz. 880 i Nr 128, poz. 883, z 2008 r. Nr 44, poz. 262, Nr 63, poz. 394, Nr 182, poz. 1121, Nr 195, poz. 1198, Nr 216, poz. 1367 i Nr 220, poz. 1414, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 22, poz. 120, Nr 57, poz. 466 i Nr 72, poz. 619 oraz z 2010 r. Nr 8, poz. 51, Nr 81, poz. 531, Nr 107, poz. 679 i Nr 167, poz. 1131.

„2) dokonanie wpisu do rejestru działalności regulowanej podmiotu produkującego tablice rejestracyjne”.

Art. 82. W ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym (Dz. U. Nr 123, poz. 849 oraz z 2008 r. Nr 51, poz. 293) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 5 uchyla się pkt 3;
- 2) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Prezes sądu okręgowego zasięga z Krajowego Rejestru Karnego informacji o kandydacie na lekarza sądowego.”.

Art. 83. W ustawie z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji syndyka (Dz. U. Nr 123, poz. 850, z 2009 r. Nr 223, poz. 1777 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228) w art. 6 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) kopię dokumentu potwierdzającego uzyskanie tytułu magistra lub zaświadczenie o ukończeniu wyższych studiów magisterskich albo równorzędnych w państwie, o którym mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1;”.

Art. 84. W ustawie z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów (Dz. U. Nr 124, poz. 859 oraz z 2010 r. Nr 28, poz. 145) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 4 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) oświadczenia o wpisie do właściwego rejestru Krajowego Rejestru Sądowego lub oświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej;”;

- 2) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 4 pkt 4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 85. W ustawie z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 133, poz. 921, z 2008 r. Nr 171, poz. 1056, z 2009 r. Nr 223, poz. 1775 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 17:

a) w ust. 3 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) kopię statutu lub umowy, na podstawie których działa związek hodowców lub inny podmiot;

2) oświadczenie o wpisie do Krajowego Rejestru Sądowego albo innego rejestru, albo ewidencji właściwych dla formy organizacyjnej wnioskodawcy;”;

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 18:

a) w ust. 3 pkt 12 i 13 otrzymują brzmienie:

„12) kopię statutu lub umowy, na podstawie których działa związek hodowców lub inny podmiot;

13) oświadczenie o wpisie do Krajowego Rejestru Sądowego albo innego rejestru, albo ewidencji właściwych dla formy organizacyjnej wnioskodawcy;”;

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 13, przepis art. 17 ust. 3a stosuje się odpowiednio.”;

3) w art. 21:

a) w ust. 3 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) kopię statutu lub umowy, na podstawie których działa związek hodowców lub inny podmiot;

2) oświadczenie o wpisie do Krajowego Rejestru Sądowego albo innego rejestru, albo ewidencji właściwych dla formy organizacyjnej wnioskodawcy;”;

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, przepis art. 17 ust. 3a stosuje się odpowiednio.”;

4) w art. 22:

a) w ust. 3 pkt 9 i 10 otrzymują brzmienie:

„9) kopię statutu lub umowy, na podstawie których działa związek hodowców lub inny podmiot;

10) oświadczenie o wpisie do Krajowego Rejestru Sądowego albo innego rejestru, albo ewidencji właściwych dla formy organizacyjnej wnioskodawcy.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Do oświadczenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 10, przepis art. 17 ust. 3a stosuje się odpowiednio.”.

Art. 86. W ustawie z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. Nr 147, poz. 1033) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

1) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Wniosek o wydanie pozwolenia zawiera:

1) nazwę wnioskodawcy;

2) oznaczenie siedziby i adresu albo miejsca zamieszkania i adresu wnioskodawcy;

3) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile taki posiada;

4) numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej, o ile taki posiada;

5) nazwę i rodzaj nawozu albo środka wspomagającego uprawę roślin, o którym mowa w art. 3 ust. 2.”;

2) w ust. 4 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) oświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej potwierdzające prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do obrotu nawozów albo środków wspomagających uprawę roślin, a w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki cywilnej również kopię umowy tej spółki.”;

3) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 4 pkt 4, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 87. W ustawie z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 7, z późn. zm.⁶¹⁾) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„ 4. Do wniosku należy dołączyć odpowiednio:

- 1) zaświadczenia wydane przez naczelnika właściwego urzędu skarbowego albo oświadczenie o dochodzie podlegającym opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych na zasadach ogólnych każdego członka rodziny, zawierające informacje o wysokości:
  - a) dochodu,
  - b) składek na ubezpieczenia społeczne odliczonych od dochodu,
  - c) składek na ubezpieczenie zdrowotne odliczonych od podatku,
  - d) należnego podatku;
- 2) zaświadczenia lub oświadczenia dokumentujące wysokość innych dochodów;
- 3) inne zaświadczenia lub oświadczenia oraz dowody niezbędne do ustalenia prawa do świadczenia, w tym:
  - a) dokument stwierdzający wiek osoby uprawnionej,
  - b) zaświadczenie organu prowadzącego postępowanie egzekucyjne albo oświadczenie stwierdzające bezskuteczność egzekucji,
  - c) orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności,
  - d) odpis prawomocnego orzeczenia sądu zasądzającego alimenty, odpis postanowienia sądu o zabezpieczeniu powództwa o alimenty, odpis protokołu zawierającego treść ugody sądowej lub ugody zawartej przed mediatorem,

---

⁶¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 97, poz. 800 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 81, poz. 530.

- e) orzeczenie sądu rodzinnego o ustaleniu opiekuna prawnego dla osoby uprawnionej,
- f) zaświadczenie albo oświadczenie o uczęszczaniu osoby uprawnionej do szkoły lub szkoły wyższej,
- g) informacje właściwego sądu lub właściwej instytucji o podjęciu przez osobę uprawnioną czynności związanych z wykonaniem tytułu wykonawczego za granicą albo o niepodjęciu tych czynności w szczególności w związku z:
  - brakiem podstawy prawnej do ich podjęcia lub
  - brakiem możliwości wskazania przez osobę uprawnioną miejsca zamieszkania dłużnika alimentacyjnego za granicą.”;

2) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Osoba składająca wniosek o przyznanie świadczeń z funduszu alimentacyjnego składa oświadczenie, o którym mowa w ust. 3 pkt 2 i 3 oraz ust. 4 pkt 1, 2 i ust. 3 lit. b oraz f, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 88. W ustawie z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej (Dz. U. Nr 116, poz. 730 oraz z 2010 r. Nr 75, poz. 473 i Nr 96, poz. 620) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5:

a) w ust. 3 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) kopie dokumentów pozwalających uznać przedsiębiorcę za mikroprzedsiębiorcę, małego przedsiębiorcę lub średniego przedsiębiorcę, którymi mogą być w szczególności: zatwierdzone sprawozdanie finansowe, rachunek zysków i strat, potwierdzenie zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne pracowników za ostatnie 2 lata obrotowe, obowiązująca umowa lub statut spółki, oraz oświadczenie o wpisie do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym lub oświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej;”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Oświadczenia, o których mowa w ust. 3 pkt 5, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”;

2) w art. 17:

a) w ust. 5 po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) numer w rejestrze przedsiębiorców;”;

b) w ust. 6 uchyla się pkt 1.

Art. 89. W ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów (Dz. U. Nr 223, poz. 1459, z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 oraz z 2010 r. Nr 76, poz. 493) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

1) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) oświadczenie o pomocy de minimis uzyskanej w ciągu bieżącego roku podatkowego i dwóch poprzednich lat podatkowych.”;

2) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.”.

Art. 90. W ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. Nr 26, poz. 157, z późn. zm.⁶²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 16 w ust. 5:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kopię dokumentów potwierdzających ukończenie wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskania tytułu zawodowego magistra lub

---

⁶²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 56, poz. 459, Nr 178, poz. 1375 i Nr 223, poz. 1777 oraz z 2010 r. Nr 182, poz. 1228.

zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Rzeczypospolitej Polskiej albo zaświadczenie o zdany egzaminie magisterskim;”,

b) uchyla się pkt 6;

2) po art. 16 dodaje się art. 16a w brzmieniu:

„Art. 16a. Minister Sprawiedliwości zasięga z Krajowego Rejestru Karnego informacji o osobie zainteresowanej naborem na aplikację ogólną, sędziowską lub prokuratorską.”.

Art. 91. W ustawie z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956 – 1989 (Dz. U. Nr 91, poz. 741) w art. 4 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, członek rodziny dołącza kopię odpisu skróconego aktu zgonu osoby, o której mowa w art. 1 ust. 1, oraz kopię odpisu skróconego aktu stanu cywilnego potwierdzającego zawarcie małżeństwa albo stopień pokrewieństwa z tą osobą.”.

Art. 92. W ustawie z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 35 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) odpis aktu notarialnego umowy lub statutu spółki oraz numer w Krajowym Rejestrze Sądowym;”;

2) w art. 36 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) odpis aktu notarialnego umowy lub statutu spółki oraz numer w Krajowym Rejestrze Sądowym;”;

3) w art. 38 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) nazwę i status prawny podmiotu występującego z wnioskiem, a w przypadku spółek handlowych również numer w Krajowym Rejestrze Sądowym;”;

4) w art. 39 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) nazwę i status prawny podmiotu występującego z wnioskiem, a w przypadku spółek handlowych również numer w Krajowym Rejestrze Sądowym;”;

5) w art. 52:

a) w ust. 2 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym podmiotu występującego z wnioskiem, oraz numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, w przypadku spółki, o której mowa w pkt 2 lit. a.”,

b) w ust. 3 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) odpis aktu notarialnego statutu lub umowy spółki;

2) aktualny odpis umowy lub statutu spółki, w przypadku spółki, o której mowa w ust. 2 pkt 2 lit. a;”;

6) w art. 56 uchyla się ust. 1.

Art. 93. 1. Dotychczasowe akty wykonawcze wydane na podstawie upoważnień zawartych w art. 25 ustawy wymienionej w art. 11, art. 75c ustawy wymienionej w art. 19, art. 11 pkt 2 – 4 ustawy wymienionej w art. 31, art. 13 ustawy wymienionej w art. 36, art. 57 ust. 8 i art. 107 ust. 6 ustawy wymienionej w art. 60 oraz art. 28 ustawy wymienionej w art. 61 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 25 ustawy wymienionej w art. 11, art. 75c ustawy wymienionej w art. 19, art. 11 pkt 2, art. 11 pkt 1 i art. 21f ustawy wymienionej w art. 31, art. 13 ustawy wymienionej w art. 36, art. 57 ust. 8 i art. 107 ust. 6 ustawy wymienionej w art. 60 oraz art. 28 ustawy wymienionej w art. 61, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 47 ust. 2 ustawy wymienionej w art. 5, art. 23 ust. 5 ustawy wymienionej w art. 52, art. 63 ust. 4 ustawy wymienionej w art. 57, art. 6 ust. 6 ustawy wymienionej w art. 78 i art. 15 ust. 9 ustawy wymienionej w art. 87 zachowują moc i mogą być zmieniane na podstawie tego przepisu.

Art. 94. 1. Zezwolenia udzielone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na wykonywanie działalności gospodarczej, dla której przepisy ustaw zmienianych niniejszą ustawą nie przewidują obowiązku uzyskania zezwolenia albo wpisu do rejestru działalności regulowanej, tracą ważność z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Postępowania w sprawach o udzielenie zezwoleń, o których mowa w ust. 1, wszczęte i niezakończone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się.

Art. 95.1. Przedsiębiorców, którzy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy posiadają ważne zezwolenie na wykonywanie działalności gospodarczej, określonej w ustawie wymienionej

w art. 19, wpisuje się z urzędu do rejestru działalności regulowanej, określonego w tej ustawie zgodnie z zakresem zezwolenia.

2. Do dnia doręczenia przedsiębiorcy zaświadczenia o dokonaniu wpisu do rejestru działalności regulowanej zachowują moc zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej wydane na podstawie ustawy wymienionej w art. 19.

3. Organ prowadzący rejestr działalności regulowanej może wezwać przedsiębiorcę do uzupełnienia danych objętych zakresem wpisu, w terminie 60 dni od dnia doręczenia wezwania.

4. Po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w ust. 3, organ prowadzący rejestr działalności regulowanej wydaje decyzję o wykreśleniu przedsiębiorcy z rejestru działalności regulowanej.

5. Organ prowadzący rejestr działalności regulowanej potwierdza dokonanie wpisu do rejestru przez wydanie zaświadczenia, nie później niż do dnia 1 stycznia 2012 r.

Art. 96. Wnioski o udzielenie zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w art. 75a ustawy wymienionej w art. 19 w brzmieniu dotychczasowym, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się wnioskami o wpis do rejestru działalności regulowanej, o którym mowa w art. 75a ustawy wymienionej w art. 19 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 97. Wnioski o wpis do rejestru działalności regulowanej, o którym mowa w art. 39 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 62 w brzmieniu dotychczasowym, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się pisemnymi zgłoszeniami, o których mowa w art. 39 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 62 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 98. Do postępowań w sprawach:

1) o uzyskanie zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na hodowli zwierząt laboratoryjnych lub dostarczaniu zwierząt doświadczalnych, o której mowa w art. 13 ustawy wymienionej w art. 69,

2) o uznanie związków hodowców lub innych podmiotów, o których mowa w art. 17 i 21 ustawy wymienionej w art. 85,

3) o wydanie zgody na prowadzenie księgi, o której mowa w art. 18 ust. 1, oraz rejestru, o którym mowa w art. 22 ust.1 ustawy wymienionej w art. 85,

4) o uzyskanie pozwolenia na wprowadzenie do obrotu nawozu albo środka wspomagającego uprawę roślin, o którym mowa w art. 4 ustawy wymienionej w art. 86,

5) o udzielenie koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, o których mowa w art. 15 ustawy wymienionej w art. 21,

6) o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 36,

7) o wpis do rejestru, o którym mowa w art. 19b i 50a ustawy wymienionej w art. 17,

8) wniosków o wydanie zaświadczenia, o których mowa w art. 33 ust. 6 ustawy wymienionej w art. 37

– wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 99. Koszty w sprawach egzekucyjnych, o których mowa w ustawie wymienionej w art. 24, wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, rozlicza się według przepisów dotychczasowych. Jednakże w sprawach o egzekucję świadczeń powtarzających się stosuje się przepisy ustawy wymienionej w art. 24 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 100. Licencje i zezwolenia udzielone do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy wymienionej w art. 31 zachowują ważność do dnia 31 grudnia 2011 r.

Art. 101. Podmioty wpisane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy do rejestru, o którym mowa w art. 16 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 31, uznaje się za wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 16 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 31 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 102. Aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej, o której mowa w ustawie wymienionej w art. 20, wszczętej i niezakończonej do

dnia wejścia w życie niniejszej ustawy dokonuje się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 103. Do dnia 31 grudnia 2011 r. do wniosku o ogłoszenie upadłości, o którym mowa w art. 22 ust. 1 ustawy wymienionej w art. 44, dłużnika będącego przedsiębiorcą wpisanym do innego rejestru niż Krajowy Rejestr Sądowy, dołącza się odpis tego rejestru.

Art. 104. Traci moc ustawa z dnia 16 listopada 2000 r. o domach składowych oraz o zmianie Kodeksu Cywilnego, Kodeksu postępowania cywilnego i innych ustaw (Dz. U. Nr 114, poz. 1191, z 2004 r. Nr 73, poz. 1808 oraz z 2005 r. Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539).

Art. 105. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2011 r., z wyjątkiem:

- 1) art. 44 i art. 103, które wchodzi w życie z dniem 1 października 2011 r.;
- 2) art. 20 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

UZASADNIENIE

Spis treści

1. Wstęp	4
2. Obecna sytuacja przedsiębiorców i obywateli w systemie prawa polskiego.....	4
3. Charakterystyka i ocena skutków prawnych przepisów projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.....	5
3.1. Dereglamentacja i derogacja działalności gospodarczej.....	6
3.2. Najważniejsze zmiany w zakresie dereglamentacji, deregulacji i derogacji wprowadzane w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.	7
Przekształcenia przedsiębiorców – osób fizycznych	7
Obniżenie kosztów sądowych w sprawach cywilnych	7
4. Złagodzenie przepisów w zakresie odpowiedzialności przedsiębiorców.....	7
5. Zmiana kultury zaświadczeń na kulturę składania oświadczeń.....	7
6. Zmiany ustaw szczegółowych – wskazanie różnic między obecnym a proponowanym stanem prawnym.....	9
6.1. Złagodzenie przepisów w zakresie odpowiedzialności przedsiębiorców.....	9
1. Ustawa o Inspekcji Handlowej	9
2. Ustawa o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary.....	10
6.2. Kultura oświadczeń.....	10
1. Ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze	10
2. Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.....	11
3. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	11
4. Ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników	11
5. Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie.....	11
6. Ustawa z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej.....	12
7. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty.....	12
8. Ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnictwo	12
9. Ustawa z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarzy i położnej.....	12
10. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.....	13
11. Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty.....	13
12. Ustawa z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne.....	13
13. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.....	14
14. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami	14
15. Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia	14
16. Ustawa z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych.....	14
17. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji	14
18. Ustawa z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych.....	14
19. Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych.....	15
20. Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludzie śródlądowej.....	15
21. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach	15

22. Ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej	15
23. Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o leśnym materiale rozmnożeniowym	15
24. Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych	15
25. Ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.....	16
26. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym	16
27. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne.....	16
28. Ustawa z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym.....	16
29. Ustawa z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego	17
30. Ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze.....	17
31. Ustawa z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych.....	17
32. Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze	17
33. Ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym	18
34. Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym.....	18
35. Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej	18
36. Ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe.....	18
37. Ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej	19
38. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o służbie zastępczej	19
39. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.....	19
40. Ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin	19
41. Ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt.....	19
42. Ustawa z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego.....	19
43. Ustawa z dnia 22 stycznia 2004 r. o organizacji rynku rybnego i pomocy finansowej w gospodarce rybnej.....	20
44. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług	20
45. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych	20
46. Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej	20
47. Ustawa z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne	21
48. Ustawa z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych.....	22
49. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych	22
50. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	22
51. Ustawa z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych	23
52. Ustawa z dnia 21 marca 2005 r. o doświadczeniach na zwierzętach.....	23
53. Ustawa z dnia 4 marca 2005 r. o Krajowym Funduszu Kapitałowym	23
54. Ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich	24
55. Ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.....	24
56. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych.....	24
57. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.....	24
58. Ustawa z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego	24

59. Ustawa z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej	25
60. Ustawa z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach	25
61. Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia	25
62. Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym	26
63. Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji syndyka	26
64. Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów	26
65. Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich	26
66. Ustawa z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu	26
67. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów	26
68. Ustawa z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej	27
69. Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów	27
70. Ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury	27
71. Ustawa z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956 – 1989	27
72. Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych	27
6.3. Pozostałe zmiany	28
1. Ustawa – Prawo spółdzielcze	28
Dziedziczenie udziałów	32
2. Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi	32
3. Depozyt elektroniczny	33
4. i 5. Ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych dochodów przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych	33
6. Ustawa o lasach	34
7. Ustawa – Prawo łowieckie	35
8. Ustawa – Prawo o ruchu drogowym	36
9. Ordynacja podatkowa	36
10. Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji	37
11. Ustawa o gospodarce nieruchomościami	39
12. Ustawa – Kodeks spółek handlowych	39
13. Ustawa o wyścigach konnych	40
14. Ustawa o rybołówstwie	42
15. Ustawa o przewozie koleją towarów niebezpiecznych	43
16. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej	45
17. Ustawa o zawodzie tłumacza przysięgłego	45
18. Ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych	46
19. Ustawa o opłacie skarbowej	47
20. Ustawa o domach składowych oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, Kodeksu postępowania cywilnego i innych ustaw	48
7. Przepisy przejściowe i końcowe	48

1. Wstęp

Niezbędnym warunkiem powodzenia i dobrobytu jest wolność, zwłaszcza wolność gospodarcza. Aby pozwolić na pełny rozwój przedsiębiorczości, ludzie muszą mieć zagwarantowane maksimum wolności.

Poczucie swobody gospodarczej i przyjazne otoczenie wyzwalają pozytywne siły do zagospodarowania każdej wolnej przestrzeni. Oddając inicjatywę w ręce obywateli państwo może ograniczyć zakres strategicznych celów, zmniejszyć ilość priorytetów, zrezygnować z wielu kierunków działań. W efekcie „mniejsze” państwo będzie mogło nieporównanie lepiej wywiązywać się ze swoich obowiązków niż „[za] duże” państwo. Lepiej znaczy efektywniej i taniej.

Likwidacja barier i zmniejszanie ograniczeń jest najlepszym, często bezkosztowym, sposobem na wyzwolenie sił i mechanizmów rozwojowych. Dlatego Rząd podjął się ograniczenia sfery regulacyjnej państwa. Tylko w ten sposób będzie możliwe zmniejszanie skali korupcji i zwiększanie sfery wolności obywateli, w tym wolności gospodarczej. Takie podejście jest podstawą zmiany filozofii tworzenia prawa, w szczególności tworzenia innej relacji na linii państwo – obywatel.

Normy prawne powinny odnosić się jedynie do tego, co miałyby być z jakichś powodów ograniczone lub zakazane, a nie regulować to, co ma być dozwolone. Dlatego Rząd spełnia obietnicę wolności gospodarczej w Polsce.

Jednym z filarów nowego podejścia do tworzenia prawa jest zaufanie państwa do obywatela. Obywatel nie może być traktowany „z góry” podejrzliwie, co w praktyce przejawia się żądaniem organu udowodnienia przez obywatela „niewinności” już przy pierwszym kontakcie. Przedłożony projekt to zmienia, np. obywatel zamiast udowadniać dokumentami określony stan faktyczny lub prawny będzie mógł składać oświadczenia zamiast zaświadczeń. To będzie nowa zasada. Tą drogą zostanie zbudowana w Polsce kultura oświadczeń, w miejsce uciążliwej, nieuzasadnionej i kosztownej pod każdym względem kultury zaświadczeń.

Propozycje zawarte w projekcie ustawy bezpośrednio przyczynią się do budowy „sprawnego państwa” w Polsce, jednego z dziesięciu wyzwań, jakie zidentyfikowano w strategii Polska 2030¹. W dziedzinie prawa gospodarczego realizacja Strategii jest zatem rozpoczęta od razu od zmian odważnych, w wielu dziedzinach wręcz rewolucyjnych. Polska gospodarka nie może bowiem dłużej czekać. Nie stać nas na małe kroki i marnowanie kolejnych lat.

2. Obecna sytuacja przedsiębiorców i obywateli w systemie prawa polskiego

Polska nie jest liderem w zakresie wolności gospodarczej i jakości przepisów gospodarczych. W tym zakresie w dalszym ciągu jesteśmy oceniani bardzo krytycznie zarówno przez międzynarodowe organizacje zajmujące się problematyką konkurencyjności i wolności gospodarczej, jak również przez krajowe podmioty gospodarcze².

Poziom regulacji działalności gospodarczej w poszczególnych państwach świata jest oceniany m.in. w corocznych raportach Banku Światowego Doing Business. Od kilku lat Bank prezentuje wszechstronną analizę, która obejmuje ponad 180 krajów. W roku 2010 r. Polska znalazła się na 70 miejscu rankingu³ łatwości prowadzenia działalności gospodarczej (ease of doing business ranking),

---

¹ Polska 2030. Wyzwania rozwojowe. Kancelaria Prezesa Rady Ministrów 2009. www.polska2030.pl

² Czarna lista barier dla przedsiębiorczości, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan, styczeń 2008.

³ *Doing Business 2011*.

W państwach Unii Europejskiej podejmowane są działania związane z identyfikacją, pomiarem oraz redukcją obciążeń administracyjnych. Obciążenia administracyjne są to koszty ponoszone przez podmioty gospodarcze wynikające z konieczności wypełnienia obowiązków informacyjnych nałożonych przez prawo. Również w Polsce dokonuje się przeglądu, pomiaru i redukcji obciążeń administracyjnych. Pomimo, że redukcja biurokracji ma duży potencjał, to skoncentrowanie prac jedynie na obciążeniach administracyjnych jest niewystarczającym podejściem. Mierzenie obciążeń administracyjnych jest wyłącznie jednym z elementów szacowania obowiązujących i nowych kosztów regulacyjnych. Oprócz obciążeń administracyjnych przedsiębiorcy ponoszą również różnego typu koszty dostosowawcze.

Naprawa polskiego prawa gospodarczego przez redukcję nadmiernych obciążeń finansowych i biurokratycznych stanowi, jak pokazują doświadczenia międzynarodowe, kluczowy impuls dla przedsiębiorców i ułatwia przetrwanie okresu dekonunktury.

W Polsce zgodnie z obowiązującymi przepisami istnieją następujące formy reglamentacji działalności gospodarczej:

- 1) Koncesjonowana działalność gospodarcza, której wykonywanie zależy od uzyskania koncesji. Obecnie istnieje 7 rodzajów działalności koncesjonowanej.
- 2) Regulowana działalność gospodarcza, której wykonywanie uzależnione jest od spełnienia warunków określonych w odrębnych ustawach oraz uzyskania wpisu w rejestrze działalności regulowanej. Obowiązujące ustawy normują 28 obszarów działalności regulowanej.
- 3) Działalność gospodarcza objęta zezwoleniem, licencją albo zgodą, której podjęcie i wykonywanie jest dopuszczalne po uzyskaniu stosownego zezwolenia (względnie licencji lub zgody). W polskim prawie funkcjonuje 29 zezwoleń, 2 licencje i 1 zgoda.

Liczba wydanych licencji, koncesji, zezwoleń i innych reglamentowanych form działalności gospodarczej jest jednym ze wskaźników stosowanych przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju do oceny jakości regulacji w danym państwie. W Polsce obowiązujący system prawny wydaje się posiadać zbyt dużą liczbę reglamentacji działalności gospodarczej.

Ponadto obowiązujące przepisy prawne nakładają na obywateli obowiązek przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń, w celu udowodnienia w toczącym się postępowaniu stanu faktycznego lub prawnego. Ilość wymaganych od obywateli i przedsiębiorców zaświadczeń jest odbierana często jako brak zaufania organów administracji do petentów. Realizacja obowiązujących procedur administracyjnych dla wielu pozostaje uciążliwa, czasochłonna i kosztowna, tym bardziej, że większość zaświadczeń wydawanych jest odpłatnie.

Wobec powyższego istnieje pilna potrzeba, obok działań deregulacyjnych, redukcji obowiązków administracyjnych nałożonych na obywateli i przedsiębiorców, co niewątpliwie przyczyni się do ułatwienia kontaktów obywateli i przedsiębiorców z organami administracji rządowej i samorządowej.

Należy wskazać, że wielu przedsiębiorców to pracodawcy, tym bardziej należy zwrócić uwagę na skutki nałożenia kar na przedsiębiorcę dla pracowników i przedsiębiorstwa ukaranego przedsiębiorcy. Konieczne są zmiany w systemie prawnym koncentrujące się na lepszym stanowieniu prawa, prewencji i stosowaniu zasady proporcjonalności.

3. Charakterystyka i ocena skutków prawnych przepisów projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców

Projektowane propozycje zmian obowiązujących ustaw dotyczą szerokiego spektrum działalności gospodarczej. W swoim zamierzeniu mają one przynieść korzystny skutek nie tylko gospodarce, ale przede wszystkim przedsiębiorcom i obywatelom.

Projekt ten jest efektem połączenia prac nad trzema projektami roboczymi: tzw. ustawą dereglamentacyjną oraz tzw. ustawą derogacyjną, a także ustawą o kulturze oświadczeń.

W przedmiotowym projekcie uwzględniono wiele postulatów – zgłaszanych przez stowarzyszenia obywateli i organizacje gospodarcze w zakresie ułatwiania kontaktów z administracją publiczną, w tym w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej.

Jednym z celów projektu jest ograniczenie liczby reglamentacji działalności gospodarczej (koncesji, zezwoleń, rejestrów działalności regulowanej, licencji, zgód) przez eliminację lub zmianę obowiązującego reżimu na mniej restrykcyjny.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców został przygotowany po dokonaniu kompleksowego przeglądu obowiązujących przepisów, w szczególności w zakresie szeroko rozumianego prawa gospodarczego. W tym celu przeanalizowano ponad 200 ustaw. W wyniku tej analizy w projekcie zaproponowano nowelizację 92 ustaw.

3.1. Dereglamentacja i derogacja działalności gospodarczej

Zasadniczym celem projektowanej ustawy jest uchylenie albo zmiana obowiązujących przepisów w zakresie działalności gospodarczej podlegającej reglamentacji.

Ustawa ma na celu ograniczenie reglamentacji w zakresie podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej. Opracowanie projektu ustawy było poprzedzone analizą i wartościowaniem istniejących w systemie polskiego prawa instrumentów reglamentacyjnych.

Jak wynika z przeprowadzonej analizy jedną z najczęstszych wad przepisów określających warunki udzielenia zezwolenia jest ich nieprecyzyjny i niedookreślony charakter powodujący uznaniowość decyzji administracyjnej. W niektórych przypadkach taki uznaniowy i nieostry charakter przesłanek wydania zezwolenia jest konieczny z uwagi na potrzebę zapewnienia ochrony interesów (bezpieczeństwa) podmiotów korzystających z usług świadczonych w ramach reglamentowanej działalności.

Przepisy dające zbyt daleko idącą uznaniowość organom administracyjnym przy wydawaniu decyzji administracyjnych, brak jasnych i przejrzystych warunków, na podstawie których takie decyzje są wydawane, może niejednokrotnie prowadzić do sytuacji o charakterze korupcyjnym, kryminogennych czy też tworzenia się szarej strefy na płaszczyźnie obywatel/przedsiębiorca – urzędnik wydający decyzje.

Na krytykę zasługuje również sytuacja, w której w aktach wykonawczych regulowane były warunki podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej. Ponadto często upoważnienia ustawowe nie zawierały wytycznych co do treści rozporządzenia.

Należy zauważyć, że uciążliwy charakter mają liczne warunki formalne i techniczne, które spełnić musi przedsiębiorca występujący o udzielenie zezwolenia. Na krytykę zasługuje zarówno nadmierna liczba takich wymagań (wiążąca się z koniecznością dołączenia do wniosku dużej liczby dokumentów i zaświadczeń), jak i sens dołączenia niektórych z nich.

Bardzo często główną barierą podejmowania i wykonywania działalności nie jest sam fakt reglamentacji konkretnej działalności gospodarczej, ale warunki, jakie trzeba spełnić, aby zrealizować wymogi przewidziane przepisami prawa.

Skutkiem zmian wprowadzonych ustawą będzie:

- ograniczenie biurokracji,
- zmniejszenie kosztów faktycznych działalności,
- redukcja liczby zezwoleń, rejestrów działalności regulowanej, licencji,

- ograniczenie sprawozdawczości,
- zmniejszenie obciążeń reglamentacji,
- wprowadzenie instytucji oświadczenia w miejsce obowiązku przedkładania zaświadczeń,
- uproszczenie procedur podejmowania działalności gospodarczej,
- usuwanie z systemu prawa polskiego przepisów niekorzystnych dla przedsiębiorców,
- poprawa przepisów prawa dotyczących przedsiębiorców,
- uzupełnienie ustaw potrebnymi z punktu widzenia przedsiębiorców rozwiązaniami prawnymi,
- zwiększenie katalogu możliwości przekształcania form prowadzenia działalności gospodarczej.

3.2. Najważniejsze zmiany w zakresie deregulacji, deregulacji i derogacji wprowadzane w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.

Poniżej krótka charakterystyka wybranych najistotniejszych zmian wprowadzanych w projekcie przedmiotowej ustawy, poza wcześniej sygnalizowanymi zmianami dotyczącymi zmniejszenia obciążeń reglamentacyjnych.

Przekształcenia przedsiębiorców – osób fizycznych

Projekt ustawy przewiduje możliwość przekształcania przedsiębiorców będących osobami fizycznymi w jednoosobowe spółki kapitałowe.

Obniżenie kosztów sądowych w sprawach cywilnych

Projekt ustawy zakłada m.in. pomoc dla przedsiębiorców zarówno przy rozpoczynaniu przez nich działalności gospodarczej, jak również w trakcie jej prowadzenia, obniżając koszty sądowe wpisu z 1 000 zł do 500 zł oraz koszty związane z dokonaniem zmiany we wpisie z 400 zł na 250 zł.

4. Złagodzenie przepisów w zakresie odpowiedzialności przedsiębiorców.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców zmierza do zmiany niektórych przepisów w zakresie przewidywanego w nich zagrożenia sankcją karną.

Podejście, które prezentuje niniejszy projekt ustawy dostrzega czynnik społeczny w procesie penalizacji zachowań przedsiębiorcy, a także podejmuje próbę ograniczenia negatywnych skutków ubocznych dla osób powiązanych z przedsiębiorcą (jego pracowników, ich rodzin, kontrahentów), co znajduje szczególny wymiar w dobie panującego kryzysu gospodarczego.

5. Zmiana kultury zaświadczeń na kulturę składania oświadczeń

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców wprowadza prawo składania oświadczeń w miejsce obecnego obowiązku przedstawiania zaświadczeń. Krajowe akty prawne nakładają na obywateli zbyt wiele obowiązków przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń, w celu udowodnienia w toczącym się postępowaniu stanu faktycznego lub prawnego. Proponowane zmiany mają ograniczyć zbędne obowiązki administracyjne.

Instytucja oświadczenia ma również na celu zmianę dotychczasowej praktyki nakładającej na petentów ciężar udowodnienia stanu faktycznego i prawnego. Wprowadzenie oświadczeń

będzie wyrazem zaufania organów administracji do obywateli i przedsiębiorców, pozwoli na osiągnięcie tych samych skutków dowodowych, co w przypadku zaświadczeń, redukując jednocześnie czas obywateli konieczny na ich uzyskanie oraz czas urzędników/pracodawców niezbędny do ich wystawiania. Tym samym, skróci to procedury administracyjne. Organ będzie mógł szukać potwierdzenia informacji zawartych w oświadczeniu, ale jedynie fakultatywnie, w uzasadnionych przypadkach podejrzenia oświadczenia nieprawdy. Nie byłoby wskazane gdyby organ weryfikował każde oświadczenie składane przez przedsiębiorcę lub obywatela. Takie postępowanie mogłoby doprowadzić do wydłużenia procedur administracyjnych i byłoby sprzeczne z głównymi założeniami wprowadzenia kultury oświadczeń.

W konstruowaniu przedmiotowych przepisów kierowano się zasadą, aby organ jak najwięcej informacji pozyskiwał od innych organów administracji, w tym w szczególności drogą elektroniczną. W niedługim czasie najważniejsze rejestry, tj. rejestr przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym i ewidencja działalności gospodarczej (Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej) będą ogólnodostępne w Internecie. Dostęp do Ksiąg Wieczystych (wg numeru KW) jest już możliwy elektronicznie.

Jednocześnie obowiązujący już przepis art. 220 § 1 pkt 2a Kpa stanowi, że organ administracji publicznej nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli są one możliwe do ustalenia przez organ na podstawie posiadanych przez niego ewidencji, rejestrów lub innych danych. Na tej podstawie wyeliminowano część funkcjonujących w systemie prawnym zaświadczeń (np. zaświadczeń o niekaralności) upraszczając procedury administracyjne.

Zgodnie z tendencjami europejskimi i wytycznymi instytucji Unii Europejskiej proces elektroniczacji kolejnych procedur i rejestrów będzie postępował. Państwa członkowskie UE dążą do upraszczania procedur i skracania czasu trwania procedur administracyjnych związanych z podejmowaniem i wykonywaniem działalności gospodarczej.

W wielu przypadkach pozostawiono obywatelowi i przedsiębiorcy wybór. Będą mogli złożyć oświadczenie albo dostarczyć zaświadczenie. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W sytuacji, gdy składający nie będzie miał pewności co do stanu faktycznego lub prawnego nie należy pozbawić go prawa przedstawienia zaświadczenia. Jednocześnie warto podkreślić, że przepisy zaproponowane w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych nie pozbawiają organów administracji prawa wydawania odpowiednich zaświadczeń.

Główne zmiany w zakresie kultury oświadczeń w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców:

1. Dokonano zmiany brzmienia art. 220 Kodeksu postępowania administracyjnego w celu dostosowania do systemu składania oświadczeń i zaświadczeń wprowadzonych projektem ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.
2. Dokonano uchylecia przepisów nakładających obowiązek przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub zaświadczeń (wypisów, odpisów) o wpisie do rejestru przedsiębiorców w KRS w sytuacji, gdy numer w odpowiednim rejestrze udało się przenieść do wniosku. W innych przypadkach ww. zaświadczenia zamieniono na oświadczenia. Rychła elektroniczacja obu rejestrów uczyni zaświadczenia w tym zakresie zbędne. Dodatkowo, ustawa o swobodzie działalności gospodarczej (art. 38 ust. 5) stanowi, że organy administracji publicznej nie mogą domagać się od przedsiębiorców okazywania, przekazywania lub załączania do wniosków zaświadczeń o wpisie do CEIDG. CEIDG – Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej zastąpi od 1 lipca 2011 r. ewidencję działalności prowadzoną w gminach.

3. Dokonano uchylecia przepisów nakładających obowiązek przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń o nadaniu numeru NIP i REGON w sytuacji, gdy odpowiednie numery znalazły się we wniosku. W innych przypadkach zamieniono zaświadczenie na oświadczenie. Warto podkreślić, że z dniem 31 marca 2009 r. zniesiony został wymóg posługiwania się przez podmioty podlegające wpisowi do rejestru numerem REGON w kontaktach urzędowych i związanych z obrotem gospodarczym, zaświadczeniem o numerze REGON oraz podawania tego numeru w pieczęciach firmowych oraz drukach urzędowych.⁴
4. Dokonano zmiany zaświadczenia o niekaralności na oświadczenie, w tych przypadkach gdy posiadanie takiego zaświadczenia nie jest uzasadnione ze względu na nadrzędny interes publiczny. Dodatkowo, zrezygnowano całkowicie z zaświadczenia o niekaralności w sytuacjach, które były niezgodne z art. 220 Kpa. Organ nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli dane te są możliwe do ustalenia przez organ na podstawie posiadanych przez niego rejestrów. W przypadkach gdy przepisy wymagały złożenia zaświadczenia o niekaralności do Ministerstwa Sprawiedliwości, w ramach którego funkcjonuje Krajowy Rejestr Karny uchylono odpowiednie przepisy, dodając przepisy stanowiące że to Minister Sprawiedliwości zasięga z KRK informacji o osobie.
5. Dokonano zmiany oryginałów, urzędowo poświadczonych odpisów świadectw, dyplomów, aktów stanu cywilnego urodzenia, zgonu itp. na kopie dokumentów potwierdzających wykształcenie lub kopie odpisów aktu stanu cywilnego. Uproszczenie przepisów w tym zakresie pozwoli posługiwać się obywatelom kopiami dokumentów, których oryginalne wersje wydawane są w ograniczonej ilości, a uzyskanie każdego odpisu jest kosztowne i czasochłonne.
6. W przepisach nakładających na obywatela obowiązek przedkładania zaświadczeń o dochodach, niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych umożliwiono składanie oświadczeń. W sytuacjach uzasadnionego podejrzenia oświadczenia nieprawdy organ będzie mógł uzyskać informacje od właściwego urzędu skarbowego lub ZUS.

Instytucja oświadczenia ma zmniejszyć biurokratyczne i finansowe koszty dopełniania procedur administracyjnych przez obywateli w tym prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce. Wprowadzenie prawa do składania oświadczeń pozwoli na osiągnięcie tych samych skutków dowodowych, co w przypadku zaświadczeń, redukując jednocześnie czas obywateli konieczny na ich uzyskanie oraz czas urzędników/pracodawców niezbędny do ich wystawiania.

6. Zmiany ustaw szczegółowych – wskazanie różnic między obecnym a proponowanym stanem prawnym

6.1. Złagodzenie przepisów w zakresie odpowiedzialności przedsiębiorców

1. Ustawa o Inspekcji Handlowej

Obecnie obowiązujący art. 38 ustawy o Inspekcji Handlowej przewiduje, obok grzywny, karę pozbawienia wolności do 2 lat za niewykonanie decyzji wydanych przez organy Inspekcji Handlowej. Decyzje te mogą polegać na wydaniu przez inspektorów zarządzeń w postaci:

---

⁴ Uchylenie ust. 3 w art. 43 ustawy o statystyce publicznej przez nowelizację ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (19.12.2008 r.)

ograniczenia wprowadzania do obrotu, wstrzymania wprowadzania do obrotu lub wycofania z obrotu produktów albo wstrzymania świadczenia usług bądź niezwłocznego usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, a także wydania zarządzenia pokontrolnego. Kara pozbawienia wolności do 2 lat, stanowi zdaniem projektodawców, zbyt wysoką karę w stosunku do wagi poszczególnych czynów.

Proponowana zmiana art. 38 przewiduje wyłącznie karę grzywny w wysokości do 360 stawek dziennych.

2. Ustawa o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary

Propozycja zmiany art. 7 ww. ustawy dotyczy obniżenia maksymalnej wysokości kary możliwej do nałożenia na podmioty zbiorowe przez urealnienie jej wysokości, tak aby wysokość kary odpowiadała realiom gospodarczym.

Art. 7 ustawy w obecnym brzmieniu przewiduje możliwość orzekania wobec podmiotu zbiorowego kar pieniężnych w wysokości od 1 000 do 20 000 000 zł, przy czym orzeczona kara nie może przekroczyć 10 % przychodu osiągniętego w roku podatkowym, w którym popełniono czyn zabroniony, określonego na podstawie sprawozdania finansowego lub podsumowania zapisów w księgach podatkowych podmiotu zbiorowego stosownie do przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Zgodnie z propozycją wobec podmiotu zbiorowego można będzie wymierzyć karę pieniężną w wysokości od 1 000 do 5 000 000 zł, jednak kara pieniężna nie będzie mogła być wyższa niż 3 % przychodu osiągniętego w roku obrotowym, w którym popełniono czyn zabroniony będący podstawą odpowiedzialności podmiotu zbiorowego.

Dzięki powyższemu rozwiązaniu kary pieniężne będą miały racjonalny charakter przez powiązanie ich wysokości z osiąganymi przez podmiot zbiorowy wynikami finansowymi.

Zmiana art. 9 ust. 1, polegająca na uchyleniu pkt 5, ma na celu uchylenie martwego w praktyce przepisu określającego zakaz prowadzenia działalności podstawowej lub ubocznej. Zakaz ten, orzeczony przez sąd, doprowadzi do zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej i upadłości przedsiębiorstw. Zgodnie z proponowanym brzmieniem art. 9 ust. 3 zakaz prowadzenia określonej działalności podstawowej lub ubocznej, nie może zostać orzeczony przez sąd, jeżeli jego orzeczenie mogłoby doprowadzić do upadłości albo likwidacji podmiotu zbiorowego lub zwolnień, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Zmiany brzmienia art. 9 ust. 2 i uchylenie ust. 3 są konsekwencją zmian w ust. 1.

Zmiana art. 40 ww. ustawy ma na celu umożliwienie stronom wnoszenia kasacji od wyroków w sprawach odpowiedzialności podmiotów zbiorowych. Zgodnie z obecną regulacją tylko Prokurator Generalny i Rzecznik Praw Obywatelskich mają prawo wniesienia kasacji.

W ocenie projektodawcy brak jest więc uzasadnionych przesłanek, aby odmawiać stronom takiego prawa w postępowaniu przeciwko podmiotom zbiorowym, które należą do wyjątkowo skomplikowanych, a wyroki w nich zapadające będą miały istotne skutki dla podmiotów, których będą dotyczyły.

6.2. Kultura oświadczeń

1. Ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze

Zgłoszenie o przystąpieniu do egzaminu wstępnego na aplikację adwokacką zawiera szereg dokumentów, w tym oryginał albo urzędowy odpis dyplomu albo poświadczoną notarialnie

kopię oryginału lub urzędowego odpisu dyplomu ukończenia wyższych studiów prawniczych w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskania tytułu magistra lub zagranicznych studiów prawniczych uznanych w Rzeczypospolitej Polskiej, albo zaświadczenie o zdaniu egzaminu magisterskiego (art. 75c). Projekt ustawy w miejsce powyższych dokumentów wprowadza obowiązek przełożenia kopii dokumentów potwierdzających ukończenie studiów wyższych. Nowe brzmienie przepisu umożliwi osiągnięcie celu (udokumentowanie wykształcenia) środkami mniej uciążliwymi dla zgłaszającego. W omawianym przepisie pozostawiono jedynie zaświadczenie o zdaniu egzaminie magisterskim i zaświadczenie, z którego wynika, iż kandydat zdał wszystkie egzaminy i odbył praktyki przewidziane w planie wyższych studiów prawniczych oraz ma wyznaczony termin egzaminu magisterskiego. W przypadku nieuzyskania przez zgłaszającego odpowiednich dokumentów potwierdzających wykształcenie do dnia upływu terminu składania zgłoszeń, powyższe zaświadczenia umożliwią mu złożenie zgłoszenia na czas. Zmiany analogiczne do tych w art. 75c wprowadzono w art. 78a ust. 4 (wniosek osób uprawnionych do przystąpienia do egzaminu adwokackiego bez odbycia aplikacji).

Zgodnie z obecnymi przepisami zgłoszenie na egzamin wstępny na aplikację adwokacką oraz przystąpienie do egzaminu adwokackiego bez odbycia praktyki wymaga dołączenia do składanych dokumentów zaświadczenia o niekaralności. Analiza obowiązujących regulacji prawnych (tj. ustawy – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o notariacie) poparta doświadczeniami wynikającymi z przeprowadzonych dotychczas egzaminów prowadzi do wniosku, że na tak wczesnym etapie, jakim jest składanie zgłoszeń na egzaminy (zarówno wstępne na aplikację adwokacką, radcowską oraz notarialną, jak i na odpowiednie egzaminy zawodowe) nie ma potrzeby uzyskiwania informacji na temat karalności kandydatów. Tym samym w art. 75c w ust. 2 uchyla się pkt 5, a w art. 78a w ust. 4 uchyla się pkt 10.

2. Ustawa z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych

Zmiany w art. 33³ i art. 36² wprowadzono analogicznie do propozycji zawartych w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze.

3. Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

W art. 18 dot. prowadzenia sprzedaży napojów alkoholowych do spożycia w miejscu lub poza miejscem sprzedaży, projekt ustawy zamienia zaświadczenie potwierdzające dokonanie opłaty na dowód potwierdzający dokonanie opłaty. Przedsiębiorca, dokonując opłaty nie będzie już musiał uzyskiwać stosownego zaświadczenia, co ze względu na dokonywanie opłaty trzy razy do roku jest dla przedsiębiorcy uciążliwe. Znosi się również obowiązek dołączenia do wniosku o wydanie zezwoleń zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub odpisu z rejestru przedsiębiorców. Numery obu rejestrów są podawane we wniosku.

4. Ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników

Zmiana ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników ma na celu zlikwidowanie obowiązku przedkładania przez rolnika lub domownika zaświadczenia właściwego naczelnika urzędu skarbowego dokumentującego kwotę należnego podatku dochodowego od przychodów z pozarolniczej działalności gospodarczej za poprzedni rok podatkowy.

W tym zakresie wprowadza się obowiązek przedkładania oświadczenia.

5. Ustawa z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie

Zmiany w art. 71d i art. 74a wprowadzono analogicznie do propozycji zawartych w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze.

Dodatkowo, zgodnie z art. 220 § 1 pkt 2a Kpa organ administracji publicznej nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli są one możliwe do ustalenia

przez organ na podstawie posiadanych przez niego ewidencji rejestrów lub innych danych. Zgodnie z obecnym art. 13 ustawy, zaświadczenie o niekaralności należy złożyć do Ministra Sprawiedliwości, Krajowy Rejestr Karny prowadzi komórka organizacyjna wchodząca w skład Ministerstwa Sprawiedliwości. Dlatego też, w projekcie ustawy uchylono zaświadczenia i wprowadzono przepis, zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości sam zasięga z KRK informacji o osobie zainteresowanej powołaniem na stanowisko notariusza.

6. Ustawa z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej i administracji morskiej

Pozwolenie na wznoszenie i wykorzystywanie sztucznych wysp, konstrukcji i urządzeń w polskich obszarach morskich regulowane jest przepisami art. 27a ww. ustawy. Projekt ustawy wprowadził obowiązek dołączania oświadczenia o wpisie do rejestrów przedsiębiorców w KRS zamiast odpisów z tego rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

7. Ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty

Zgodnie z ustawą gmina, realizując zadanie dotyczące pomocy materialnej dla uczniów w formie stypendium szkolnego, zobligowana jest do kompletowania dokumentów (w formie zaświadczeń) przedkładanych przez wnioskodawców dotyczących dochodów rodziny. Zgodnie z art. 90n ww. ustawy, do wniosku o przyznanie świadczenia pomocy materialnej o charakterze socjalnym (stypendium szkolne, zasiłek szkolny) należy dołączyć zaświadczenie o wysokości dochodów, a w przypadku ubiegania się o stypendium szkolne dla ucznia, którego rodzina korzysta ze świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej, zamiast zaświadczenia o wysokości dochodów przedkłada się zaświadczenie o korzystaniu ze świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej. W projekcie ustawy proponuje się, aby wnioskodawca mógł obok zaświadczenia złożyć oświadczenie o korzystaniu ze świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej według własnego wyboru. Oświadczenie składane jest pod rygorem odpowiedzialności karnej.

8. Ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze

Ustawa reguluje wydawanie koncesji w zakresie poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin, wydobywania kopalin ze złóż, bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych. W celu uzyskania koncesji przedsiębiorca składa wniosek, który należy uzupełnić dowodami istnienia danych objętych wnioskiem, w szczególności przez dołączenie załączników graficznych sporządzonych zgodnie z wymaganiami dotyczącymi map górniczych. W projekcie ustawy z obowiązku potwierdzania danych wyłączono określenie numeru w rejestrze przedsiębiorców lub ewidencji działalności gospodarczej. Tym samym zrezygnowano z obowiązku przedstawiania przez przedsiębiorcę zaświadczeń w tym zakresie.

9. Ustawa z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarstwa i położniczej

Prowadzenie indywidualnej praktyki pielęgniarstwa, położniczej, indywidualnej specjalistycznej praktyki pielęgniarstwa, położniczej albo grupowej praktyki pielęgniarstwa, położniczej jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Pielęgniarka, położna może wykonywać indywidualną praktykę pielęgniarstwa, położniczej po uzyskaniu wpisu do rejestru indywidualnych praktyk albo rejestru indywidualnych specjalistycznych praktyk prowadzonych przez okręgową radę pielęgniarstwa i położniczej. W celu uzyskania wpisu do rejestru pielęgniarstwa składa wniosek, do którego załącza szereg dokumentów. W projekcie ustawy zrezygnowano z obowiązku dołączania zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 25 ust. 5a), pozostawiając obowiązek określenia we wniosku numeru w tej ewidencji. Podobnie w przypadku prowadzenia

grupowej praktyki w formie spółki cywilnej lub partnerskiej, zrezygnowano z obowiązku dołączania zaświadczenia z ewidencji działalności gospodarczej albo odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego (art. 25a ust. 5) pozostawiając obowiązek wskazania we wniosku numeru w rejestrze albo ewidencji.

10. Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach

Ustawa w art. 8 reguluje procedury wydawania zezwoleń w zakresie świadczenia usług w zakresie odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości, opróżniania zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, ochrony przed bezdomnymi zwierzętami, prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych i ich części. Obecnie do wniosku dołącza się zaświadczenie o braku zaległości podatkowych i zaległości w płaceniu składek na ubezpieczenie zdrowotne lub społeczne. Projekt ustawy zamienia obowiązek przedłożenia zaświadczenia na oświadczenie. Zgodnie z projektem oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

11. Ustawa z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty

Prowadzenie praktyki lekarskiej jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Podobnie jak w przypadku pielęgniarek i położnych lekarz może wykonywać indywidualną praktykę lekarską, indywidualną specjalistyczną praktykę lekarską po uzyskaniu wpisu do rejestru prowadzonego przez okręgową radę lekarską. W celu uzyskania wpisu do rejestru lekarz składa wniosek, do którego dołącza szereg dokumentów. W projekcie ustawy zrezygnowano z obowiązku dołączania zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 50 ust. 9), pozostawiając obowiązek wskazania we wniosku numeru tej ewidencji. Podobnie w przypadku prowadzenia grupowej praktyki w formie spółki cywilnej lub partnerskiej zrezygnowano z obowiązku dołączania zaświadczenia z ewidencji działalności gospodarczej albo odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego (art. 50a ust. 5), pozostawiając obowiązek podawania we wniosku odpowiedniego numeru w rejestrze albo ewidencji we wniosku.

12. Ustawa z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne

Zgodnie z obowiązującą ustawą, Skarb Państwa może udzielić poręczeń i gwarancji. Warunkiem udzielenia poręczenia i gwarancji jest złożenie wniosku o udzielenie poręczenia lub gwarancji, zawierającego dane umożliwiające dokonanie analizy. Do tego wniosku dołącza się dokumenty potwierdzające dane zawarte we wniosku, w tym zaświadczenia właściwych organów dotyczące wykonywania obowiązków publicznoprawnych podmiotów, których zobowiązania mają być objęte poręczeniem lub gwarancją. Warunek dołączania ww. zaświadczeń wiąże się z koniecznością występowania o wydawanie takich zaświadczeń do poszczególnych organów, co może znacząco wydłużyć procedurę udzielania poręczeń, i gwarancji przez Skarb Państwa. Jest to o tyle ważne, że w przypadku gwarancji i poręczeń okres do ich uzyskania wydaje się być szczególnie istotny dla powodzenia przedsięwzięcia.

Proponuje się wprowadzenie możliwości złożenia, według wyboru podmiotu, albo zaświadczenia albo oświadczenia potwierdzającego wykonywanie obowiązków publicznoprawnych podmiotów, których zobowiązania mają być objęte poręczeniem lub gwarancją. Oświadczenie jest składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

13. Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym

Art. 75a określa procedury uzyskiwania zezwolenia na produkcję tablic rejestracyjnych. Do wniosku o zezwolenie zgodnie z obowiązującymi przepisami przedsiębiorca załącza zaświadczenie o niekaralności, kopie zaświadczeń o nadaniu nr REGON i NIP. Projekt ustawy nadaje nowe brzmienie art. 75a (zmiana zezwolenia na wpis do rejestru działalności regulowanej) dodaje art. 75ab, w którym nr NIP i REGON oraz oświadczenie o niekaralności wpisano do wniosku. Tym samym zrezygnowano z zaświadczeń, a przedsiębiorca nie będzie musiał dostarczać dodatkowych dokumentów.

14. Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami

Art. 116 reguluje wszczęcie postępowania wywłaszczeniowego. Do wniosku o wywłaszczenie dołącza się pełny odpis z księgi wieczystej. Projekt ustawy znosi obowiązek dołączenia odpisu. Dopuszcza się złożenie oświadczenia o treści księgi wieczystej. Ze względu na elektroniczny publiczny dostęp do ksiąg wieczystych nie ma konieczności pozostawiania obowiązku dołączania odpisu. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

15. Ustawa z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia

Podjęcie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia wymaga uzyskania koncesji określającej zakres prowadzenia tych usług. Rodzaje dokumentów wymaganych przy złożeniu wniosku o udzielenie koncesji określa rozporządzenie MSWiA z dnia 27 maja 1998 r. w sprawie rodzajów dokumentów wymaganych przy składaniu wniosku o udzielenie koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia (Dz. U. Nr 69, poz. 457). Projekt uzupełnia przepisy ustawy o regulacje dotyczące zawartości wniosku i dokumentów do niego dołączanych. Dodatkowo we wniosku będzie podawany numer identyfikacji podatkowej NIP. Zachowany zostaje wymóg dołączania kopii dokumentu stwierdzającego posiadanie licencji, ale bez dotychczasowej konieczności urzędowego jej poświadczania. W rozporządzeniu MSWiA zostanie określony wzór wniosku o udzielenie i zmianę koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia.

16. Ustawa z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych

W art. 14 dotyczącym zezwolenia na utworzenie funduszu projekt ustawy znosi obowiązek przedkładania odpisu z rejestru przedsiębiorców wprowadzając możliwość złożenia oświadczenia o wpisie do tego rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Analogiczną zmianę wprowadzono w art. 16 i 25 ww. ustawy.

17. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji

W ustawie o komornikach sądowych i egzekucji proponuje się zrezygnować z wymogu przedkładania wraz z wnioskiem o powołanie na stanowisko komornika (art. 12) zaświadczenia o niekaralności.

18. Ustawa z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych

Art. 39 dotyczy procedury udzielania zezwolenia na prowadzenie działalności maklerskiej. Projekt ustawy znosi obowiązek przedkładania odpisu z właściwego rejestru, wprowadzając możliwość złożenia oświadczenia o wpisie do tego rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

19. Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych
Podjęcie działalności gospodarczej w zakresie produkcji, składowania, konfekcjonowania i obrotu artykułami rolno-spożywczymi podlega zgłoszeniu wojewódzkiemu inspektorowi jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych. W projekcie ustawy rezygnuje się z dołączania do zgłoszenia aktualnego odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego albo zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 12 ust. 3a), wprowadzając wymóg podawania w ww. zgłoszeniu numeru w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej.

20. Ustawa z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej

Ustawa w art. 41e reguluje kwestie wydawania świadectw doradcy, tj. osoby nadzorującej przewóz materiałów niebezpiecznych. Do wniosku o wydanie przedmiotowego świadectwa wnioskodawca dołącza zaświadczenie o niekaralności. Projekt ustawy rezygnuje z obowiązku przedkładania tego zaświadczenia wprowadza w zamian obowiązek składania oświadczenia o niekaralności. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

21. Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach

Kwalifikacje w zakresie gospodarowania odpadami potwierdza się świadectwem wydawanym przez marszałka województwa, po złożeniu przez zainteresowanego egzaminu w zakresie gospodarowania odpadami, z wynikiem pozytywnym. Egzamin przeprowadza się na wniosek zainteresowanego. Projekt ustawy zamienia wymóg dołączania do wniosku odpisu dyplomu lub świadectwa potwierdzającego posiadane wykształcenie na obowiązek przedłożenia kopii dokumentu potwierdzającego posiadane wykształcenie.

22. Ustawa z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej

Art. 7 dotyczy rejestracji przedsiębiorcy jako „organizacji odzysku”. Projekt ustawy zmienia wymóg przedłożenia wypisu z rejestru sądowego na obowiązek przedłożenia oświadczenia o wpisie do rejestru sądowego. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

23. Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o leśnym materiale rozmnożeniowym

Obrót leśnym materiałem rozmnożeniowym może być dokonywany wyłącznie przez dostawców zarejestrowanych w rejestrze dostawców prowadzonym przez ministra właściwego do spraw środowiska. Rejestracji dokonuje minister na wniosek zainteresowanego dostawcy. W projekcie znosi się obowiązek przedkładania wraz z wnioskiem o rejestrację w rejestrze dostawców leśnego materiału rozmnożeniowego pełnego odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego. Pozostałe zmiany mają charakter dostosowujący do tej zmiany.

24. Ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych

Zgodnie z art. 7 ust. 2 właściciel domu jednorodzinnego ubiegający się o przyznanie dodatku mieszkaniowego powinien złożyć zaświadczenie organu właściwego w sprawie wydania pozwolenia na budowę, potwierdzające powierzchnię użytkową, w tym łączną powierzchnię pokoi i kuchni, oraz wyposażenie techniczne domu. Wydanie takiego zaświadczenia przez organ administracji architektoniczno-budowlanej następuje na podstawie inwentaryzacji budowlanej obiektu. Generuje to dodatkowe koszty dla osób ubiegających się o dodatek mieszkaniowy.

Proponuje się, aby obok zaświadczenia organu właściwego w sprawach pozwolenia na budowę wprowadzić możliwość złożenia oświadczenia właściciela domu jednorodzinnego. Należy podkreślić, że zgodnie z art. 7 ust. 3 właściwy organ (wójt, burmistrz lub prezydent miasta) przed wydaniem decyzji w sprawie przyznania dodatku mieszkaniowego może przeprowadzić

wywiad środowiskowy i w razie potrzeby zweryfikować dane. Zmiana w art. 9 jest zmianą dostosowującą.

25. Ustawa z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Ustawa reguluje zasady koncesjonowania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. W projekcie ustawy rezygnuje się z dołączania do wniosku o uzyskanie koncesji odpisu z rejestru przedsiębiorców albo z ewidencji działalności gospodarczej (art. 12 ust. 2) pozostawiając wymóg podania we wniosku numeru w rejestrze albo ewidencji. Dodatkowo zamieniono zaświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników na odpowiednie oświadczenie. Oświadczenie składa się po rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Wzór wniosku zostanie określony w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

26. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym

Do wniosku o uzyskanie licencji na wykonywanie transportu drogowego taksówką przedsiębiorca, zgodnie z obowiązującymi przepisami (art. 8) musi dołączyć: odpis z rejestru przedsiębiorców albo z ewidencji działalności gospodarczej, kserokopię zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji statystycznej (REGON) i kserokopię zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (NIP). W projekcie ustawy proponuje się zrezygnować z dołączania tych dokumentów jednocześnie wprowadzając obowiązek podawania NIP we wniosku.

27. Ustawa z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne

W ramach uzyskiwania zezwolenia na prowadzenie hurtowni farmaceutycznej do wniosku (art. 75 ust. 2) należy dołączyć uwierzytelnione odpisy dokumentów stwierdzających uprawnienia osoby wykwalifikowanej odpowiedzialnej za prowadzenie hurtowni. Projekt ustawy zmienia ten wymóg na oświadczenie o posiadaniu uprawnień przez osobę wykwalifikowaną odpowiedzialną za prowadzenie hurtowni albo potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów stwierdzających uprawnienia tej osoby.

W projekcie ustawy rezygnuje się również z dołączania do wniosku wyciągu z rejestru, jednocześnie wprowadzając do wniosku wymóg podawania numeru właściwego rejestru.

28. Ustawa z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym

Ustawa reguluje udzielanie akredytacji i dokonywanie wpisu do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne. Podmiot świadczący usługi certyfikacyjne lub zamierzający podjąć taką działalność może wystąpić o wpis do rejestru kwalifikowanych podmiotów świadczących usługi certyfikacyjne. W tym celu składa wniosek, który zawiera szereg danych. W projekcie ustawy obowiązek przedkładania wpisu z rejestru przedsiębiorców albo zaświadczenia o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej zastąpiono obowiązkiem podawania we wniosku numeru w rejestrze albo ewidencji (art. 24 ust. 2). Wypis z rejestru dłużników niewypłacalnych zastąpiono oświadczeniem o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych. Oświadczenia te składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

29. Ustawa z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Ustawa określa wymóg posiadania pozwolenia na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Do wniosku o wydanie pozwolenia (art. 14) dołączyć należy określone dokumenty i zaświadczenia (np. zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności).

W projekcie ustawy rezygnuje się z dołączania dokumentów stwierdzających uprawnienie do wykonywania działalności gospodarczej zastępując ten wymóg podaniem we wniosku numeru z odpowiedniego rejestru albo ewidencji. Projekt wprowadza również dla przedsiębiorców możliwość wyboru dołączania zaświadczeń albo oświadczeń o niekaralności oraz odpisu albo oświadczenia o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego (art. 14 ust. 2 i art. 19a). Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

30. Ustawa z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze

W ustawie uregulowano kwestię rejestracji lotniczych urządzeń naziemnych używanych na potrzeby lotnictwa cywilnego. Rejestr urządzeń naziemnych prowadzi prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego. Wpisanie urządzenia naziemnego do rejestru następuje na wniosek zakładającego urządzenie naziemne. W tym celu składa się wniosek, do którego dołącza się szereg dokumentów w tym odpis zezwolenia właściwego organu administracji telekomunikacyjnej na zakładanie i używanie urządzenia radiokomunikacyjnego, jeżeli takie zezwolenie jest wymagane. Projekt ustawy zamienia ww. odpis na oświadczenie wnioskodawcy o posiadaniu zezwolenia na zakładanie i używanie urządzenia radiokomunikacyjnego (art. 88 ust. 5). Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Wykonywanie przewozów lotniczych do lub z Rzeczypospolitej Polskiej przez obcego przewoźnika odbywa się tylko w zakresie i na warunkach określonych w zezwoleniu przez Prezesa Urzędu, przy uwzględnieniu postanowień umów i przepisów międzynarodowych. Zezwolenie wydaje się na wniosek obcego przewoźnika lotniczego. Do zezwolenia na prowadzenie sprzedaży przewozów lotniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przewoźnik jest obecnie zobowiązany dołączając odpis z rejestru sądowego oddziału przedsiębiorstwa przewoźnika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zaświadczenie o nadaniu oddziałowi numeru identyfikacji podatkowej NIP, zaświadczenie o nadaniu oddziałowi numeru identyfikacji w systemie REGON (art. 196 ust. 3). Wszystkie te dokumenty w projekcie ustawy zamieniono na obowiązek składania oświadczeń. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

31. Ustawa z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych

Działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia kursów dokształcających (przewóz towarów niebezpiecznych) jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy dokształcające. Wniosek o wpis do ww. rejestru zawiera numer identyfikacji podatkowej (NIP) przedsiębiorcy. W projekcie ustawy zrezygnowano z potwierdzania tego numeru przez zaświadczenie o nadaniu NIP, uchylając odpowiedni przepis (art. 13 ust. 3 pkt 2). Zrezygnowano również z obowiązku posiadania przez przedsiębiorcę siedziby lub miejsca zamieszkania na terytorium RP.

32. Ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe i naprawcze

W art. 22 przy składaniu wniosku o ogłoszenie upadłości projekt ustawy umożliwia złożenie oświadczenia o wpisie dłużnika we właściwym rejestrze. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

33. Ustawa z dnia 14 marca 2003 r. o referendum ogólnokrajowym

Art. 48 dotyczy podmiotów uprawnionych do udziału w kampanii referendalnej w programach radiowych i telewizyjnych. Pomioty zawiadamiają Państwową Komisję Wyborczą o zamiarze skorzystania z uprawnienia i w tym celu w przypadku stowarzyszenia lub innej organizacji społecznej oraz fundacji należy przedstawić uwierzytelniony statut i wyciąg z Krajowego Rejestru Sądowego o wpisaniu stowarzyszenia, organizacji lub fundacji do rejestru. Projekt ustawy rezygnuje z wyciągu, zamieniając ten obowiązek na obowiązek złożenia oświadczenia o wpisie do KRS.

34. Ustawa z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym

Ustawa określa wymóg posiadania licencji na wykonywanie działalności gospodarczej polegającej na wykonywaniu przewozów kolejowych osób lub rzeczy albo na świadczeniu usług trakcyjnych. Do wniosku o udzielenie licencji (art. 48) dołączyć należy określone dokumenty, przy czym w projekcie ustawy :

- rezygnuje się z dołączania odpisów z rejestru przedsiębiorców albo zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, pozostawiając wymóg podania we wniosku numeru z odpowiedniego rejestru albo ewidencji,
- rezygnuje się z dołączania do wniosku kopii decyzji o nadaniu numeru NIP, pozostawiając wymóg podania we wniosku numeru NIP,
- rezygnuje się z obowiązku dołączania kopii zaświadczenia o numerze REGON,
- umożliwia się przedsiębiorcy złożenie oświadczenia o niekaralności (możliwość złożenia zaświadczenia pozostaje).

Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

35. Ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej

Ustawa reguluje kwestie wydawania zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej dla krajowego zakładu ubezpieczeń. W celu uzyskania zezwolenia założyciele zakładu ubezpieczeń składają wniosek do organu nadzoru, do którego dołączają odpowiednie dokumenty (art. 92 ust. 3). Wśród dokumentów ustawa wskazuje odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, który w przedmiotowym projekcie ustawy zamieniono na oświadczenie o wpisie do KRS. Odpis ze stosownego rejestru wystawiony poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, wydany nie później niż 3 miesiące przed złożeniem, pozostawiono ze względu na utrudniony dostęp polskich organów do rejestrów zagranicznych. Poświadczenie odpowiedniego wykształcenia i doświadczenia zawodowego dla osób przewidzianych na członków zarządu i rady nadzorczej oraz osoby proponowanej na stanowisko aktuariusza, zgodnie z projektem ustawy wystarczy dostarczyć w formie kopi świadectw pracy oraz dokumentów potwierdzających wykształcenie. Obecna ustawa wymaga dokumentów oryginalnych i odpisów dyplomów. Wśród dokumentów dołączanych do wniosku w ustawie znajduje się zaświadczenie o niekaralności, które w projekcie ustawy zamieniono na oświadczenie o niekaralności. Wskazane powyżej oświadczenia składane są pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Analogiczne zmiany w przepisach dotyczące wykształcenia, doświadczenia zawodowego i niekaralności wprowadzono w art. 107 ust. 3 pkt 13 – 15, dotyczącym wydawania zezwoleń zagranicznym zakładom ubezpieczeń na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej w Polsce poprzez oddział główny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

36. Ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe

Ustawa określa wymóg posiadania zezwolenia na wykonywanie działalności pocztowej w zakresie przyjmowania, przemieszczania i doręczania w obrocie krajowym i zagranicznym

określonego rodzaju przesyłek wskazanych w art. 6 tej ustawy. Do wniosku o udzielenie zezwolenia należy dołączyć określone dokumenty, przy czym:

- rezygnuje się z dołączania aktualnego odpisu z rejestru przedsiębiorców albo z innego właściwego rejestru lub z ewidencji działalności gospodarczej, pozostawiając wymóg podania we wniosku numeru z odpowiedniego rejestru,
- rezygnuje się z dołączania aktualnego odpisu zaświadczenia o nadaniu numeru NIP, pozostawiając wymóg podania tego numeru we wniosku.

37. Ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej

Zgodnie z art. 10 ust. 7 ustawy osoby pobierające rentę socjalną zobowiązane są przedstawiać zaświadczenia określające kwotę dochodów.

Proponuje się, aby osoba pobierająca rentę obok zaświadczenia mogła, według swojego wyboru, przedstawić oświadczenie o wysokości przychodu. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej.

38. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o służbie zastępczej

Zgodnie z art. 21 ust. 7 ustawy w celu odroczenia odbycia wojskowej służby zastępczej istnieje obowiązek przedłożenia zaświadczenia o ukończeniu poprzedniego albo rozpoczęciu nowego roku nauki.

Projekt przewiduje, aby obok zaświadczenia osoba mogła, według swojego wyboru, przedstawić oświadczenie o ukończeniu poprzedniego albo rozpoczęciu nowego roku nauki. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej. Na żądanie marszałka województwa osoba okazuje posiadane dokumenty potwierdzające dane zawarte w oświadczeniu (odpowiednio indeks z wpisem, świadectwo i legitymację szkolną).

39. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych

Wynikający z art. 23 ust. 4 obowiązek dołączenia do wniosku o przyznanie świadczeń rodzinnych zaświadczenia o dochodzie, zaświadczenia o uczęszczaniu osoby uprawnionej do szkoły lub szkoły wyższej, zaświadczenia o braku propozycji zatrudnienia, zaświadczenia pracodawcy o terminie urlopu wychowawczego i okresie, na jaki został udzielony, oraz o okresach zatrudnienia – zmodyfikowano, wprowadzając możliwość złożenia oświadczenia potwierdzającego ww. stany. Oświadczenie składane jest pod rygorem odpowiedzialności karnej. Projekt w dodawanym ust. 5a w art. 23 ustawy określa ponadto stany faktyczne, które mogą być potwierdzane zaświadczeniem albo oświadczeniem w postępowaniu w sprawach o przyznanie świadczeń rodzinnych.

40. Ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin

W projekcie ustawy rezygnuje się z obowiązku przedstawiania odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego i zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 43a ust. 4). Jednocześnie dodaje się wymóg podania we wniosku numeru w rejestrze albo ewidencji.

41. Ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt

W projekcie ustawy rezygnuje się z obowiązku przedstawiania zaświadczenia o wpisie do Krajowego Rejestru Sądowego i zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 17 ust. 4).

42. Ustawa z dnia 19 grudnia 2003 r. o organizacji rynków owoców i warzyw, rynku chmielu, rynku tytoniu oraz rynku suszu paszowego

Ustawa w art. 22 określa warunki zatwierdzenia ośrodka certyfikacji w zakresie certyfikowania chmielu. Aktualnie do wniosku dołącza się zaświadczenie komendanta powiatowego

(miejskiego) Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska stwierdzające, że obiekty spełniają wymagania określone w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i o ochronie środowiska. Projekt ustawy zmienia zaświadczenie na oświadczenie wnioskodawcy. Ponieważ przedsiębiorca wnioskujący o nadanie mu statusu ośrodka certyfikującego musi wykonywać działalność gospodarczą w zakresie obrotu chmielem, przygotowania chmielu, wytwarzania produktów chmielowych obiekty w których prowadzi działalność spełniają już wymagania przeciwpożarowe i sanitarne. Tym samym nie ma konieczności powielania tych wymagań i wystarczy oświadczenie przedsiębiorcy w tym zakresie. Zgodnie z projektem oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

43. Ustawa z dnia 22 stycznia 2004 r. o organizacji rynku rybnego i pomocy finansowej w gospodarce rybnej

W projekcie ustawy rezygnuje się z obowiązku przedstawiania odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego i zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 4 ust. 2). Jednocześnie dodaje się wymóg podania we wniosku numeru w rejestrze albo ewidencji. W art. 12 analogicznie rezygnuje się z dołączania odpisu z KRS na rzecz podawania we wniosku tego numeru.

44. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług

Ustawa o podatku od towarów i usług w art. 33a reguluje rozliczenie kwoty podatku należnego z tytułu importu towarów w ramach procedury uproszczonej. Preferencyjne zasady mogą być stosowane pod warunkiem przedstawienia przez podatnika zaświadczenia o braku zaległości we wpłatach należnych składek na ubezpieczenia społeczne oraz podatków stanowiących dochód budżetu państwa oraz potwierdzenia zarejestrowania jako podatnika VAT czynnego. Proponuje się, aby do skorzystania z tych preferencji można było przedstawić zaświadczenie albo oświadczenie o braku zaległości we wpłatach należnych składek na ubezpieczenie społeczne oraz we wpłatach podatków stanowiących dochód budżetu państwa, jak również oświadczenia o zarejestrowaniu podatnika jako podatnika VAT czynnego.

Możliwość przedstawienia oświadczeń, a nie zaświadczeń powinna ułatwić i przyspieszyć procedurę rozliczenia kwoty podatku należnego z tytułu importu towarów. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

45. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych

W ustawie znosi się obowiązek (uchylenie ust. 5a w art. 22) dołączania do wniosku o wpis do centralnego rejestru przedsiębiorców uczestniczących w mechanizmach administrowanych przez Agencję Rynku Rolnego, w tym dotyczących Wspólnej Polityki Rolnej, zaświadczeń dotyczących nadania numeru NIP, REGON, wpisu do ewidencji działalności gospodarczej lub odpisu z KRS oraz zaświadczenia wystawionego przez bank o posiadaniu przez przedsiębiorcę rachunku bankowego. Numer rejestracji przedsiębiorcy, numer producenta rolnego oraz numer rachunku bankowego będzie podawany we wniosku o wpis do ww. centralnego rejestru (zmiana ust. 5 w art. 22).

46. Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej

Ustawa określa wymóg uzyskania zezwolenia wojewody na prowadzenie domu pomocy społecznej. Do wniosku o wydanie zezwolenia należy dołączyć dokumenty wskazane w art. 57 ustawy oraz w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 57 ust. 8. Projekt reguluje kwestie zawartości wniosku oraz dokumentów dołączanych do wniosku w samej ustawie. Wprowadzono

alternatywę, aby zamiast zaświadczenia o niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do ZUS podmiot mógł złożyć oświadczenie potwierdzające powyższe stany.

Znosi się obowiązek dołączania zaświadczenia o nadaniu numerów NIP, REGON, poświadczonych odpisu z rejestru przedsiębiorców albo z ewidencji działalności gospodarczej. Numery te będą podawane we wniosku o wydanie zezwolenia.

Zmiana art. 57a ma charakter dostosowujący.

Ustawa określa wymóg uzyskania zezwolenia wojewody na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie prowadzenia placówki zapewniającej całodobową opiekę osobom niepełnosprawnym, przewlekle chorym lub osobom w podeszłym wieku. W projekcie wprowadzono alternatywę aby zamiast dołączania do wniosku o wydanie zezwolenia zaświadczenia o niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do ZUS oraz zaświadczenia z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności osoby, która będzie kierowała placówką (art. 67) wnioskodawca miał prawo złożenia oświadczenia. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej.

Ustawa określa wymóg uzyskania zezwolenia wojewody na prowadzenie całodobowej placówki opiekuńczo-wychowawczej. Wynikający z art. 80a obowiązek dołączania do wniosku o wydanie zezwolenia zaświadczenia o niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do ZUS oraz zaświadczenia z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności za przestępstwo umyślne osoby, która będzie kierowała placówką – modyfikuje się przez wprowadzenie możliwości złożenia oświadczenia, alternatywnie według wyboru wnioskodawcy.

Ustawa określa postępowanie w sprawie świadczeń z pomocy społecznej. W celu ustalenia sytuacji osobistej, rodzinnej, dochodowej i majątkowej osób i rodzin, przeprowadza się rodzinny wywiad środowiskowy. Sposób przeprowadzania tego wywiadu oraz dokumenty niezbędne do ustalenia ww. sytuacji określa rozporządzenie wydane na podstawie art. 107 ust. 6.

Projekt zmienia delegację do wydania ww. rozporządzenia, które nie będzie określało ww. dokumentów. Będzie je określała ustawa (dodany ust. 5a w art. 107), przy czym wprowadza się alternatywnie możliwość złożenia oświadczenia albo zaświadczenia w sprawach:

- wysokości wynagrodzenia,
- okresów zatrudnienia,
- powierzchni gospodarstwa rolnego,
- kontynuowania nauki w szkole,
- opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników,
- zadeklarowanej w ZUS podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą,
- wysokości dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej.

47. Ustawa z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne

W art. 26 dodano ust. 7, który zastrzega, że w przypadku gdy składającym wniosek o utworzenie, zmianę powierzchni lub zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego jest osoba prowadząca działalność gospodarczą, we wniosku podaje ona dodatkowo numer w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej. Co istotne, nie będzie wymagane potwierdzanie tych danych dokumentami. Proponowane rozwiązanie jest korzystne dla podmiotów, których dotyczą sprawy celne, gdyż przyczyni się do usprawnienia załatwiania tych spraw. Zmiany w art. 28 mają na celu uregulowanie na poziomie ustawy sposobu powiadamiania organu celnego o rozpoczęciu lub zakończeniu działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnocłowym. W obowiązujących przepisach materia ta jest regulowana rozporządzeniem wydawanym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych (rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 16 czerwca 2004 r. w sprawie powiadamiania organu celnego o rozpoczęciu lub zakończeniu działalności w wolnym obszarze

celnym lub składzie wolnoclowym oraz ewidencji prowadzonych w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnoclowym). Uregulowanie tych zagadnień – w tym m.in. zakresu, co powinno zawierać powiadomienie – w ustawie a nie rozporządzeniu zwiększy pewność prawa dla podatnika w tym istotnym obszarze działalności. Ponadto proponowany przepis art. 28a eliminuje istniejący na podstawie obecnych przepisów obowiązek dołączania do powiadomienia:

- dokumentu potwierdzającego prowadzenie przez wnioskodawcę działalności gospodarczej;
- zaświadczenia o nadaniu wnioskodawcy numeru identyfikacyjnego REGON;
- zaświadczenia o nadaniu numeru NIP,
- decyzji o nadaniu wnioskodawcy numeru identyfikacji podatkowej.

Dane rejestracyjne przedsiębiorcy są dostępne w bazie EORI (na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 312/2009 z dnia 16 kwietnia 2009 r., a podmiot jest identyfikowany na podstawie numeru EORI.

Zmiany te powinny zmniejszyć obciążenia administracyjne ponoszone przez prowadzących działalność gospodarczą oraz powinny usprawnić proces rozpoczynania działalności w wolnym obszarze celnym lub składzie wolnoclowym.

48. Ustawa z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych

Świadczenia doradców do spraw bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych koleją wydaje się po złożeniu wniosku, do którego dołącza się szereg dokumentów w tym: zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności za przestępstwo popełnione umyślnie, wystawione nie wcześniej niż 6 miesięcy przed dniem złożenia wniosku, zaświadczenie o ukończeniu kursu początkowego, zaświadczenie o zdaniu egzaminu (art. 35 ustawy). W projekcie ustawy proponuje się zamienić te dokumenty na oświadczenia i wprowadzić przepis stanowiący, że oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Analogiczne zmiany przepisów proponuje się w art. 36 omawianej ustawy, który dotyczy przedłużenia ważności świadectwa doradcy.

W art. 45 uregulowano kwestie prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących przez przedsiębiorcę. W projekcie ustawy zmieniono zasadniczo brzmienie przepisów art. 45. Zrezygnowano z zaświadczenia o nadaniu numeru identyfikacji podatkowej (NIP), a zaświadczenie o niezaleganiu w zakresie regulowania zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne zamieniono na oświadczenie, które przedstawia się na wezwanie organu.

49. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych

W projekcie ustawy rezygnuje się z obowiązku przedstawiania zaświadczenia o wpisie do rejestru zakładów umieszczających na rynku produkty pochodzenia zwierzęcego, prowadzonego przez powiatowego lekarza weterynarii oraz aktualnego odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego albo zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 4 ust. 5). Jednocześnie wprowadza się obowiązek podawania we wniosku numeru w rejestrze przedsiębiorców w KRS albo ewidencji działalności gospodarczej (art. 4 ust. 3). Dodatkowo w projekcie zamieniono zaświadczenie dotyczące prowadzenia rachunku bankowego na oświadczenie. Wnioskodawca nadal będzie mógł przedstawiać kopię umowy z bankiem lub zdecydować się na oświadczenie. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.

50. Ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy

Przed dokonaniem wpisu do rejestru na podstawie wniosku złożonego przez podmiot zamierzający prowadzić agencję zatrudnienia, marszałek województwa, na podstawie art. 18h, może wezwać podmiot od dostarczenia dokumentów potwierdzających dane zawarte we wniosku. Projekt ustawy zmienia brzmienie tego przepisu w sposób uniemożliwiający żądanie

od podmiotu zaświadczeń o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub wpisie do KRS i nadaniu numeru NIP. Organ może jednak wymagać od podmiotu oświadczenia o wpisie do ewidencji, KRS lub o numerze identyfikacji podatkowej (NIP). Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W art. 55 dot. przyznawania stypendium dla bezrobotnych, którzy podjęli naukę, projekt ustawy wprowadza obowiązek składania oświadczenia stwierdzającego kontynuowanie nauki (zamiast zaświadczenia) jako podstawy do wypłaty stypendium.

51. Ustawa z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych

W art. 29 dot. wpisania funduszu inwestycyjnego do rejestru funduszy inwestycyjnych, w projekcie ustawy wprowadzono obowiązek dołączania do wniosku oświadczenia o wpisie do rejestru przedsiębiorców zamiast dotychczasowego odpisu. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

W art. 32 dot. zezwolenia na pośredniczenie w przyjmowaniu i przekazywaniu zleceń do wniosku, w projekcie ustawy wprowadzono oświadczenie o wpisie do właściwego rejestru zamiast dotychczasowego odpisu. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

W art. 192 dot. zezwolenia na zarządzanie sekurytyzowanymi wierzytelnościami do wniosku w projekcie ustawy wprowadzono oświadczenie o wpisie banku krajowego do właściwego rejestru zamiast dotychczasowego odpisu. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

52. Ustawa z dnia 21 marca 2005 r. o doświadczeniach na zwierzętach

Zgodnie z art. 13 ustawy, prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na hodowli zwierząt laboratoryjnych lub dostarczaniu zwierząt doświadczalnych wymaga uzyskania zezwolenia powiatowego lekarza weterynarii. Do wniosku o wydanie zezwolenia dołącza się dokumenty potwierdzające kwalifikacje osób sprawujących opiekę nad utrzymywanymi zwierzętami oraz osób nadzorujących te osoby. Projekt wprowadza zmianę, zgodnie z którą dołączane będą poświadczone przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałami kopie dokumentów potwierdzających kwalifikacje.

Zgodnie z art. 23 ustawy, jednostka doświadczalna do wniosku o wpis do wykazu prowadzonego przez ministra właściwego do spraw nauki dołącza zaświadczenie powiatowego lekarza weterynarii o spełnieniu przez jednostkę doświadczalną warunków utrzymywania zwierząt doświadczalnych oraz dokumenty potwierdzające kwalifikacje osób nadzorujących doświadczenia. Projekt wprowadza zmianę, zgodnie z którą jednostka składać będzie o kopię zaświadczenia powiatowego lekarza weterynarii oraz poświadczone przez wnioskodawcę za zgodność z oryginałami kopie dokumentów potwierdzających kwalifikacje.

53. Ustawa z dnia 4 marca 2005 r. o Krajowym Funduszu Kapitałowym

Krajowy Fundusz Krajowy udziela wsparcia finansowego funduszom kapitałowym – inwestującym w szczególności w przedsiębiorców innowacyjnych lub prowadzących działalność badawczo-rozwojową – w drodze otwartego konkursu ofert. Warunkiem rozpatrzenia oferty jest, zgodnie z art. 12 ust. 5, dołączenie do oferty m.in. aktualnego odpisu potwierdzającego wpis do właściwej ewidencji lub rejestru, dotyczącego statusu prawnego składającego ofertę i prowadzonej przez niego działalności oraz zaświadczenia o niekaralności osób mających wpływ na decyzje inwestycyjne funduszu kapitałowego.

W projekcie zakłada się rezygnację z obowiązku dołączania ww. aktualnego odpisu potwierdzającego wpis do właściwej ewidencji lub rejestru na rzecz obowiązku dołączenia oświadczenia o numerze wpisu do tej ewidencji lub rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Zmiany te będą korzystne dla podmiotów składających oferty. Brak konieczności występowania o wydanie odpisu o wpisie do ewidencji lub rejestru powinien przyspieszyć procedury zgłaszania ofert.

54. Ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich
Zgodnie z art. 9 ust. 4 ustawy złożenie oferty zakładu ubezpieczeń na ubezpieczenie upraw i zwierząt zawierane z MRiRW powinno zawierać aktualny odpis z KRS. Projekt ustawy zmienia odpis na oświadczenie o wpisie do rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.

55. Ustawa z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa
Osoba zgłaszająca do właściwego urzędu zainteresowanie pracami nad projektem założeń projektu ustawy, projektem ustawy lub rozporządzenia, zobowiązana jest dołączyć do zgłoszenia zaświadczenie o wpisie do rejestru podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingsową, a w przypadku występowania na rzecz osoby prawnej – wyciągu z KRS tej osoby. Wprowadza się alternatywną możliwość złożenia oświadczenia (art. 7 ust. 5).

Proponuje się rezygnację z dołączania do zgłoszenia dokumentów potwierdzających prawdziwość danych podanych w zgłoszeniu. Jedynym załącznikiem będzie dowód wniesienia wpłaty za wpis do rejestru (art. 11 ust. 3). Proponuje się także odejście od ograniczenia ważności zaświadczenia wydanego przez organ upoważniony do prowadzenia rejestru (art. 11 ust. 8) obok obowiązku doręczania organowi władzy publicznej, przed którym występuje, aktualnego zaświadczenia (art. 15) – wprowadzono alternatywnie możliwość złożenia oświadczenia o wpisie do rejestru. Zbyt krótki termin ważności zaświadczenia (3 miesiące) może stanowić istotne utrudnienie w prowadzeniu działalności. Zainteresowany organ powinien sam dokonać sprawdzenia, np. przy użyciu mediów elektronicznych.

Przedmiotowe oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

56. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o systemie tachografów cyfrowych

W projekcie ustawy rezygnuje się z obowiązku dołączania do wniosku odpisu z rejestru przedsiębiorców w KRS i zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 6 ust. 4) na rzecz wprowadzenia do wniosku numerów w KRS albo ewidencji. W tym samym przepisie zamieniono również wymóg dostarczania zaświadczenia o niekaralności na obowiązek przedkładania oświadczenia o niekaralności. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.

57. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi

Art. 81 ustawy reguluje procedurę wpisu osób fizycznych do rejestru agentów firmy inwestycyjnej. Do wniosku dołącza się zaświadczenie o złożeniu z wynikiem pozytywnym egzaminu dla agenta firmy inwestycyjnej. Projekt ustawy zamienia obowiązek przedłożenia zaświadczenia na obowiązek złożenia oświadczenia. W art. 119 dot. zezwolenia na prowadzenie rachunków papierów wartościowych, projekt ustawy zamienia wymóg dołączania do wniosku wyciągu z właściwego rejestru na wymóg złożenia oświadczenia o wpisie do rejestru. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

58. Ustawa z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego

Ustawa określa zawartość wniosku o wpis do rejestru zakładów oraz wniosku o zatwierdzenie zakładu (dotyczy zakładów, które podlegają rejestracji zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 853/2004, zakładów zatwierdzonych zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 853/2004, zakładów prowadzących działalność marginalną, lokalną i ograniczoną oraz

zakładów prowadzących działalność w zakresie produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do sprzedaży bezpośredniej). W projekcie rezygnuje się z obowiązku dołączania do wniosku aktualnego odpisu z KRS i zaświadczenia z ewidencji działalności gospodarczej oraz zaświadczenia o wpisie do ewidencji gospodarstw rolnych (uchyla się pkt 1, 2 i 4 w ust. 3 w art. 21). Numery te będą podawane we wniosku (ust. 2 w art. 21). Dodatkowo zamieniono zaświadczenia na oświadczenia określone z pkt 6 i 7 w ust. 3 art. 21 (oświadczenie o nabyciu przez koło łowieckie będące dzierżawcą obwodu łowieckiego członkostwa w Polskim Związku Łowieckim oraz osobowości prawnej, zgodnie z przepisami Prawa łowieckiego, albo oświadczenie o prowadzeniu ośrodka hodowli zwierzyny przez zarządcę obwodu łowieckiego na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw środowiska, wydanej na podstawie przepisów Prawa łowieckiego). Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

59. Ustawa z dnia 10 marca 2006 r. o zwrocie podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej

Do zwrotu podatku akcyzowego konieczne jest złożenie wniosku, do którego dołącza się odpis z KRS, w przypadku gdy producent rolny podlega wpisowi do tego rejestru (art. 6). Projekt rezygnuje z obowiązku przedkładania odpisu na rzecz podawania numeru w KRS we wniosku.

60. Ustawa z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach

Ustawa w art. 10 określa zawartość wniosku o wpis do rejestru zakładów działających na rynku pasz oraz wniosku o zatwierdzenie zakładu. W projekcie proponuje się rezygnację z obowiązku dołączania do wniosku: aktualnego odpisu z KRS i zaświadczenia o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej, kopii zaświadczenia o numerze identyfikacyjnym nadanym na podstawie przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, zaświadczenia o nadaniu numeru NIP i REGON. Numery te będą podawane we wniosku (art. 10).

Ustawa w art. 20 określa zawartość wniosku o wpis na listę dystrybutorów pasz leczniczych i produktów pośrednich. W projekcie proponuje się rezygnację z dołączania do wniosku: aktualnego odpisu z KRS i zaświadczenia o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej oraz zaświadczenia o nadaniu numeru NIP i REGON. Numery te będą podawane we wniosku (art. 20).

Ustawa w art. 37 określa zawartość wniosku o wpis zakładu do prowadzonej przez Głównego Lekarza Weterynarii ewidencji zakładów państw trzecich mających przedstawicielstwo na terytorium RP lub innego państwa członkowskiego UE, z których dopuszcza się przywóz przesyłek pasz. W projekcie znosi się obowiązek dołączania do wniosku aktualnego zaświadczenia potwierdzającego wpis przedstawicielstwa do rejestru przedstawicielstwa prowadzonego na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Numer wpisu przedstawicielstwa do ww. rejestru będzie podawany we wniosku (art. 37).

61. Ustawa z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia

Ustawa nakłada obowiązek wpisu do rejestru zakładów i uzyskania zatwierdzenia zakładu działającego na rynku spożywczym oraz uzyskania uznania wody jako naturalnej wody mineralnej. Postępowanie w tych sprawach następuje na wniosek zainteresowanego podmiotu. Ustawa określa, jakie dokumenty należy dołączyć do ww. wniosków.

W projekcie znosi się obowiązek dołączania do wniosku aktualnych odpisów z KRS, zaświadczeń z ewidencji działalności gospodarczej i zaświadczeń o numerach identyfikacyjnych nadanych w ewidencji gospodarstw rolnych. Podmioty działające na rynku spożywczym będą podawały te dane odpowiednio we wniosku o wpis do rejestru zakładów, o zatwierdzenie

zakładu działającego na rynku spożywczym oraz we wniosku o uznanie wody jako naturalnej wody mineralnej.

62. Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym

W art. 6 ustawy, który reguluje kwestię zawarcia umowy o wykonywanie czynności lekarza sądowego projekt ustawy znosi obowiązek przedkładania zaświadczenia o niekaralności. Jednocześnie dodaje się przepis, który stanowi, że Prezes sądu okręgowego zasięga z KRK informacji o kandydacie na lekarza sądowego.

63. Ustawa z dnia 15 czerwca 2007 r. o licencji syndyka

Zgodnie z art. 6 ustawy w celu uzyskania licencji syndyka do wniosku należy dołączyć odpis dyplomu potwierdzającego uzyskanie tytułu magistra. Projekt ustawy zamienia ten obowiązek na obowiązek dołączenia kopii dokumentu potwierdzającego uzyskanie tytułu magistra.

64. Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o międzynarodowym przemieszczaniu odpadów

W projekcie ustawy znosi się obowiązek przedstawiania zaświadczenia o wpisie do rejestru KRS albo zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 6 ust. 4). Obowiązek ten zmienia się na obowiązek przedstawienia oświadczeń w ww. zakresie. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.

65. Ustawa z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie zwierząt gospodarskich

Księgi bydła, świń, owiec, kóz i koniowatych są prowadzone przez związek hodowców lub inny podmiot, które zostały uznane przez ministra właściwego do spraw rolnictwa. Minister dokonuje uznania na wniosek związku hodowców lub innego podmiotu, jeżeli ten związek lub podmiot spełniają wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej dotyczących uznawania organizacji prowadzących lub zakładających księgi hodowlane.

Rejestry świń są prowadzone przez związek hodowców lub inny podmiot, które zostały uznane przez ministra właściwego do spraw rolnictwa. Minister dokonuje uznania na wniosek związku hodowców lub innego podmiotu, jeżeli ten związek lub podmiot spełniają wymagania określone w przepisach Unii Europejskiej dotyczących uznawania organizacji prowadzących lub zakładających rejestry świń.

W projekcie w przypadku obu ww. wniosków obowiązek dołączania do wniosku odpisu z KRS zastępuje się oświadczeniem o wpisie do KRS albo innego rejestru lub ewidencji właściwych dla formy organizacyjnej wnioskodawcy. Jednocześnie w zakresie wymogu dołączania do wniosków statutu lub umowy, na podstawie których działa związek hodowców lub inny podmiot, projekt wprowadza obowiązek składania kopii tych dokumentów.

66. Ustawa z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu

Zgodnie z ustawą nawozy oraz środki wspomagające uprawę roślin mogą być wprowadzane do obrotu na podstawie uzyskanego pozwolenia. Projekt określa zawartość wniosku o wydanie pozwolenia (dodany ust. 3a w art. 4), w tym numer identyfikacji podatkowej NIP, numer w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej. Jednocześnie znosi się obowiązek dołączania do wniosku odpisu z organu ewidencyjnego lub zaświadczenia z organu ewidencyjnego. W zakresie obowiązku przedkładania umowy spółki cywilnej projekt wprowadza obowiązek przedkładania kopii tego dokumentu (ust. 4). Zmiana brzmienia ust. 5 ma charakter dostosowujący.

67. Ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów

Wynikający z art. 15 ust. 4 obowiązek dołączenia do wniosku o ustalenie prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego zaświadczenia o dochodzie, zaświadczenia o postępowaniu

egzekucyjnym, zaświadczenia o uczęszczaniu osoby uprawnionej do szkoły lub szkoły wyższej – zmodyfikowano wprowadzając możliwość złożenia oświadczenia potwierdzającego ww. stany. Oświadczenia składane są pod rygorem odpowiedzialności karnej.

68. Ustawa z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej
W projekcie ustawy znosi się obowiązek przedstawiania zaświadczenia o wpisie do rejestru KRS lub zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej (art. 5 ust. 3). Projekt wprowadza obowiązek przedstawienia oświadczeń w obu przypadkach. Oświadczenia składa się pod rygorem odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań.
Dodatkowo w art. 17 rezygnuje się z dołączania aktualnego odpisu z rejestru przedsiębiorców na rzecz podania we wniosku numeru w tym rejestrze.

69. Ustawa z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów
Art. 14 ustawy reguluje kwestię przyznania premii remontowej. Projekt ustawy znosi wymóg przedkładania zaświadczenia o pomocy de minimis uzyskanej w ciągu bieżącego roku podatkowego i dwóch poprzednich lat podatkowych a wprowadza obowiązek złożenia oświadczenia w tym zakresie. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

70. Ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury
Zgłoszenie na aplikację ogólną, sędziowską oraz prokuratorską wymaga złożenia dokumentów potwierdzających wyższe wykształcenie prawnicze (art. 16 ust. 5). Podobnie jak w ustawie – Prawo o adwokaturze zamieniono obowiązek przedkładania oryginałów, uwierzytelnionych odpisów dyplomów na „kopie dokumentów potwierdzających ukończenie studiów wyższych”.
W projekcie ustawy rezygnuje się również z obowiązku przedkładania zaświadczenia o niekaralności (art. 16 ust. 5 pkt 6) jednocześnie wprowadzając przepis, zgodnie z którym Minister Sprawiedliwości zasięga z KRK informacji o osobie zainteresowanej naborem na aplikację ogólną, sędziowską lub prokuratorską. Zgodnie z art. 220 § 1 pkt 2a Kpa organ administracji nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli są one możliwe do ustalenia na podstawie posiadanych przez organ ewidencji, rejestrów lub innych danych.

71. Ustawa z dnia 7 maja 2009 r. o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych w latach 1956 – 1989
W ustawie uregulowano kwestię przyznawania świadczeń pieniężnych rodzinom ofiar zbiorowych wystąpień wolnościowych. Projekt ustawy zmienia art. 4 obowiązującej ustawy, w którym obowiązek złożenia odpisu skróconego aktu zgonu oraz odpis skrócony aktu stanu cywilnego potwierdzającego zawarcie małżeństwa albo stopień pokrewieństwa z osobą zastąpiono obowiązkiem złożenia kopii odpisów.

72. Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych
W ustawie zmieniono przepisy zgodnie z którymi do złożenia wniosku wymaga się złożenia aktualnego odpisu z KRS. Projekt ustawy rezygnuje z tego wymogu i wprowadza obowiązek określenia we wniosku numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym:
1) wniosek o udzielenie koncesji na prowadzenie kasyna gry (art. 35);
2) wniosek o udzielenie zezwolenia na prowadzenie salonu gry bingo pieniężne lub urządzenie zakładów wzajemnych (art. 36);
3) wniosek o udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej lub gry bingo fantowe (art. 38);

- 4) wniosek o udzielenie zezwolenia na urządzenie loterii promocyjnej lub audiotekstowej (art. 39);
  - 5) zgoda ministra właściwego do spraw finansów publicznych w sprawie zmiany w strukturze kapitału zakładowego spółek prowadzących działalność w zakresie gier (art. 52).
- Uchylenie przepisu art. 56 ust. 1 jest konsekwencją zawartych w projekcie zmian dokonanych w ww. przepisach.

6.3. Pozostałe zmiany

1. Ustawa – Prawo spółdzielcze

Stan obecny

Obecnie obowiązujące Prawo spółdzielcze nie zawiera przepisów umożliwiających przekształcenia spółdzielni pracy ze skutkami sukcesji uniwersalnej, polegającej na wstąpieniu utworzonej spółki w prawa i obowiązki spółdzielni. Spółdzielnie pracy mają, w opinii wielu partnerów rynkowych, niezrozumiałą formę własności (art. 3 Prawa spółdzielczego), nieczytelną strukturę zarządzania, brak im też możliwości pozyskiwania kapitału z zewnątrz w formie udziałów. Ponadto nadmierna ochrona tzw. spółdzielczego stosunku pracy utrudnia bądź uniemożliwia elastyczne dostosowanie zatrudnienia do warunków rynkowych i podnosi koszty pracy. Skutkiem tego stanu rzeczy były masowe upadłości i likwidacje spółdzielni pracy. Z tego też powodu nie powstają nowe spółdzielnie pracy. Osoby zamierzające podjąć działalność gospodarczą wiedzą bowiem, że wybrałyby formę prawną, obniżającą ich konkurencyjność.

Próby transformacji spółdzielni w drodze wniesienia ich majątku do spółki kapitałowej spotykały się w praktyce orzeczniczej z zarzutem obejścia prawa (art. 58 § 1 Kodeksu cywilnego). Surowe stanowisko Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 13 grudnia 2000 r.) „pchnęło” wiele spółdzielni w kierunku prób przekształcenia w spółki, np. przez wnoszenie do spółki tylko części majątku, ale i takie próby, na gruncie obowiązującego prawa, natrafiały na negatywną ocenę sądów. Mimo że żaden przepis ustawy nie zabrania przekształceń formy prawnej prowadzonej przez osoby prawne w drodze wniesienia całego przedsiębiorstwa do spółki handlowej i stopniowego wygaszania działalności w podmiocie przekształcanym, orzecznictwo Sądu Najwyższego zamknęło tego rodzaju ścieżkę transformacji, ustanawiając wymóg zachowania przez spółdzielnię takiej części majątku, aby mogła ona kontynuować nadal dotychczasową działalność statutową. Próby przekształcenia spółdzielni pracy oparte na zasadzie wolności umów doznały dalszych ograniczeń w następstwie wyroku SN z dnia 20.06.2007 r., w którym orzeczono, że utworzenie przez członków spółdzielni spółki z o.o. na bazie jej majątku „jest możliwe jedynie w drodze likwidacji spółdzielni (...)”. Jakkolwiek stanowisko to budzi uzasadnione wątpliwości w świetle konstytucyjnej zasady wolności działalności gospodarczej, do której zalicza się prawo zaniechania działalności lub zmiany formy prowadzenia działalności gospodarczej, droga przekształcenia wskazana przez orzecznictwo przekreśla realne szanse transformacji spółdzielni zarówno ze względów prawnych, jak i gospodarczych.

W tym stanie prawnym zapewnienie spółdzielniom pracy swobody przekształcenia w spółki prawa handlowego powinno nastąpić w drodze rozwiązania ustawowego.

Stanowisko orzecznictwa stawiające wymóg uprzedniej likwidacji spółdzielni przed wniesieniem jej majątku jako aportu do spółki dotknęło również spółki, do których wniesiono przedsiębiorstwa spółdzielni za pełną zgodą wszystkich spółdzielców i gdzie nie doszło do zaskarżenia uchwał walnych zgromadzeń spółdzielni przewidujących wniesienie mienia spółdzielczego w formie aportu bezpośrednio do spółek lub za pośrednictwem członków spółdzielni, którzy z kolei wnieśli je do nowo tworzonych spółek. Wierzyciele spółdzielni są w takich okolicznościach przekonani o nabyciu przedsiębiorstwa przez spółki i jej odpowiedzialności za zobowiązania spółdzielni (ewentualnie spółdzielców) na podstawie

art. 554 K.c. Uwzględniając orzecznictwo Sądu Najwyższego sądy niższych instancji oddalają powództwa wierzycieli podnosząc, że wniesienie przedsiębiorstwa było nieważne ex lege, a zatem pozwana spółka, która rozporządza i używa majątku spółdzielni, nie jest odpowiedzialna za jej zobowiązania. Tak więc uzależnienie wniesienia przedsiębiorstwa spółdzielni do spółki od uprzedniej likwidacji spółdzielni, podyktowane zapewne interesem jej wierzycieli, powoduje zgola odmienne skutki.

Projekt zmian w zakresie ustawy – Prawo spółdzielcze został ograniczony do możliwości przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę prawa handlowego, z uwagi na istniejącą w przedmiotowej ustawie niemożność przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę prawa handlowego, jak również ze względu na fakt, iż potrzeba powyższego przekształcenia, dotyczy przede wszystkim spółdzielni pracy, a nie innych form spółdzielczości, w tym socjalnych, których cele statutowe są odmienne. Ponadto, przedmiotowa zmiana wynika z oczekiwań spółdzielni pracy, które na etapie konsultacji społecznych zgłosiły zainteresowanie i pożądanie powyższej regulacji.

Przedmiotowe przekształcenie ograniczone zostało jedynie do spółdzielni pracy, a nie innych form spółdzielczości z uwagi na występujące różnice w celach statutowych działania spółdzielni pracy w porównaniu, np. ze spółdzielniami socjalnymi. Tytułem przykładu wskazać należy, iż spółdzielnia socjalna działa na rzecz społecznej reintegracji jej członków, przez co należy rozumieć działania mające na celu odbudowanie i podtrzymanie umiejętności uczestniczenia w życiu społeczności lokalnej i pełnienia ról społecznych w miejscu pracy, zamieszkania lub pobytu. Ponadto spółdzielnia socjalna działa na rzecz zawodowej reintegracji jej członków, przez co należy rozumieć działania mające na celu odbudowanie i podtrzymanie zdolności do samodzielnego świadczenia pracy na rynku pracy. Podkreślenia wymaga, iż powyżej wskazana działalność spółdzielni socjalnych nie może być wykonywana w ramach prowadzonej przez spółdzielnię socjalną działalności gospodarczej. Natomiast spółdzielnia pracy na mocy art. 1 § 1 Prawa spółdzielczego jest dobrowolnym zrzeszeniem nieograniczonej liczby osób, o zmiennym składzie osobowym i zmiennym funduszu udziałowym, które w interesie swoich członków prowadzi działalność gospodarczą.

Mając na uwadze powyżej wskazaną różnicę w przedmiocie działania spółdzielni pracy a spółdzielni socjalnej, trudno jest mówić o możliwości przekształcenia się spółdzielni socjalnej w spółkę prawa handlowego, gdy ta ostatnia nie może prowadzić działalności gospodarczej.

Nadmienienia wymaga, iż na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych, jak również ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych w zakresie nieuregulowanym w powyższych ustawach do spółdzielni socjalnej oraz mieszkaniowej stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze. Powyższe oznacza, iż nawet brak stosownych regulacji prawnych w ustawie z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych oraz w ustawie z dnia 27 kwietnia 2006 r. o spółdzielniach socjalnych w przedmiocie „przekształcenia” tych dwóch form spółdzielni w spółkę prawa handlowego będzie możliwy przez odpowiednie zastosowanie przepisów ustawy – Prawo spółdzielcze, które taką możliwość będzie przewidywało na zasadzie uprawnienia, a nie obowiązku.

Propozycje zmian

Przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę prawa handlowego

Nowelizacja dodaje w części I w tytule II dział VI – Przekształcenia spółdzielni pracy, który zakłada, że akt przekształcenia spółdzielni w spółkę handlową powoduje skutki określone w art. 203h. Przewidziana w nim sukcesja uniwersalna obejmuje nie tylko stosunki cywilnoprawne, lecz również publicznoprawne, a także reguluje wpływ przekształcenia na spółdzielczy stosunek pracy. Dzięki takiemu rozwiązaniu nie wygasają np. udzielone spółdzielni

zezwoleń, koncesje i ulgi, co miałyby miejsce w przypadku uprzedniej likwidacji spółdzielni, zgodnie z wymogami orzecznictwa.

Przepis art. 203t projektu przewiduje, że kapitał zakładowy docelowej spółki handlowej tworzą kwoty wpłacone do spółdzielni przez jej członków jako wpisowe, udziały członkowskie oraz udziały członkowskie z podziału nadwyżki bilansowej. Kwoty te stają się wkładami na pokrycie kapitału zakładowego przekształconej spółki kapitałowej albo wkładami wnoszonymi przez wspólnika do przekształconej spółki osobowej. Umowa założycielska spółki handlowej (statut) mogą przewidywać dopuszczalność wnoszenia jako udziałów także innych aktywów. Dopuszcza się udział w spółce docelowej również innych osób niż członkowie przekształconej spółdzielni (art. 203t § 3).

Przepisy o zaskarżaniu uchwał odsyłają do art. 42 ustawy – Prawo spółdzielcze. Pozostałe przepisy tego artykułu są wzorowane na przepisach Kodeksu spółek handlowych o przekształceniu spółek handlowych (art. 566 § 1 i 2 oraz art. 567 § 2). W interesie bezpieczeństwa obrotu ograniczają one podstawy do zaskarżania, których podstawą są zarzuty niewłaściwej wyceny wartości udziałów lub akcji w planie przekształcenia.

Członkowie spółdzielni nieuczestniczący w przekształceniu mają zagwarantowane roszczenia o wypłatę udziałów członkowskich z podziału nadwyżki bilansowej. Osobom tym służy także prawo do zakwestionowania wyceny wartości udziału w podziale nadwyżki bilansowej spółdzielni, zgodne ze sprawozdaniem finansowym sporządzonym dla celów przekształcenia (art. 203x).

Należy podkreślić, iż wprowadzenie możliwości przekształcania spółdzielni pracy w spółki prawa handlowego nie będzie stanowić obowiązku przekształcenia, a jedynie przywilej dla spółdzielni pracy. Zatem uchwała o przekształceniu będzie autonomiczną i dobrowolną decyzją organów spółdzielni.

Reasumując, spółdzielnie pracy uzyskają nowy instrument dający możliwość wyboru w zakresie formy gospodarowania, bez konieczności stawiania spółdzielni w stan likwidacji bądź innych kosztowych działań.

Umożliwienie członkom spółdzielni udziału w walnym zgromadzeniu przez pełnomocnika

Zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu art. 36 § 2 Prawa spółdzielczego, członek może brać udział w walnym zgromadzeniu tylko osobiście, chyba że ustawa stanowi inaczej. Jedynie osoby prawne będące członkami spółdzielni biorą udział w walnym zgromadzeniu przez ustanowionego w tym celu pełnomocnika. Pełnomocnik taki nie może zastępować więcej niż jednego członka.

Ponadto, szczególnie w odniesieniu do spółdzielni mieszkaniowych, coraz częstsze są obecnie przypadki, w których dana osoba jest członkiem więcej niż jednej spółdzielni – niejednokrotnie też mieszkając stale w innej miejscowości niż siedziba spółdzielni, w której walnym zgromadzeniu powinna wziąć udział.

Na wskazany powyżej problem zwrócił uwagę Rzecznik Praw Obywatelskich w swoim wystąpieniu z dnia 8 lutego 2008 r. skierowanym do Ministra Sprawiedliwości.

Zasada osobistego udziału w walnym zgromadzeniu nie obowiązuje w zakresie spółdzielni europejskich. Zgodnie z art. 58 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1435/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie statutu spółdzielni europejskiej (SCE) (Dz. Urz. UE L 207 z 18.08.2003, str. 1), członkowie posiadający prawo głosu mogą być reprezentowani na walnym zgromadzeniu przez pełnomocników, w zakresie przewidzianym przez statut. Statut określa maksymalną liczbę osób, uprawnionych do głosowania, które może reprezentować pełnomocnik.

Wprowadzenie możliwości brania udziału w walnym zgromadzeniu spółdzielni przez pełnomocnika służyć będzie zatem przede wszystkim umożliwieniu uczestnictwa w podejmowaniu decyzji w sprawach spółdzielni przez osoby, które z przyczyn faktycznych

(stan zdrowia, znaczna odległość miejsca zamieszkania od siedziby spółdzielni) nie mogą brać udziału w walnym zgromadzeniu osobiście.

Zmiana taka stanowić będzie również ważny krok na drodze ku uelastycznieniu regulacji dotyczących funkcjonowania spółdzielni, co jest niezbędne dla uczynienia ze spółdzielni atrakcyjnej formy prawnej dla osób planujących prowadzenie wspólnej działalności gospodarczej i poszukujących ram prawnych dla tej działalności.

Projekt zawiera nowelizację art. 36 ustawy – Prawo spółdzielcze.

W pierwszym rzędzie proponuje się wyeliminowanie zasady wyrażonej w dotychczasowym art. 36 § 2, zgodnie z którą członek może brać udział w walnym zgromadzeniu tylko osobiście, chyba że ustawa stanowi inaczej. Zgodnie z regulacją zaproponowaną w art. 36 § 3, członek spółdzielni mógłby brać udział w walnym zgromadzeniu przez pełnomocnika, jeżeli ustawa lub statut nie stanowiłyby inaczej.

Bez zmian pozostałaby regulacja odnosząca się do osób prawnych będących członkami spółdzielni, zgodnie z którą biorą one udział w walnym zgromadzeniu przez ustanowionego w tym celu pełnomocnika (projektowany art. 36 § 3, zdanie 2, dotychczasowy art. 36 § 2 zdanie 2).

Przewiduje się, że regulacja, zgodnie z którą pełnomocnik nie może zastępować więcej niż jednego członka (obecny art. 36 § 2 in fine), która obecnie odnosi się jedynie do członków spółdzielni będących osobami prawnymi, obejmować będzie wszystkich członków spółdzielni, a więc także osoby fizyczne (projektowany art. 36 § 4). Brak takiego zastrzeżenia mógłby ułatwić obchodzenie zasady, że każdy członek ma jeden głos bez względu na liczbę posiadanych udziałów.

Proponuje się wprowadzenie wymogu, że pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie pod rygorem nieważności i dołączone do protokołu walnego zgromadzenia (projektowany art. 36 § 4 zdanie 2). Regulacja ta jest wzorowana na odpowiednich przepisach Kodeksu spółek handlowych (art. 243 § 2 K.s.h. w odniesieniu do spółek z ograniczoną odpowiedzialnością oraz art. 412 § 2 K.s.h. w odniesieniu do spółek akcyjnych).

Kolejną regulacją wzorowaną na Kodeksie spółek handlowych (art. 243 § 3 oraz art. 412 § 3 K.s.h.) jest proponowany przepis, zgodnie z którym pełnomocnikiem na walnym zgromadzeniu nie mógłby zostać ustanowiony członek zarządu spółdzielni (projektowany art. 36 § 5).

Proponuje się jednak dopuszczenie możliwości wyłączenia z powyższego zakazu, mocą postanowienia statutu, spółdzielni liczących nie więcej niż 10 członków. W spółdzielniach takich, których działalność opiera się z reguły na osobistej znajomości i zaufaniu członków spółdzielni i członków ich organów, wprowadzenie tego zakazu przepisem bezwzględnie obowiązującym nie jest konieczne. W odniesieniu do takich spółdzielni zakaz sprawowania funkcji pełnomocnika przez członka zarządu miałby więc wyłącznie charakter dyspozytywny.

Odrębnie należy uregulować kwestię reprezentowania członka spółdzielni na walnym zgromadzeniu przez osobę będącą pracownikiem takiej spółdzielni. Wprawdzie możliwość taka powinna być co do zasady wyłączona (analogicznie do regulacji zawartych w art. 243 § 3 i w art. 412 § 3 K.s.h.), jednakże należy w tym zakresie uczynić wyjątek dla członków danej spółdzielni, którzy są w niej zatrudnieni na podstawie spółdzielczej umowy o pracę – a więc są członkami spółdzielni, a zarazem jej pracownikami (projektowany art. 36 § 6). Potrzeba wprowadzenia takiej regulacji szczególnej wynika z faktu, iż – zgodnie z art. 182 § 1 Prawa spółdzielczego – w spółdzielniach pracy spółdzielnia i jej członek mają co do zasady obowiązek pozostawania ze sobą w stosunku pracy. Przy wprowadzeniu bezwzględnego zakazu reprezentowania członka spółdzielni na walnym zgromadzeniu przez osobę będącą pracownikiem spółdzielni w odniesieniu do spółdzielni pracy całkowicie wyłączona byłaby więc możliwość zastępowania przez jednego członka spółdzielni innego członka na walnym zgromadzeniu, co należałoby uznać za zbyt daleko idące.

Należy natomiast zauważyć, że zakazem reprezentowania objęci są członkowie spółdzielni zatrudnieni w niej na jakiegokolwiek innej podstawie, niż spółdzielcza umowa o pracę.

Bez zmian pozostawiono obecny art. 36 § 1, wyrażający zasadę, iż najwyższym organem spółdzielni jest walne zgromadzenie (przepis ten zachowa swoje dotychczasowe oznaczenie). Zachowana zostanie również zasada jednego głosu na walnym zgromadzeniu, uregulowana w art. 36 § 2 (dotychczasowy § 3).

Proponuje się również zachowanie regulacji zawartej w projektowanym art. 36 § 7 (dotychczasowy § 2a), określającej prawo członka spółdzielni do korzystania na walnym zgromadzeniu z pomocy prawnej lub pomocy eksperta. Wprowadzenie istnienia tego przepisu wiąże się z dotychczasowym generalnym zakazem występowania na walnym zgromadzeniu poprzez pełnomocnika, jednakże również po uchyleniu tego zakazu dalsze funkcjonowanie regulacji przyznającej prawo do korzystania z fachowej pomocy na walnym zgromadzeniu nie stanie się całkowicie zbędne. Przepis ten ma bowiem charakter imperatywny, a więc zapobiega możliwości wyłączenia takiego uprawnienia członków spółdzielni przez postanowienia statutu.

Nie będzie także zmieniona regulacja zawarta w art. 36 § 8 (dotychczasowy § 4), przewidująca możliwość uczestniczenia w walnym zgromadzeniu z głosem doradczym przedstawicieli związku rewizyjnego oraz Krajowej Rady Spółdzielczej.

Dziedziczenie udziałów

Przedmiotem proponowanych zmian jest zagadnienie dziedziczenia udziałów przez członków spółdzielni. Proponuje się wprowadzenie art. 16a, który regulować będzie przedmiotową kwestię. Projektowany przepis wprowadza możliwość dziedziczenia udziałów w spółdzielni w przypadku gdy spadkobierca zmarłego członka spółdzielni jest członkiem spółdzielni lub złożył deklarację przystąpienia do spółdzielni. W przypadku większej liczby spadkobierców przepis ten stanowi o konieczności wskazania jednego ze spadkobierców, który uzyska prawo do udziałów, chyba że podzielą oni udziały między tych spadkobierców, którzy złożyli deklarację przystąpienia do spółdzielni. Należy nadmienić, iż spółdzielnia nie może odmówić przyjęcia w poczet członków spadkobierców dziedziczących udziały, jeżeli odpowiadają oni wymogom określonym w statucie spółdzielni.

2. Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

Propozycje zmian

Wprowadzono możliwość podawania napojów alkoholowych (o zawartości alkoholu 4,5 %) w wagonach restauracyjnych i bufetach w pociągach komunikacji krajowej (art. 14 ust. 1 pkt 4). Proponowane rozwiązanie powszechnie stosowane jest w innych krajach europejskich, rozwiązuje problem dostępności alkoholu w pociągach relacji międzynarodowych i wydaje się, że na obecnym poziomie kultury spożycia alkoholu w Polsce nie będzie godził w cel ustawy. Ponadto zmiana ta wyeliminuje powszechnie obserwowaną sytuację nielegalnej sprzedaży alkoholu w pociągach.

Wprowadzono możliwość badania trzeźwości pracownika przez organ powołany do ochrony porządku publicznego na żądanie kierownika zakładu pracy. Szczegółowy sposób przeprowadzenia badania stanu trzeźwości pracownika oraz sposób pokrywania kosztów tych interwencji określa rozporządzenie.

Nadanie nowego brzmienia pkt 6 w art. 2¹ ma na celu usunięcie wymogu rejestrowania prowadzonej sprzedaży na wydzielonym stanowisku przez odrębną kasę fiskalną. Wymóg zaopatrzenia każdego wydzielonego stoiska sprzedaży napojów alkoholowych w samoobsługowych placówkach handlowych o powierzchni większej niż 200 m² w kasę

fiskalną utrudnia racjonalną gospodarkę powierzchnią sklepu i ogranicza możliwości zarządzania, co prowadzi do zwiększenia kosztów inwestycyjnych i bieżących.

Większe koszty inwestycyjne obejmują m.in. konieczność dłuższego planowania inwestycji przez co stają się one droższe:

1. na etapie planowania – wprowadzenie do planów budowy sklepu dodatkowej placówki (wewnątrz), co wymaga m.in. uzgodnień w zakresie warunków pracy, sanitarnych oraz poniesienia dodatkowych nakładów na sieci połączeń elektrycznych, komputerowych oraz systemy bezpieczeństwa,
2. na etapie realizacji inwestycji – dłuższy czas potrzebny na wykonanie powyższych instalacji oraz ich należyte zabezpieczenie od strony bezpieczeństwa klientów, a także zakup i przygotowanie (specjalnego oprogramowania modułami fiskalnymi) kas fiskalnych do pracy.

Z kolei większe koszty bieżące na etapie funkcjonowania sklepu wiążą się ze stworzeniem nowych/dodatkowych procedur związanych z zarządzaniem takim stoiskiem (dodatkowa obsługa kasowa, dodatkowa ochrona stoiska związana z obecnością gotówki w kasie, zasady odbioru i transportowania gotówki na terenie sklepu oraz np. tworzenia osobnych grafików pracy i nadzoru nad pracą kasjerek na tych kasach).

Rezygnacja z odrębnych kas fiskalnych na wydzielonych stoiskach nie utrudni weryfikacji danych dotyczących obrotu sprzedawanymi napojami alkoholowymi, gdyż obecne zintegrowane systemy informatyczne pozwalają w taki sam sposób sprawdzić wysokość obrotów alkoholem na linii kas, jak i na jednej kasie fiskalnej w wydzielonym stoisku. Propozycja zmiany obniży koszty instalacji kas fiskalnych w sklepach (co najmniej o koszt łączy i zabudowy na środku sklepu) oraz znacznie ułatwi planowanie powierzchni handlowej, szczególnie dla średnich i mniejszych placówek handlowych. Przyczyni się także do usprawnienia poruszania się konsumentów po sklepie oraz skrócenia czasu ich obsługi (kolejka do jednej kasy).

Przedstawione powyżej argumenty wskazują, że rezygnacja z „zamknięcia” kasami fiskalnymi wydzielonych stoisk z alkoholem byłaby rozwiązaniem racjonalizującym poziom kosztów zarówno na etapie inwestycji, jak i funkcjonalności sklepu. Ewentualna obniżka kosztów przełoży się na wyższe zyski, a więc wyższe podatki do budżetu oraz podwyższenie wydajności pracy.

3. Depozyt elektroniczny

Zmiany wprowadzane w ustawie – Prawo o notariacie mają na celu rozszerzenie rodzajów czynności notarialnych świadczonych przez notariusza o obowiązek przyjmowania na przechowanie informatycznych nośników danych. Zgodnie z przepisami ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, „informatycznym nośnikiem danych” jest materiał lub urządzenie służące do zapisywania, przechowywania i odczytywania danych w postaci cyfrowej.

Informatyczny nośnik danych będzie mógł być przekazywany do notariusza w formie nośnika np. dyskietki, płyty CD/DVD.

4. i 5. Ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych

W chwili obecnej możliwość stosowania i rozwoju tzw. leasingu konsumenckiego, czyli leasingu skierowanego do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, jest ograniczona. Wynika to z konstrukcji przepisów ustaw o podatkach dochodowych, które stwarzają na tyle istotne problemy interpretacyjne, a także są sprzeczne z ustawą o kredycie konsumenckim (która

obejmuje część umów leasingu zawartych z konsumentem), co powoduje, że zawieranie umów leasingu konsumenckiego obarczone jest zbyt wysokim ryzykiem.

Tymczasem, umożliwienie zawierania umów leasingu z konsumentem może prowadzić wyłącznie do korzystnych skutków ekonomicznych, w tym również do wzrostu wpływów budżetowych. Przede wszystkim wskazać należy, iż poszerzenie oferty leasingowej o umowy skierowane do konsumentów wywoła wzrost popytu na określone produkty, w tym przede wszystkim samochody osobowe. Wzrost ten skutkować będzie zwiększeniem dochodów podatkowych producentów, jak i firm leasingowych, jednocześnie jednak konsument nie będzie uprawniony do dokonywania jakichkolwiek odpisów podatkowych ze względu na korzystanie z umów leasingu. Z tego względu, na gruncie skutków budżetowych, rozwój leasingu konsumenckiego przyczynić się może wyłącznie do wzrostu wpływów budżetowych.

Co więcej, aktywizacja popytu na nowe samochody osobowe i inne produkty może okazać się szczególnie ważnym instrumentem w obecnej sytuacji ekonomicznej, w której czołowi producenci samochodów osobowych ze względu na malejący popyt na ich produkty są zmuszeni do coraz częstszego wstrzymywania produkcji. Co więcej, rozwój leasingu konsumenckiego wpływać będzie na wzrost popytu na różne dobra, w tym na nowe samochody osobowe bądź na samochody osobowe wykorzystywane dotychczas przez firmy jak samochody służbowe – w obu przypadkach są to samochody maksymalnie 4-letnie. Biorąc pod uwagę, iż średni wiek samochodów poruszających się po polskich drogach wynosi powyżej 15 lat, rozwój popytu na samochody nowe sprzyjać będzie odmłodzeniu parku samochodowego wykorzystywanego w Polsce. Ponadto, ze względu na istotnie korzystniejsze parametry emisji spalin nowych samochodów, działanie takie będzie miało również pozytywny wpływ na środowisko naturalne. Ponadto projekt zawiera przepisy, które dostosowują prawo podatkowe w zakresie podatku dochodowego do propozycji wprowadzającej możliwość przekształcenia przedsiębiorcy-osoby fizycznej w spółkę kapitałową. Konsekwencją tej propozycji są również odpowiednie zmiany dostosowujące w projekcie w części dotyczącej ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

6. Ustawa o lasach

Stan obecny

Minister właściwy do spraw środowiska zatwierdza plan urządzenia lasu dla lasów stanowiących własność Skarbu Państwa oraz uproszczone plany urządzenia lasu dla lasów wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Starosta, po uzyskaniu opinii właściwego terytorialnie nadleśniczego, zatwierdza uproszczony plan urządzenia lasu. W terminie 30 dni od dnia otrzymania projektu uproszczonego planu urządzenia lasu nadleśniczy może zgłosić zastrzeżenia. W razie upływu tego terminu uważa się, że nadleśniczy nie zgłasza zastrzeżeń. Minister właściwy do spraw środowiska nadzoruje wykonanie planów urządzenia lasu dla lasów stanowiących własność Skarbu Państwa oraz wykonanie uproszczonych planów urządzenia lasu dla lasów wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Starosta nadzoruje wykonanie zatwierdzonych uproszczonych planów urządzenia lasów niestanowiących własności Skarbu Państwa.

Proponowane zmiany

W związku z powyższym, skoro plan urządzenia lasu i tak wymaga zatwierdzenia dokonanego przez właściwy organ, za bezzasadne należy uznać obarczanie osoby sporządzającej takie plany dodatkowym obowiązkiem uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności w tym zakresie, szczególnie, że kwestia ta nie jest unormowana w prawie wspólnotowym, a instytucja zatwierdzania przedmiotowych planów jest wystarczająca dla osiągnięcia celów wskazanych

w przywołanej powyżej europejskiej strategii leśnej oraz dla ochrony wartości wskazanych w art. 76 i 86 Konstytucji. Wymóg uzyskania przedmiotowego zezwolenia pozostaje w sprzeczności z zasadą proporcjonalności, wypracowaną w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego (por. w szczególności wyrok TK z dnia 26 marca 2007 r. K.29/06).

W świetle powyższego uchylono wymóg uzyskania zezwolenia na działalność w zakresie wykonywania planu urządzenia lasu. Działalność w tym zakresie może być wykonywana przez przedsiębiorcę, który zatrudnia osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje oraz wyposażenie techniczne określone w ustawie. Konsekwencją tej zmiany będzie zatem nie tylko zmniejszenie kosztów wykonywania działalności gospodarczej, ale również likwidacja niepotrzebnej bariery administracyjnej – zezwolenia. Dodatkowo, wprowadzono przepis pozwalający, zgodnie z prawem UE, prowadzić działalność wykonywania planu urządzenia lasu usługodawcom z innych państw członkowskich.

7. Ustawa – Prawo łowieckie

Stan obecny

W obowiązujących przepisach działalność gospodarcza polegająca na świadczeniu usług turystycznych obejmujących:

- 1) polowania wykonywane przez cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) polowania za granicą

– jest działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga uzyskania wpisu do rejestru polowań.

Organem prowadzącym rejestr jest marszałek województwa właściwy ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania przedsiębiorcy.

Przedsiębiorca, przed uzyskaniem wpisu do rejestru jest obowiązany spełnić następujące warunki:

- 1) ustanowić obowiązkowe zabezpieczenie majątkowe roszczeń osób trzecich z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania przez przedsiębiorcę;
- 2) złożyć z wynikiem pozytywnym egzamin ze znajomości zasad wykonywania polowania oraz zasad ochrony przyrody lub zatrudnić osobę spełniającą ten warunek;
- 3) składać organowi rejestrowemu oryginały dokumentów potwierdzających zawarcie kolejnych umów albo dokonania kolejnej blokady środków finansowych stanowiących zabezpieczenie finansowe roszczeń osób trzecich.

Warunkiem wykonywania przedmiotowej działalności gospodarczej jest również niekaralność przedsiębiorcy i osób kierujących jego działalnością za przestępstwo określone ustawą oraz przestępstwo przeciwko obrotowi gospodarczemu.

W przedmiotowym przypadku reglamentacja została wprowadzona ze względu na ochronę interesów potencjalnych klientów przedsiębiorcy, korzystających z jego usług oraz w celu zapewnienia prawidłowego i bezpiecznego wykonywania polowań.

Należy jednak zauważyć, iż osiągnięcie tych celów będzie możliwe również po zniesieniu obowiązku uzyskania wpisu do rejestru przy jednoczesnym pozostawieniu materialnych warunków wykonywania tej działalności, ze szczególnym uwzględnieniem obowiązku ustanowienia zabezpieczenia finansowego oraz zdania odpowiedniego egzaminu.

Należy podkreślić, iż przedmiotowa ustawa funkcjonuje już prawie 10 lat i rynek tego rodzaju usług jest już raczej nasycony, a konsumenci tego rodzaju usług są świadomi swoich praw i wymagający. Dlatego też nie ma potrzeby aby administracyjnymi metodami polegającymi na obowiązku uzyskiwania wpisu do rejestru nadzorować spełnianie ustawowych warunków prowadzenia tej działalności.

Propozycje zmian

Uchylono obowiązek uzyskiwania wpisu do rejestru działalności regulowanej w zakresie działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług turystycznych obejmujących polowania wykonywane przez cudzoziemców na terytorium RP oraz polowania za granicą.

Powyższa działalność będzie mogła być wykonywana po spełnieniu warunków określonych w ustawie polegających w szczególności na ustanowieniu zabezpieczenia majątkowego roszczeń osób trzecich.

Zgodnie z projektem marszałek województwa nie będzie dokonywać kontroli uprzedniej podejmowanej działalności gospodarczej lecz następczej. W przypadku stwierdzenia podczas kontroli następczej naruszeń warunków wykonywania działalności gospodarczej, organ będzie wzywał do ich usunięcia, a w przypadku nieusunięcia naruszeń wyda decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej.

Likwidacja rejestru działalności regulowanej skutkuje zniesieniem opłaty za wpis w wysokości 616 zł.

8. Ustawa – Prawo o ruchu drogowym

Stan obecny

Ustawa z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym zajmuje się problematyką działalności gospodarczej m.in. w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych, która jest działalnością gospodarczą poddaną reglamentacji (art. 75a i 75b). Tablice rejestracyjne może produkować przedsiębiorca po uzyskaniu zezwolenia marszałka województwa (art. 75a ust. 1), który posiada siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Propozycje zmian

Projekt ustawy uchyla obowiązek uzyskania zezwolenia na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych. Działalność w powyższym zakresie uzależniono od obowiązku wpisu do rejestru działalności regulowanej, przy zachowaniu najważniejszych warunków szczegółowych dla tego rodzaju działalności.

Zmiany wprowadzone w ustawie – Prawo o ruchu drogowym mają na celu zmniejszenie reglamentacji w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych, przez zastąpienie zezwolenia mniej uciążliwą dla przedsiębiorcy formą reglamentacji w postaci rejestru działalności regulowanej.

9. Ordynacja podatkowa

W ustawie wprowadza się przepis, na mocy którego jednoosobowa spółka kapitałowa powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie z tą osobą fizyczną za powstałe do dnia przekształcenia zaległości podatkowe przedsiębiorcy związane z prowadzoną działalnością gospodarczą (art. 112b). Projektowany przepis jest konsekwencją przekształcenia przewidzianego w projektowanym art. 584² § 1 Kodeksu spółek handlowych. Przedsiębiorstwo osoby fizycznej zostanie przekształcone w spółkę kapitałową, co oznacza, że spółka stanie się właścicielem majątku, którego właścicielem do dnia przekształcenia był przedsiębiorca (osoba fizyczna). Osoba fizyczna przestanie więc być właścicielem majątku, ale jednocześnie nie traci bytu prawnego wraz z przekształceniem. Nie można zatem wykluczyć przypadków, w których przedsiębiorca (osoba fizyczna), na którym ciąży zaległości podatkowe, w celu uniknięcia egzekucji z majątku osobistego tych zaległości przekształci się w spółkę kapitałową, wnosząc ten majątek do spółki. Wobec powyższego jest konieczne wprowadzenie w przepisach ustawy – Ordynacja podatkowa regulacji umożliwiającej orzeczenie o odpowiedzialności jednoosobowej spółki kapitałowej, za zaległości podatkowe osoby fizycznej (byłego przedsiębiorcy). Należy zauważyć, że w

przepisach ustawy – Ordynacja podatkowa istnieje przepis art. 112, który realizuje podobne cele jak projektowany art. 112b. Odpowiedzialność powinna się rozciągać na wszystkie zaległości podatkowe osoby fizycznej, w tym zaległości z tytułu sprawowanej funkcji płatnika. Tak szeroki zakres odpowiedzialności wynika z faktu, że przedsiębiorca będący osobą fizyczną zna swój stan rozliczeń z fiskusem na dzień przekształcenia. Nie zachodzą zatem żadne okoliczności, które uzasadniałyby wprowadzenie ograniczenia odpowiedzialności jednoosobowej spółki kapitałowej utworzonej przez przedsiębiorcę na skutek przekształcenia.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców wprowadza prawo składania oświadczeń w miejsce obecnego obowiązku przedstawiania zaświadczeń. Organ, do którego zostanie złożone oświadczenie powinien mieć możliwość zwrócenia się do organu podatkowego, który dysponuje danymi podanymi w tym oświadczeniu o sprawdzenie ich rzetelności, jeżeli dane te budzą wątpliwości. W świetle powyższego jest konieczne wprowadzenie w ustawie – Ordynacja podatkowa regulacji umożliwiającej organowi, do którego zostanie złożone oświadczenie o wysokości dochodu lub o braku zaległościach podatkowych, przeprowadzenie weryfikacji takiego oświadczenia. Należy zauważyć, że wszelkie dane indywidualne, które są zgromadzone w organie podatkowym są objęte tajemnicą skarbową, a więc podlegają szczególnej ochronie i mogą być udostępniane w ściśle określonych przypadkach. Wobec powyższego proponuje się dodanie art. 299c ustawy – Ordynacja podatkowa, w myśl którego organy podatkowe udostępniają informacje zawarte w aktach spraw podatkowych, z wyłączeniem informacji określonych w art. 182, organom, które na podstawie odrębnych ustaw są obowiązane do przyjęcia oświadczenia o wysokości dochodów (przychodów) lub oświadczenia o niezaleganiu w podatkach, w zakresie niezbędnym do weryfikacji treści oświadczenia.

W projektowanym art. 306d ustawy – Ordynacja podatkowa wprowadzono zmiany dostosowawcze wynikające z projektowanego art. 220 Kodeksu postępowania administracyjnego.

10. Ustawa o komornikach sądowych i egzekucji

Stan obecny

Dla każdej sprawy z zakresu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 ustawy o komornikach (...), komornik tworzy akta. Akta spraw mogą być tworzone i przetwarzane także z wykorzystaniem technik informatycznych. Urządzenia ewidencyjne w postaci repertorium, wykazów i ksiąg pomocniczych prowadzi się systemem roczników i zamyka się w ostatnim dniu roku kalendarzowego, w którym zostały założone. Akta spraw oraz urządzenia ewidencyjne stanowiące materiały archiwalne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach wchodzą do państwowego zasobu archiwalnego.

Komornik ściągą opłatę od dłużnika proporcjonalnie do wysokości wyegzekwowanych kwot, np. w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera opłatę stosunkową w wysokości 15 % wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. W przypadku skierowania egzekucji do wierzytelności z rachunku bankowego lub wynagrodzenia za pracę komornik pobiera opłatę stosunkową w wysokości 8 % wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż dziesięciokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

W celu pobrania opłat komornik wydaje postanowienie, w którym wzywa dłużnika do uiszczenia należności z tego tytułu w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Postanowienie po

uprawomocnieniu się podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania w klauzulę wykonalności.

W przypadku niecelowego wszczęcia postępowania egzekucyjnego opłaty uiszcza wierzyciel. W celu ich pobrania komornik wydaje postanowienie, w którym wzywa wierzyciela do uiszczenia należności z tego tytułu w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Postanowienie po uprawomocnieniu się podlega wykonaniu w drodze egzekucji bez zaopatrywania w klauzulę wykonalności. W przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego komornik nie pobiera opłaty od tej części świadczenia, która nie została wyegzekwowana. W przypadku gdy egzekwowane świadczenie zostało zabezpieczone przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, na poczet opłaty stosunkowej komornik zalicza opłatę za dokonanie zabezpieczenia, jeżeli pobrał ją od wierzyciela.

Opłatę stałą w wysokości 3 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego komornik pobiera od wierzyciela w przypadku otrzymania zlecenia poszukiwania majątku dłużnika w trybie art. 797¹ Kodeksu postępowania cywilnego. W razie nieuiszczenia opłaty w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, komornik zwraca wniosek zawierający zlecenie.

W razie odnalezienia majątku dłużnika w trybie określonym w art. 53a ust. 1 komornik pobiera opłatę stałą w wysokości 5 % szacunkowej wartości tego majątku, nie więcej jednak niż 100 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Opłata ta ulega zmniejszeniu o kwotę opłaty pobranej na podstawie ust. 1. Przepis art. 49 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Propozycje zmian

Zmiana zawarta w art. 37a ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (dalej: ustawa o komornikach) ma na celu doprecyzowanie aktualnych przepisów ustawy w zakresie umożliwienia tworzenia, przetwarzania i przechowywania akt w wersji elektronicznej na równi z wersją papierową. Odpowiednie zastosowanie w tym zakresie będą miały przepisy wydane na podstawie art. 5 ust. 2a – 2c ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 673, z późn. zm.). Proponowana zmiana pozwoli uniknąć wątpliwości interpretacyjnych dotyczących sposobu tworzenia, przetwarzania i archiwizowania akt w postępowaniu egzekucyjnym.

Z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym jednoznacznie wynika, że dane w postaci elektronicznej opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu są równoważne pod względem skutków prawnych dokumentom opatrzonym podpisami własnoręcznymi, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Z art. 16 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne wynika, że podmiot publiczny, prowadząc wymianę informacji, jest obowiązany zapewnić możliwość wymiany informacji również w formie elektronicznej przez wymianę dokumentów elektronicznych związanych z załatwianiem spraw należących do jego zakresu działania, przy wykorzystaniu informatycznych nośników danych lub środków komunikacji elektronicznej. Komornik sądowy, zgodnie z art. 1 ustawy o komornikach, jest funkcjonariuszem publicznym, dlatego powyższe regulacje znajdują zastosowanie w prowadzonej przez niego działalności.

Mając na względzie, iż wierzyciel w trybie art. 39 ustawy o komornikach pokrywa koszty uzyskiwania informacji o składnikach majątku dłużnika czy też jego miejscu pracy i wynagrodzeniu, dodatkowa opłata stała za poszukiwanie majątku dłużnika, wynikająca z art. 53a ustawy o komornikach, stanowi dochód komornika już na etapie wszczęcia egzekucji, niezależnie od tego, czy ostatecznie egzekucja okaże się skuteczna czy też bezskuteczna (w ok. 70 % egzekucje są bezskuteczne, w tych przypadkach wspomniana opłata obciąża wierzyciela, co zniechęca go do egzekucji na drodze sądowej i komorniczej). W tej sytuacji, aby wymusić większą efektywność podejmowanych przez komorników działań, racjonalne i uzasadnione

wydaje się obniżenie opłaty stałej niepowiązanej ze skutecznością egzekucji, wynikającej z art. 53a ustawy o komornikach, z 3 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego do 2 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Powyższa zmiana przyczyni się do powrotu do bardziej efektywnego sposobu finansowania egzekucji z należności wyegzekwowanych od dłużników, bowiem z jednej strony, obniży opłatę stałą za poszukiwanie majątku dłużnika z 3 % do 2 %, z drugiej strony natomiast, zapewni komornikom wyższe opłaty stosunkowe, ale tylko w przypadku skutecznej egzekucji. Gwarantowanie komornikom opłat stałych, niemających związku z efektami ich pracy i niepowiązanych ze skutecznością egzekucji, ma demotywujący wpływ na podejmowane przez komorników działania oraz zniechęca wierzycieli do egzekucji komorniczej małych kwot. Charakter pracy komornika wymaga, aby była ona nagradzana za skuteczność podejmowanych działań egzekucyjnych.

11. Ustawa o gospodarce nieruchomościami

Propozycje zmian

Wydłużeniu uległ termin, w jakim ma nastąpić aktualizacja opłat z tytułu użytkowania wieczystego gruntu. Obecnie aktualizacja opłaty następuje w cyklu rocznym, propozycja przewiduje dokonywanie aktualizacji nie częściej niż raz na trzy lata. Przepis w tym zakresie, zgodnie z przepisem końcowym wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

12. Ustawa – Kodeks spółek handlowych

Stan obecny

Obecnie system prawa polskiego nie przewiduje możliwości przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w inną formę organizacyjną, przy zachowaniu wszelkich przywilejów, praw i obowiązków, które przysługiwały uprzednio przedsiębiorcy przekształconemu.

Przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową

Proponowane rozwiązania mają na celu wypełnienie swoistej systemowej luki prawnej i umożliwienie przedsiębiorcy będącemu osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą (przedsiębiorcy przekształcanemu) przekształcenie w jednoosobową spółkę kapitałową (spółkę przekształconą).

Przedsiębiorca przekształcany stanie się spółką przekształconą z chwilą wpisu spółki do rejestru. Jednocześnie właściwy organ ewidencyjny z urzędu wykreśli przedsiębiorcę przekształcanego z ewidencji działalności gospodarczej.

Nadmienić należy, iż skutkiem przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w spółkę kapitałową będzie sukcesja uniwersalna. Powyższe oznacza, że spółce przekształconej przysługiwać będą wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorcy przekształcanego. Jednocześnie spółka przekształcona pozostanie podmiotem zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały udzielone przedsiębiorcy przed jego przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi będzie stanowiła inaczej.

Przedmiotowa regulacja zapobiegnie utracie przez przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną posiadanych przez niego koncesji czy ulg, o które już jako spółka przekształcona nie będzie musiał się ponownie ubiegać, gdyż przejdą one automatycznie na nowo powstałą formę prawną (spółkę akcyjną lub spółkę z o.o.). Ponadto spowoduje to powstanie oszczędności, gdyż wyeliminuje dodatkowe koszty, na jakie narażona byłaby spółka w sytuacji ponownego ubiegania się o koncesję czy zezwolenie.

Skutkiem przedmiotowego przekształcenia jest również to, iż z dniem przekształcenia przedsiębiorca przekształcany staje się współnikiem spółki przekształconej.

Do przekształcenia przedsiębiorcy niezbędne będzie:

- 1) sporządzenie w formie aktu notarialnego planu przekształcenia przedsiębiorcy zawierającego co najmniej ustalenie wartości bilansowej majątku przedsiębiorcy przekształcanego na określony dzień w miesiącu poprzedzającym sporządzenie planu przekształcenia przedsiębiorcy wraz z załącznikami i opinią biegłego rewidenta;
- 2) złożenia w formie aktu notarialnego oświadczenia o przekształceniu przedsiębiorcy, które powinno określać: typ spółki, w jaki przedsiębiorca przekształcany zostaje przekształcony, wysokość kapitału zakładowego, nazwiska i imiona członków zarządu spółki przekształconej;
- 3) powołania członków organów spółki przekształconej;
- 4) podpisania aktu założycielskiego (statutu) spółki przekształconej;
- 5) dokonania w rejestrze wpisu spółki przekształconej i wykreślenia przedsiębiorcy z ewidencji działalności gospodarczej.

Plan przekształcenia należy poddać badaniu przez biegłego rewidenta w zakresie poprawności i rzetelności. Sąd rejestrowy właściwy według siedziby przedsiębiorcy przekształcanego wyznacza na wniosek przedsiębiorcy przekształcanego biegłego rewidenta. W uzasadnionych przypadkach sąd może wyznaczyć dwóch albo większą liczbę biegłych.

Osoba fizyczna, o której mowa w art. 551 § 1, odpowiada solidarnie wraz ze spółką przekształconą wobec osób trzecich za szkody powstałe w okresie przekształcenia wyrządzone działaniem lub zaniechaniem sprzecznym z prawem, aktem założycielskim (statutem), chyba że nie ponosi winy.

Wniosek o przekształcenie do rejestru wnosi zarząd spółki przekształconej.

Ogłoszenie o przekształceniu przedsiębiorcy jest dokonywane na wniosek zarządu spółki przekształconej.

Osoba fizyczna, o której mowa w art. 551 § 5, odpowiada solidarnie ze spółką przekształconą za zobowiązania przedsiębiorcy przekształconego powstałe przed dniem przekształcenia, przez okres trzech lat, licząc od tego dnia.

Proponuje się zmianę Kodeksu spółek handlowych polegającą na wprowadzeniu możliwości przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w jednoosobową spółkę kapitałową. Skutkiem przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w spółkę kapitałową będzie sukcesja uniwersalna (art. 584² Kodeksu spółek handlowych). Powyższe oznacza, że spółce przekształconej przysługiwać będą wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorcy przekształcanego. Jednocześnie spółka przekształcona pozostanie podmiotem zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały przyznane przedsiębiorcy przed jego przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi będzie stanowiła inaczej. Przewidziana w projektowanym art. 584² § 1 Kodeksu spółek handlowych sukcesja uniwersalna nie obejmuje praw i obowiązków na płaszczyźnie prawa podatkowego, co potwierdza brak stosownych regulacji w ustawie – Ordynacja podatkowa. Brak sukcesji podatkowej wynika z faktu, że osoba fizyczna wraz z przekształceniem nie traci bytu prawnego. Osoba ta nadal pozostaje podatnikiem, na którym ciąży obowiązek zapłaty zobowiązań podatkowych powstałych przed przekształceniem. Ponadto proponowane w Kodeksie spółek handlowych uregulowania wskazują, że sukcesja uniwersalna nie będzie miała również zastosowania do przejęcia przez przekształconą spółkę kapitałową uprawnień przysługujących osobie fizycznej jako płatnikowi. W art. 584¹⁰ wprowadzono doprecyzowanie w zakresie odpowiedzialności dostosowane do zasad odpowiedzialności określonych w art. 568 Ksh.

13. Ustawa o wyścigach konnych

Ustawa z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych przewiduje ograniczenia w stosunku do pięciu kategorii podmiotów:

- organizatorów wyścigów konnych (organizator wyścigów konnych – podmiot, który został wpisany do rejestru działalności regulowanej w zakresie organizowania wyścigów konnych, art. 2 ust. 4 ustawy),
- osób kierujących stajnią wyścigową,
- trenerów (trener – osoba fizyczna przygotowująca konie do udziału w gonitwach, która uzyskała licencję Prezesa Polskiego Klubu Wyścigów Konnych, art. 2 ust. 7 ustawy),
- jeźdźców (powożących) (jeździec (powożący) – osoba fizyczna dosiadająca (powożąca) konia w gonitwie, która uzyskała licencję Prezesa Polskiego Klubu Wyścigów Konnych na dosiadanie (powożenie) koni, art. 2 ust. 8 ustawy),
- sędziów wyścigowych (sędzia wyścigowy – osoba fizyczna sprawująca nadzór nad prawidłowością przeprowadzania gonitw jako członek komisji technicznej, komisji odwoławczej albo sędzia techniczny, która uzyskała licencję Prezesa Polskiego Klubu Wyścigów Konnych, art. 2 ust. 9 ustawy).

Należy zauważyć, że w większości ww. przypadków, ograniczenia działalności gospodarczej – wbrew dyspozycji art. 22 Konstytucji – wprowadzono w formie innej niż ustawa. Zawarte one zostały w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 sierpnia 2001 r. w sprawie warunków i trybu udzielania zezwoleń na kierowanie stajnią wyścigową, licencji na trenowanie koni, dosiadanie (powożenie) koni oraz pełnienie funkcji sędziego wyścigowego. Wszystkie zatem warunki podejmowania analizowanej działalności – w szczególności te, których dotyczą sugerowane poniżej zmiany – powinny znajdować się w ustawie, a nie w rozporządzeniu wykonawczym.

Organizatorem wyścigów konnych jest podmiot, który został wpisany do rejestru działalności regulowanej w zakresie organizowania wyścigów konnych (art. 2 ust. 4 ustawy) Działalność gospodarcza w zakresie organizowania wyścigów konnych jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru organizatorów wyścigów konnych, zwanego dalej „rejestrem” (art. 16 ust. 2 ustawy). Rejestr prowadzi Prezes Polskiego Klubu Wyścigów Konnych (PKWK jest państwową osobą prawną).

W celu prowadzenia działalności w zakresie organizowania wyścigów konnych przedsiębiorca musi między innymi posiadać zabezpieczenie finansowe (art. 16 ust. 3 pkt 2 ustawy). Składając wniosek o wpis do rejestru (art. 16 ustawy) musi on wskazać to zabezpieczenie, tak jak i źródła pochodzenia posiadanego kapitału (art. 16 ust. 4 pkt 4 ustawy).

Zgodnie z art. 16 ust. 3 pkt 3 ustawy działalność w zakresie organizacji wyścigów konnych prowadzić może jedynie podmiot, który posiada zatwierdzone plany gonitw, o których mowa w art. 20 ust. 1 ustawy (gonitwy przeprowadzane są według planu rocznego, zatwierdzanego przez Prezesa na podstawie wniosków organizatorów wyścigów konnych, przeprowadzenie dodatkowych gonitw wymaga zgody Prezesa).

Wymaganie, aby organizator nie tyle zgłosił plan gonitw, co uzyskał zatwierdzenie od Prezesa PKWK całorocznego planu gonitw jest trudne do uzasadnienia, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że mogą powstać wątpliwości, jakie środki prawne przysługiwałyby w przypadku niezatwierdzenia wniosku organizatora. Dodatkowo umiejscowienie tego wymagania w art. 16 ustawy, dotyczącym wpisu do rejestru sugeruje, że podmiot przed złożeniem wniosku o rejestrację musi przedstawić zatwierdzony plan gonitw.

Propozycje zmian

W projekcie nowelizacji zaproponowano:

- 1) pozostawienie Prezesowi Polskiego Klubu Wyścigów Konnych uprawnienia do nadawania bezterminowych uprawnień, które są podstawą do ubiegania się o licencję zarówno dla trenerów, jeźdźców, jak i sędziów wyścigowych,

- 2) upoważniono Prezesa PKWK do przeprowadzania odpowiednich szkoleń, powoływania komisji egzaminacyjnej oraz przeprowadzania egzaminów ze znajomości przepisów dotyczących wyścigów konnych,
- 3) wykreślenie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do wydania rozporządzenia określającego sposób przeprowadzania i zakres programowy szkoleń oraz egzaminów ze znajomości przepisów o wyścigach konnych, warunków i wysokości odpłatności za szkolenia i postępowanie egzaminacyjne, ponieważ dotychczasowa praktyka powierzania tych zadań PKWK nie budziła żadnych kontrowersji i w związku z tym nie wymaga zmian.

Proponuje się wprowadzenie dodatkowo zmian w art. 13 i art. 24 pkt 4 ustawy, będących konsekwencją zmian zaproponowanych w przedmiotowym projekcie ustawy (udzielanie pozwolenia na kierowanie stajnią w miejsce dotychczasowego zezwolenia).

Ponadto:

- zniesiono wymóg, aby Prezes PKWK zatwierdzał plany gonitw, również dodatkowych; zgodnie z projektowaną regulacją Prezes PKWK będzie jedynie informowany o liczbie i terminie gonitw,
- uchylono wymóg posiadania zatwierdzonego planu gonitw,
- określono nowe wytyczne szczegółowe do regulaminu wyścigów konnych,
- określono w ustawie warunki i tryb udzielania pozwolenia na kierowanie stajnią wyścigową, licencji na trenowanie koni, licencji na dosiadanie (powożenie) koni, licencji na pełnienie funkcji sędziego wyścigowego,
- określono w ustawie zasady odpowiedzialności dyscyplinarnej.

14. Ustawa o rybołówstwie

Stan obecny (niekaralność armatora)

Do wykonywania rybołówstwa morskiego wymagane jest posiadanie przez armatora licencji połowowej (art. 5 ustawy). Uzyskanie licencji uzależnione jest od spełnienia przesłanek w postaci dysponowania przez armatora statkiem rybackim, wpisanym do rejestru statków oraz niekaralności osoby ubiegającej się o wydanie licencji za umyślne przestępstwo popełnione przy użyciu statku rybackiego. Licencja połowowa dostarcza informacji o sposobie wykonywania rybołówstwa morskiego, parametrach technicznych oraz ułatwia identyfikację statków rybackich. Licencja połowowa wydawana jest przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa na wniosek armatora statku rybackiego na czas nieokreślony, po uiszczeniu opłaty. Wysokość opłaty skarbowej za wydanie licencji uzależniona jest od długości statku rybackiego, na który zostaje wydana (art. 12 ust. 1 i 3 ustawy). Obowiązek uzyskania licencji połowowej do wykonywania rybołówstwa wynika z prawa unijnego, a mianowicie z art. 22 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20.12.2002 r. dotyczącego ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybnych w ramach Wspólnej Polityki Rybackiej, co powoduje, że regulacja ustawowa jest zgodna z prawem unijnym.

Budzi jednak zastrzeżenia możliwość odmowy wydania licencji połowowej, w przypadku gdy „armator (...) został skazany prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo popełnione przy użyciu statku rybackiego” (art. 14 pkt 2 ustawy). Przepisy nie precyzują, o jakie rodzaje przestępstw chodzi i w jaki sposób dokonywana będzie ocena, czy dany czyn zabroniony uzasadnia (a inny nie) odmowę przyznania licencji. Należy podkreślić, że sam ustawodawca wprowadzając to ograniczenie w uzyskaniu licencji połowowej nie uzasadnił w żaden sposób celowości i potrzeby niekaralności kandydata starającego się o licencję połowową oraz nie wyjaśnił, co należy rozumieć pod pojęciem „przestępstwo popełnione przy użyciu statku rybackiego”.

Należy zatem postulować, aby o tym, czy osobę skazaną pozbawić możliwości prowadzenia określonej działalności gospodarczej w zakresie wykonywania rybołówstwa rozstrzygał sąd karny w ramach orzeczenia o wymiarze kary przy rozpoznawaniu sprawy z oskarżenia publicznego (art. 39 pkt 2 Kodeksu karnego przewiduje środek karny w postaci zakazu prowadzenia określonej działalności gospodarczej), a nie minister w ramach rozpoznawania wniosku o wydanie licencji połowowej.

Propozycje zmian

Wobec powyższego uchylono przesłankę niekaralności armatora ubiegającego się o wydanie licencji za przestępstwo umyślne popełnione przy użyciu statku rybackiego (w art. 14 nowe brzmienie otrzymał pkt 2, w art. 15 nowe brzmienie otrzymał ust. 1 pkt 2 lit. b).

Stan obecny (zezwozenie na prowadzenie skupu lub przetwórstwa organizmów morskich)

Stosownie do art. 22 ustawy na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na skupie lub przetwórstwie organizmów morskich w polskich obszarach morskich wymagane jest uzyskanie zezwolenia, które wydawane jest na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy.

Wymaganie uzyskania wymienionego zezwolenia w celu podjęcia działalności gospodarczej nie zostało uzasadnione przez ustawodawcę w żaden sposób w uzasadnieniu projektu ustawy (druk Sejmu RP IV kadencji nr 2174 z dnia 31.10.2003 r.). Nie zostało także wskazane, jakie znaczenie dla interesu publicznego mają powyższe ograniczenia wolności gospodarczej, co stanowi naruszenie normy konstytucyjnej zawartej w art. 22 Konstytucji. Można mieć również wątpliwości, czy wprowadzenie powyższych ograniczeń respektuje konstytucyjną zasadę proporcjonalności, zgodnie z którą użyte przez ustawodawcę środki powinny pozostawać w odpowiedniej proporcji do zamierzonego rezultatu.

Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt, iż zagadnienia związane z prowadzeniem skupu i przetwórstwem organizmów morskich nie zostały uregulowane przez przepisy prawa wspólnotowego. Przepis art. 25 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 z dnia 12.10.1993 r. ustanawiającego system kontroli mający zastosowanie do wspólnej polityki rybołówstwa stanowi jedynie, że każde państwo członkowskie przyjmie przepisy w celu rozwoju przemysłu akwakultury i obszarów przybrzeżnych. A zatem wprowadzone przez ustawodawcę polskiego daleko idące formy reglamentacji w podjęciu działalności gospodarczej w omawianym zakresie, nakładające na armatora obowiązek uzyskania zezwoleń, są zbędne z punktu widzenia zapewnienia przestrzegania regulacji wspólnotowych oraz celów wskazanych w *acquis communautaire*.

Z tych względów celowe jest uchylenie restrykcyjnych przepisów ustawy uzależniających wykonywanie rybołówstwa morskiego w zakresie prowadzenia skupu lub przetwórstwa organizmów morskich, od uzyskania zezwoleń wydawanych przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa.

Propozycje zmian

Wobec powyższego uchylono zezwolenie na prowadzenie skupu lub przetwórstwa organizmów morskich (uchylono art. 22). Zmiana w art. 63 ust. 2 pkt 2 ma charakter dostosowujący do zmian w art. 22.

15. Ustawa o przewozie koleją towarów niebezpiecznych

Stan obecny

Ustawa określa zasady przewozu koleją towarów niebezpiecznych, obowiązki uczestników tego przewozu, zasady dokonywania oceny zgodności ciśnieniowych urządzeń transportowych, uprawnienia doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu oraz organy i jednostki właściwe do sprawowania nadzoru i kontroli w tych sprawach.

Zgodnie z art. 30 ustawy przewoźnik kolejowy wykonujący przewóz koleją towarów niebezpiecznych lub inny podmiot uczestniczący w przewozie lub wykonujący związane z tym przewozem czynności pakowania, załadunku, napełniania, rozładunku lub przeładunku są obowiązani do wyznaczenia na swój koszt doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu koleją towarów niebezpiecznych.

Kolejne przepisy określają, iż doradcą może być osoba, która:

- 1) posiada co najmniej wykształcenie średnie;
- 2) posiada co najmniej 5-letni okres zatrudnienia na stanowiskach związanych z przewozem towarów koleją;
- 3) nie była karana za przestępstwo umyślne;
- 4) posiada świadectwo doradcy do spraw bezpieczeństwa przewozu koleją towarów niebezpiecznych.

Aby uzyskać świadectwo doradcy po raz pierwszy należy:

- 1) spełnić wymagania określone w powyższych pkt 1 – 3;
- 2) ukończyć kurs początkowy dla doradców, obejmujący szkolenie w zakresie zagrożeń związanych z przewozem koleją towarów niebezpiecznych oraz przepisów obowiązujących w tym zakresie;
- 3) złożyć z wynikiem pozytywnym egzamin przed komisją egzaminacyjną powołaną przez Prezesa UTK.

Prowadzenie kursów początkowych i kursów doskonalących, o których mowa powyżej, jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzących kursy.

Działalność tą może prowadzić przedsiębiorca, który:

- 1) posiada warunki lokalowe i wyposażenie dydaktyczne umożliwiające przeprowadzenie kursów zgodnie z ich programem;
- 2) zatrudnia wykładowców, którzy posiadają wykształcenie wyższe i kwalifikacje w zakresie problematyki dotyczącej przewozu koleją towarów niebezpiecznych;
- 3) posiada zbiór aktualnych przepisów w zakresie przewozu koleją towarów niebezpiecznych oraz środki dydaktyczne, w szczególności plansze, przeźrocza, fotografie, filmy oraz oprogramowanie komputerowe;
- 4) posiada możliwość przeprowadzania zajęć praktycznych objętych programem kursów;
- 5) nie jest podmiotem, wobec którego wszczęto postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne;
- 6) nie był prawomocnie skazany za przestępstwo popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowych lub przestępstwo przeciwko dokumentom – dotyczy osoby fizycznej lub członków organów osoby prawnej;
- 7) nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych, opłat i składek na ubezpieczenie społeczne.

Propozycje zmian

Z uwagi na fakt, iż powołane powyżej warunki można uznać jako potrzebne, aczkolwiek nie są to warunki szczególne dla wykonywania danego rodzaju działalności gospodarczej, wystarczające jest wprowadzenie zgłoszenia jako wyłącznej formy reglamentacji dla prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących.

Dlatego też w projekcie proponuje się zastąpienie obowiązku uzyskania wpisu do rejestru działalności regulowanej na działalność w zakresie prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących, obowiązkiem pisemnego zgłoszenia Prezesowi UTK. Zmiana pozwoli na

zmniejszenie obowiązków administracyjnych przedsiębiorców podejmujących działalność w omawianym zakresie, jak również będzie skutkowało zniesieniem opłaty za wpis do rejestru w wysokości 616 zł. Należy przy tym zauważyć, iż zachowane zostaną warunki wykonywania działalności gospodarczej określone w art. 39 ust. 2 ustawy.

Prezes UTK będzie mógł prowadzić kontrolę następczą zgodności prowadzenia działalności z ustawą, jak również będzie posiadał uprawnienie do wydawania decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej na okres 3 lat (zmiana polegająca na nadaniu nowego brzmienia art. 44).

16. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej

Stan obecny

Ustawa reguluje podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz zadania organów administracji publicznej w tym zakresie (szczegółowe omówienie zakresu regulacji tej ustawy znajduje się w części wstępnej niniejszego uzasadnienia).

Zmiany wprowadzone w ustawie mają wyłącznie charakter zmian dostosowawczych do nowelizacji przepisów szczegółowych realizowanych w ustawie o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.

Propozycje zmian

Wprowadzono możliwość przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w jednoosobową spółkę kapitałową. Zapewniono właściwe informowanie CEIDG o przedmiotowym przekształceniu (obieg dokumentów).

Uchylono odwołania do przepisów szczegółowych, w których zniesiono instytucję zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej. Jest to również konsekwencją uchylenia przez Trybunał Konstytucyjny ustawy o wielkopowierzchniowych obiektach handlowych.

W art. 110 ust. 1 zmieniono odwołanie do rozporządzenia nr 70/2001/WE z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw (Dz. Urz. WE L 10 z 13.01.2001, z późn. zm.), utraciło ono moc obowiązującą w dniu 30 czerwca 2008 r., na rozporządzenie Komisji WE nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. UE L 214 z 09.08.2008 str. 3)

17. Ustawa o zawodzie tłumacza przysięgłego

Stan obecny

Zgodnie z przepisami ustawy o zawodzie tłumacza przysięgłego w razie niedostatecznego wyniku egzaminu kandydat na tłumacza przysięgłego może przystąpić do ponownego jego składania, nie wcześniej niż po upływie roku od daty poprzedniego egzaminu.

Ponadto, obowiązujące przepisy określają, iż uprawnienia do wykonywania zawodu tłumacza przysięgłego nabywa osoba, która zdała egzamin, zdanie egzaminu i tym samym nabycie uprawnień do wykonywania zawodu tłumacza przysięgłego potwierdza świadectwo wydane przez Ministra Sprawiedliwości (art. 5).

Obowiązujące przepisy określają dodatkowe warunki opóźniające możliwość rozpoczęcia wykonywania zawodu tłumacza przysięgłego, tj. złożenie ślubowania i uzyskanie wpisu na listę tłumaczy przysięgłych. Wpis na listę dokonywany jest na wniosek osoby, która zgodnie z przepisami art. 5 ustawy już nabyła prawo wykonywania zawodu, a de facto nie może go wykonywać, gdyż musi oczekiwać na wpis na listę.

Propozycje zmian

W celu ułatwienia dostępu do zawodu tłumacza przysięgłego w projekcie ustawy znosi się roczny okres karencji po niedostatecznym wyniku egzaminu na tłumacza przysięgłego (proponuje się uchylenie ust. 3 w art. 4) tak aby osoba zainteresowana ponownym zdawaniem egzaminu mogła do niego przystąpić w najbliższym możliwym terminie.

Dodatkowo proponuje się, aby uprawnienia do wykonywania zawodu uzyskiwał każdy, kto zda egzamin z wynikiem pozytywnym, uzyska świadectwo i złoży ślubowanie bez konieczności oczekiwania na wpis na listę tłumaczy przysięgłych. Wpis na listę będzie dokonywany z urzędu w dniu wydania świadectwa.

Wprowadzono przepis, który umożliwi obywatelom Szwajcarii prowadzenie działalności w tym zakresie, na takich samych warunkach jak obywatele Rzeczypospolitej Polskiej (zmiana art. 2 ust. 1 pkt 1).

18. Ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych

Stan obecny

Obecnie, podjęcie działalności gospodarczej w formie spółki prawa handlowego (jawna, partnerska, komandytowa, komandytowo-akcyjna, z ograniczoną odpowiedzialnością, akcyjna), której podstawą funkcjonowania jest Kodeks spółek handlowych, wiąże się z obowiązkiem zarejestrowania takiej spółki w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym. Rejestr ten prowadzi sąd gospodarczy właściwy dla siedziby przedsiębiorcy. Wniosek zaś składa się na wybranym urzędowym formularzu, który dostępny jest w siedzibach sądów rejestrowych oraz na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości. Następnie spółkę należy zgłosić również do Głównego Urzędu Statystycznego w celu uzyskania numeru REGON, do urzędu skarbowego w celu zarejestrowania spółki jako podatnika i płatnika, otworzyć rachunek bankowy, a na koniec zgłosić spółkę do ZUS.

Rejestracja działalności gospodarczej w formie spółki prawa handlowego wiąże się również nierozdzielnie z obowiązkiem poniesienia przez osoby podejmujące działalność gospodarczą konkretnych kosztów, w postaci licznych opłat sądowych i administracyjnych w trakcie całego procesu rejestracji działalności gospodarczej.

W chwili złożenia w sądzie rejestrowym wniosku o wpis spółki do rejestru przedsiębiorców należy wnieść bowiem opłatę sądową w wysokości 1 000 zł w – przypadku spółek kapitałowych albo w wysokości 750 zł – w przypadku spółek osobowych. Każdy kolejny wpis – np. związany ze zmianami w spółce wiąże się z obowiązkiem wniesienia opłaty w wysokości 400 zł.

Wraz z ww. opłatą sądową należy wnieść opłatę za ogłoszenie wpisu w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Opłata za pierwsze ogłoszenie wynosi 500 zł, za każde następne – 250 zł. Kwoty te wynikają z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 kwietnia 1996 r. w sprawie organizacji, sposobu wydawania i rozpowszechniania oraz podstawy ustalania ceny numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego i wysokości opłat za zamieszczenie w nim ogłoszenia lub obwieszczenia.

Ponadto, do wniosku o wpis spółki do rejestru, osoby podejmujące działalność gospodarczą są zobligowane dołączyć m.in. następujące dokumenty:

– uwierzytelnione notarialne wzory podpisów osób wchodzących w skład zarządu rejestrowanej spółki,

– umowę spółki lub statut spółki w oryginale, nierzadko obligatoryjnie w formie aktu notarialnego, bądź uwierzytelnione urzędowo ich odpisy lub wyciągi.

Te same dokumenty, w oryginale, bądź uwierzytelnione urzędowo ich odpisy lub wyciągi należy po rejestracji w KRS złożyć również m.in. do urzędu skarbowego w celu zarejestrowania nowego podatnika.

Podsumowując, koszt rejestracji przedsiębiorstwa nie kończy się na kwocie 1 500 zł, którą osoby podejmujące działalność gospodarczą są zobligowane wnieść do KRS, ale ponoszą również koszty np. z tytułu sporządzenia umowy spółki lub statutu spółki w formie aktu notarialnego obejmującego takse notarialną powiększoną o podatek VAT, podatek od czynności cywilnoprawnych oraz odpisy aktu notarialnego, opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Konieczność częstych zmian wpisu w rejestrze przedsiębiorców i następnie ogłaszania tych zmian w Monitorze Sądowym i Gospodarczym wiąże się również w sumie ze sporymi kosztami dla przedsiębiorców. Każda zmiana wpisu w KRS to obecnie koszt rzędu 400 zł, a ogłoszenia w MSiG 250 zł.

Wysokość opłaty sądowej wpisu w kwocie 1 000 zł, a przy zmianie wpisu w kwocie 400 zł jest nieuzasadniona ani nakładem pracy sądu rejestrowego, ani zbyt skomplikowanym postępowaniem. Dlatego wnioskodawcy proponują odpowiednio obniżenie opłaty sądowej z 1 000 zł do 500 zł oraz z 400 zł do 250 zł.

To samo dotyczy opłat z tytułu ogłaszania wpisów i ich zmian w MSiG. Racjonalnym rozwiązaniem byłoby również obniżenie opłat z tytułu ogłoszenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym, które wynikają z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 kwietnia 1996 r. w sprawie organizacji, sposobu wydawania i rozpowszechniania oraz podstawy ustalania ceny numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego i wysokości opłat za zamieszczenie w nim ogłoszenia lub obwieszczenia – jednak ta sprawa pozostaje w gestii Ministra Sprawiedliwości. Tym bardziej, że od 1 stycznia 2007 r. część informacji o zarejestrowanej spółce pochodzących z akt rejestrowych można przeglądać na stronach internetowych KRS.

Wysokie koszty wpisu od rejestracji spółek prawa handlowego w KRS oraz koszty ogłoszeń w Monitorze Sądowym i Gospodarczym stanowią jedno z wielu poważnych barier w rozpoczynaniu i prowadzeniu działalności gospodarczej w naszym kraju.

Nowelizacja ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, która weszła w życie w dniu 10 marca 2007 r. i która obniżyła opłatę sądową z tytułu rejestracji spółek osobowych z 1 000 zł do 750 zł była w ocenie przedsiębiorców krokiem w dobrym kierunku, lecz wciąż oceniana jest jako niewystarczająca.

Propozycje zmian

Przedmiotowy projekt ustawy wychodzi naprzeciw oczekiwaniom osób, które zamierzają rozpocząć działalność gospodarczą i odpowiada na wieloletnie postulaty przedsiębiorców w tej materii. Projekt ustawy zakłada bowiem pomoc dla przedsiębiorców zarówno przy rozpoczynaniu przez nich działalności gospodarczej, jak również w trakcie jej prowadzenia obniżając koszty sądowe wpisu z 1 000 zł do 500 zł oraz koszty związane z dokonaniem zmiany we wpisie z 400 zł na 250 zł.

Należy również dodać, iż stowarzyszenia czy fundacje, które zamierzają prowadzić działalność gospodarczą mają obowiązek dokonać wpisu w rejestrze przedsiębiorców, a tym samym ponosić również takie same, jak przedsiębiorcy opłaty sądowe związane z rejestracją. Dlatego proponuje się dokonać odpowiednio obniżenia kwoty wpisu z 1 000 zł do 500 zł dla stowarzyszeń i fundacji.

19. Ustawa o opłacie skarbowej

Stan obecny

Opłacie skarbowej podlega:

- 1) w sprawach indywidualnych z zakresu administracji publicznej:
  - a) dokonanie czynności urzędowej na podstawie zgłoszenia lub na wniosek,
  - b) wydanie zaświadczenia na wniosek,
  - c) wydanie zezwolenia (pozwolenia, koncesji);

2) złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Opłacie skarbowej podlega również dokonanie czynności urzędowej, wydanie zaświadczenia oraz zezwolenia (pozwolenia) przez podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem zadań z zakresu administracji publicznej, a także złożenie w takim podmiocie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii.

Zmiany wprowadzone w niniejszej ustawie stanowią pochodną zmian zawartych w nowelizacjach ustaw szczegółowych.

Propozycje zmian

Zmiany w ustawie o opłacie skarbowej są konsekwencjami zmian wprowadzonych w licznych ustawach. W efekcie zmian dokonywanych przepisami projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców w załączniku do ustawy o opłacie skarbowej w Części I w ust. 36 w kol. 4 zwolniono od opłaty skarbowej czynności polegające na dokonaniu wpisu do rejestru działalności regulowanej podmiotu produkującego tablice rejestracyjne.

20. Ustawa o domach składowych oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, Kodeksu postępowania cywilnego i innych ustaw

Ustawa z dnia 16 listopada 2000 r. o domach składowych oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, Kodeksu postępowania cywilnego i innych ustaw (Dz. U. Nr 114, poz. 1191, z późn. zm.) reguluje zasady działalności domów składowych oraz wydawania dowodów składowych i obrotu tymi dowodami. Zgodnie z art. 50 wyżej wskazanej ustawy działalność gospodarcza w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa składowego jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) i wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorstw składowych.

Propozycja uchylecia przedmiotowej ustawy wynika z faktu, iż w chwili obecnej w rejestrze prowadzonym przez Ministra Gospodarki w zakresie składowania towarów przemysłowych, jak i w rejestrze prowadzonym przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w zakresie składowania towarów rolno-spożywczych nie figuruje żaden podmiot. W ciągu dziesięciu lat funkcjonowania rejestru przedsiębiorstw składowych w Ministerstwie Gospodarki dokonano wpisu tylko jednego podmiotu, który figurował w nim niespełna pół roku.

Mając na uwadze powyższe, przyjąć należy iż przedsiębiorcy nie są zainteresowani prowadzeniem tego rodzaju działalności regulowanej, co powoduje brak potrzeby dalszego obowiązywania regulacji odnoszącej się do funkcjonowania domów składowych.

7. Przepisy przejściowe i końcowe

Termin wejścia w życie ustawy przewidziano na dzień 1 lipca 2011 r. Termin ten uzasadniony jest licznymi zmianami w ustawach szczegółowych powodujących skutki budżetowe m.in. przez znoszenie opłat za zezwolenia, wpisy do rejestrów działalności regulowanej, a zatem konsekwencje finansowe dla budżetu państwa powinny być uwzględnione w ustawie budżetowej na rok 2011. Proponowany termin wejścia w życie ustawy jest skorelowany z wejściem w życie przepisów regulujących funkcjonowanie Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, tak aby umożliwić dotychczasowym organom kontrolnym sprawne uzyskiwanie

informacji o przedsiębiorcach. Zmiany w ustawie – Prawo upadłościowe i naprawcze (art. 44) oraz przepis przejściowy zawarty w art. 103, zgodnie z założeniami projektu wejdą w życie z dniem 1 października 2011 r.

Przepis art. 20 pkt 1 wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2012 r.

W ustawie zawarte zostały przepisy przejściowe (art. 93 – 103).

Zostały w nich uregulowane kwestie:

- 1) ważności zezwoleń;
- 2) postępowań toczących się o udzielenie zezwolenia, które nie zostały zakończone do dnia wejścia w życie ustawy;
- 3) sytuacji prawnej przedsiębiorców posiadających zezwolenia na wykonywanie działalności gospodarczej, która z dniem wejścia w życie ustawy staje się działalnością regulowaną;
- 4) wniosków o wpis do rejestru działalności regulowanej oraz o wydanie zezwolenia, złożonych przed dniem wejścia w życie ustawy, uwzględniając zmianę formy reglamentacji prowadzenia działalności gospodarczej;
- 5) postępowań wszczętych i niezakończonych do dnia wejścia w życie ustawy w sprawach wymienionych w art. 98 projektu;
- 6) kosztów w sprawach egzekucyjnych;
- 7) ważności zezwoleń i licencji udzielonych na podstawie ustawy o wyścigach konnych;
- 8) utrzymanie w mocy przepisów wydanych na podstawie ustaw wymienionych w art. 94.

Przedmiotowy projekt nie podlega obowiązkowi notyfikacji. Projektowane przepisy nie spełniają bowiem przesłanek określonych w § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2030, z późn. zm.).

Projekt przedmiotowej regulacji udostępniono w Biuletynie Informacji Publicznej w trybie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy zgłosiły następujące podmioty:

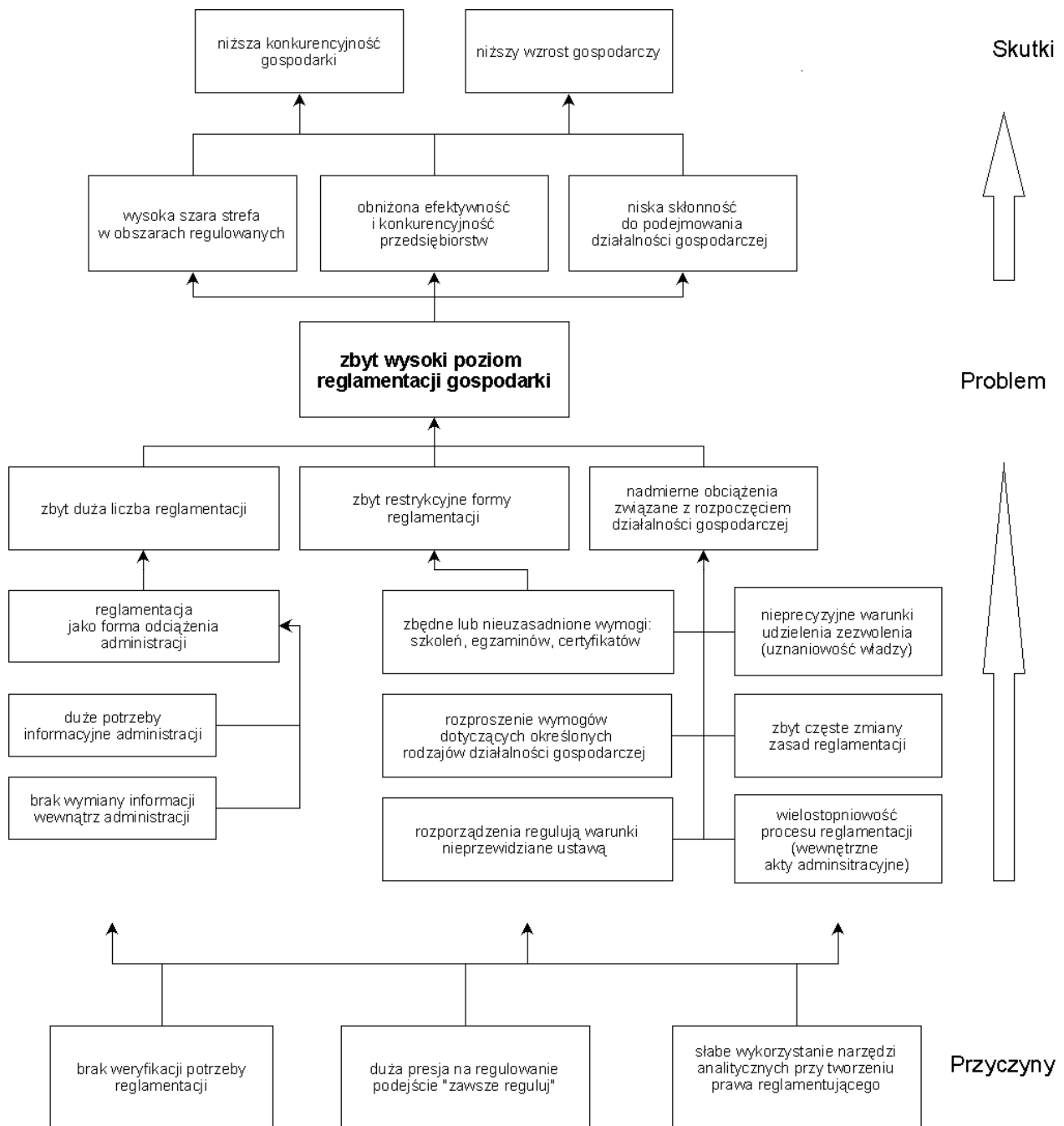
- 1) Zachodniopomorska Geodezyjna Izba Gospodarcza;
- 2) Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna;
- 3) Polski Związek Hodowców Koni i Polski Klub Wyścigów Konnych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Spis treści

1.	Analiza problemów	2
1.1.	Problem główny	2
1.2.	Źródła problemu.....	3
2.	Identyfikacja interesariuszy	5
3.	Cele interwencji	6
3.1.	Cel projektu.....	6
3.2.	Uwarunkowania	7
4.	Sposoby osiągnięcia celów	9
4.1.	Opcja interwencji 1 – działania nielegislacyjne.....	9
4.2.	Opcja interwencji 2 – nowelizacja ustaw szczegółowych	9
4.3.	Opcja interwencji 3 – deregulacyjna ustawa horyzontalna.....	10
5.	Analiza poszczególnych rozwiązań	10
5.1.	Analiza silnych i słabych stron poszczególnych opcji.....	10
5.2.	Analiza skutków zmian deregulacyjnych.....	12
5.3.	Analiza skutków wprowadzenia kultury oświadczeń.....	24
5.4.	Wpływ proponowanych rozwiązań.....	34
6.	Wnioski	41

1. Analiza problemów

Źródło: opracowanie własne

1.1. Problem główny

Głównym problemem dotyczącym systemu regulowania działalności gospodarczej w Polsce jest zbyt wysoki poziom reglamentacji w stosunku do potrzeb wynikających z bezpieczeństwa konsumenta, obrotu gospodarczego, bezpieczeństwa państwa i innych uwarunkowań społeczno-

-gospodarczych. Obowiązek reglamentacji gospodarki częściowo wynika z wymogów określonych przepisami wspólnotowymi lub międzynarodowymi. Jednak analiza przeprowadzona na potrzeby niniejszej oceny wykazała, że przynajmniej w kilku przypadkach, obowiązek utrzymania wprowadzonej reglamentacji nie występuje lub, jeżeli występuje, to nie wymaga tak daleko posuniętej formy lub zakresu.

1.2. Źródła problemu

Główny problem wynika z trzech niedoskonałości systemu reglamentacji. Pierwszym z nich jest zbyt duża liczba obowiązków nałożonych na obywateli oraz przedsiębiorców. Oznacza to, że zbyt wiele obszarów działalności gospodarczej wymaga uzyskania dodatkowej, w stosunku do powszechnie stosowanej rejestracji działalności gospodarczej, zgody wydawanej przez właściwy organ administracji. W sumie przeanalizowano 209 ustaw. W wyniku tej analizy, przygotowując niniejszy projekt, zaproponowano nowelizację 92 ustaw.

Wartościowanie zakresu i celowości reglamentacji działalności gospodarczej w ustawach szczegółowych zostało dokonane w oparciu o tzw. drzewo decyzyjne. Przedmiotem analizy było znalezienie odpowiedzi na pytania dotyczące:

- powodu istnienia danego instrumentu regulacyjnego (Dlaczego ustawodawca wprowadził daną formę reglamentacji?),
- uwarunkowania reglamentacji przepisami wspólnotowymi (Czy dana forma reglamentacji wynika z regulacji wspólnotowych?) oraz
- możliwości osiągnięcia zamierzonych celów regulacji przez reglamentację (Czy jest możliwość osiągnięcia zamierzonych (uzasadnionych) celów reglamentacji w inny sposób?).

Szczegółowe kryteria odnosiły się do następujących kwestii:

- zgodności zakresu regulacji krajowej z wymaganiami prawa wspólnotowego,
- zasady proporcjonalności znajdującą odzwierciedlenie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego,
- ochrony wartości uwzględnionych w ustawach szczegółowych,
- potrzeby likwidacji zbędnych barier przy podejmowaniu i wykonywaniu działalności gospodarczej (możliwości uproszczenia instrumentu reglamentacji i procedury z nim związanej).

Kolejnym źródłem nadmiernego poziomu reglamentacji są zbyt restrykcyjne, w stosunku do sytuacji optymalnej, wymagania towarzyszące podejmowaniu i wykonywaniu określonej

działalności gospodarczej. Zjawisko to występuje w sytuacji, gdy sam fakt istnienia reglamentacji przez państwo określonej działalności jest uzasadniony, lecz reglamentacja (koncesja, licencja, zezwolenie) ma zbyt restrykcyjną formę w stosunku do potrzeb społeczno-gospodarczych. Pociąga to za sobą ponoszenie przez przedsiębiorców obciążeń związanych z uzyskaniem decyzji administracyjnej umożliwiającej podejmowanie określonej formy działalności gospodarczej.

Dodatkowe, niezwiązane z bezpośrednią działalnością koszty ponoszone przez przedsiębiorców generują nie tylko nieodpowiednie – zbyt restrykcyjne formy reglamentacji, ale również warunki ich uzyskiwania.

Jedną z najczęstszych wad przepisów określających warunki udzielenia zezwolenia jest ich nieprecyzyjny i niedookreślony charakter, dający zbyt daleko idącą uznaniowość organowi wydającemu decyzję administracyjną. W niektórych przypadkach taki subiektywny i nieostry charakter przesłanek wydania zezwolenia jest konieczny z uwagi na potrzebę zapewnienia ochrony interesów (bezpieczeństwa) podmiotów prowadzących działalność reglamentowaną. Zidentyfikowano jednak sytuacje, w których istnieją możliwości doprecyzowania wymogów i kryteriów, których spełnienie umożliwia wydanie decyzji administracyjnej.

Zdarzają się sytuacje, że warunki podjęcia i wykonywania działalności gospodarczej są regulowane aktami wykonawczymi, które znacznie szybciej i częściej można zmieniać niż ustawy. Obawy, iż w relatywnie krótkim czasie mogą nastąpić zmiany warunków prowadzenia danej działalności, wywołuje poczucie niestabilności wśród przedsiębiorców i utrudnia planowanie rozwoju przedsiębiorstwa oraz prowadzenie inwestycji wymagających kilkuletniego czasu zwrotu poniesionych nakładów finansowych. Dlatego tak istotnym jest wyważenie zakresu ograniczeń nakładanych na przedsiębiorcę w wybranych obszarach działalności gospodarczej a przysługującą mu na gruncie Konstytucji swobodą działalności gospodarczej.

Często równie uciążliwy charakter jak ograniczenia merytoryczne (jakościowe) mają liczne warunki formalne i techniczne, które musi spełnić wnioskodawca występujący o udzielenie zezwolenia. Problemem jest zarówno nadmierna liczba takich wymagań (wiążąca się z koniecznością dołączenia do wniosku dużej liczby różnych dokumentów – zaświadczeń, odpisów itp.), jak i zasadność dołączania do wniosku niektórych z wymaganych dokumentów.

Ustawodawca na przestrzeni wielu lat wprowadzał w wielu przypadkach zbędne i nie zawsze merytorycznie uzasadnione obowiązki ukończenia szkoleń, zdania egzaminów czy też uciążliwy obowiązek posiadania aktualnego zaświadczenia o ukończeniu szkolenia, które musi być okresowo aktualizowane (ponownie wydawane) przez wskazany organ. Nieuzasadnione jest również restrykcyjne limitowanie okresów ważności udzielanych zezwoleń. Na dodatkową analizę zasługuje zasadność uznaniowego i „mechanicznego” ograniczania liczby funkcjonujących na rynku

przedsiębiorców.

W niektórych przypadkach zbędny wydaje się obowiązek posiadania i wskazywania we wniosku o wydanie zezwolenia (o wpis do rejestru działalności regulowanej) zabezpieczenia finansowego.

2. Identyfikacja interesariuszy

Poniżej została przedstawiona lista interesariuszy ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, zwanej dalej „ustawą”, wraz z realizowanymi przez nich działaniami.

1) Przedsiębiorcy

inicjowanie, proponowanie zmian w przepisach, udział w debacie publicznej na temat proponowanych rozwiązań systemowych ważnych dla prowadzenia działalności gospodarczej

2) Obywatele

inicjowanie, proponowanie zmian, udział w debacie publicznej na temat proponowanych zmian i rozwiązań systemowych ważnych dla obywateli, przygotowywanie obywatelskich projektów rozwiązań prawnych

3) Rząd

bieżące informowanie zainteresowanych gremiów o koncepcji i postępach prac oraz powiązaniu z ukierunkowaniem działań na upraszczanie prawa dla przedsiębiorców

4) Parlament

uruchomienie kampanii informacyjnej, zaangażowanie parlamentarzystów w prace nad projektem, współpraca z ekspertami

5) Ministrowie

informowanie o uwarunkowaniach projektu, analiza proponowanych rozwiązań w kontekście regulacji sektorowych, prowadzenie roboczych konsultacji, przedkładanie spraw spornych do decyzji politycznej na szczeblu rządowym, w tym oddziaływanie na szczeblu politycznym (Rząd i Parlament) oraz medialnym (media, organizacje przedsiębiorców, przedsiębiorcy, samorzady) w celu zwiększenia poparcia dla projektu

6) Administracja

informowanie o uwarunkowaniach projektu, prowadzenie bezpośrednich roboczych kontaktów, przedkładanie spraw spornych do decyzji politycznej na poziomie rządowym, weryfikacja zaangażowania w projekt

7) Niezależni regulatorzy (inni niż administracja)

informowanie o uwarunkowaniach projektu, proponowanie konkretnych rozwiązań, weryfikacja

zaangażowania w projekt, przekonywanie o zasadności proponowanych rozwiązań, wsparcie administracji rządowej

8) Organizacje przedsiębiorców

informowanie i konsultowanie członków o propozycjach rozwiązań i wypracowywanie opinii, zapraszanie do debaty publicznej w mediach, wyjaśnianie rozbieżności i proponowanie kierunków działań

9) Media

rzetelne, rzeczowe informowanie o projektach rozwiązań legislacyjnych, prowadzonych pracach i przyjmowanych rozwiązaniach, wyjaśnianie problemów w trakcie organizowanych debat publicznych

10) Samorząd terytorialny

informowanie przez zapraszanie do debaty publicznej w mediach oraz konsultacji opracowywanych rozwiązań, wyjaśnianie rozbieżności, przekazywanie informacji i propozycji do administracji

11) Ośrodki naukowe i niezależni eksperci

informowanie, zapraszanie do udziału w debacie publicznej w mediach oraz współpracy przy opracowywaniu rozwiązań, wspieranie administracji autorytetem naukowym.

3. Cele interwencji

3.1. Cel projektu

Głównym celem projektu ustawy jest doprowadzenie do ograniczenia skali reglamentacji działalności gospodarczej przez zmniejszenie liczby rodzajów działalności reglamentowanej, złagodzenie sposobu reglamentacji lub uproszczenie sposobu uzyskiwania określonego rodzaju zezwolenia.

W oparciu o cel główny należy wyodrębnić następujące cele (działania) cząstkowe:

- ograniczenie biurokracji,
- zmniejszenie kosztów niezwiązanych z prowadzoną działalnością gospodarczą,
- redukcja liczby wymaganych zezwoleń, rejestrów działalności regulowanej, licencji, upoważnień,
- ograniczenie sprawozdawczości,
- zmniejszenie obciążeń reglamentacji,

- wprowadzenie instytucji oświadczenia w miejsce obowiązku przedkładania zaświadczeń,
- złagodzenie przepisów w zakresie odpowiedzialności przedsiębiorców,
- uproszczenie procedur towarzyszących podejmowaniu działalności gospodarczej,
- eliminowanie z systemu prawa krajowego przepisów niekorzystnych dla przedsiębiorców,
- poprawa jakości przepisów prawa dotyczących przedsiębiorców,
- uzupełnienie ustaw niezbędnymi, z punktu widzenia przedsiębiorców, rozwiązaniami prawnymi,
- rozszerzenie katalogu możliwych form prowadzenia działalności gospodarczej oraz możliwości dokonywania zmian form prowadzenia działalności.

Szacowany czas realizacji celu – 1 rok.

Wskaźnik realizacji celu – możliwe działania deregulacyjne w odniesieniu do około 90 z 209 analizowanych ustaw (szczegóły w dalszej części rozdziału).

Akceptowalność celu przez adresatów zmian (przedsiębiorców) należy oszacować jako bardzo wysoką, z uwagi na znaczną presję środowisk przedsiębiorców na ograniczenie poziomu i sposobu regulacji działalności gospodarczej. Akceptowalność ze strony realizatorów rozwiązań będzie zróżnicowana ze względu na konieczność realizacji określonych celów i dotychczas przyjętych metod osiągania zamierzonych rezultatów. Dlatego można zauważyć różne nastawienie do samej polityki redukcji obciążeń, zróżnicowane opinie na temat określonych instrumentów i rozwiązań oraz obawy, iż nowe rozwiązania prawne mogą utrudnić realizację zadań nałożonych na konkretne grupy interesariuszy (w szczególności regulatorów).

Cel projektu jest możliwy do zrealizowania przy założeniu, że zostanie osiągnięty przez rozwiązanie, które zostanie zaakceptowane na szczeblu politycznym oraz, w przypadku działania legislacyjnego, zostanie przyjęte bez istotnych zmian przez Parlament i podpisane przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

3.2. Uwarunkowania

1. Likwidacja regulacji jest możliwa głównie w odniesieniu do najłagodniejszych form regulacji, w sytuacji, w której nie spowoduje to żadnego lub znaczącego naruszenia bezpieczeństwa i zdrowia publicznego, zdrowia konsumentów, zasad konkurencji na rynku oraz innych ważnych – odpowiednio i wyczerpująco uzasadnionych powodów społeczno-gospodarczych. Rezultatem realizacji tego konkretnego celu powinno być znaczne obniżenie lub wręcz likwidacja kosztów regulacyjnych związanych z podejmowaniem działalności w regulowanym obszarze.

2. Złagodzenie sposobu reglamentacji jest możliwe w sytuacji, gdy istnienie reglamentacji przez państwo jest wyczerpujący i odpowiedni sposób uzasadnione względami społeczno-gospodarczymi. Jednak jeżeli dotychczasowy sposób reglamentacji jest zbyt restrykcyjny, powinien zostać zastąpiony przez mniej uciążliwą formę (np. wpis do rejestru zamiast uzyskania zezwolenia). Rezultatem realizacji tego celu będzie ograniczenie kosztów i skrócenie czasu niezbędnego do rozpoczęcia określonego rodzaju działalności gospodarczej, w tym zmniejszenie kosztów administracyjnych, dostosowawczych i finansowych.
3. Uproszczenie sposobu uzyskiwania stosownych zezwoleń, licencji, koncesji jest możliwe w sytuacji, gdy istnienie określonej formy reglamentacji jest wyczerpujący i odpowiedni sposób uzasadnione względami społeczno-gospodarczymi, lecz procedury jej towarzyszące są nadmiernie skomplikowane i zbyt uciążliwe dla podmiotów, które chcą rozpocząć działalność objętą określoną reglamentacją. W tym przypadku rezultatem realizacji tego celu będzie uproszczenie owych procedur, a przez to ograniczenie kosztów i skrócenie czasu niezbędnego do rozpoczęcia określonego rodzaju działalności gospodarczej, w tym kosztów administracyjnych, dostosowawczych oraz finansowych.
4. Krajowe akty prawne nakładają na obywateli obowiązek przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń, w celu udowodnienia w toczącym się postępowaniu stanu faktycznego lub prawnego. Liczba wymaganych od obywateli i przedsiębiorców zaświadczeń jest odbierana często jako brak zaufania organów administracji do petentów. Realizacja procedur administracyjnych dla wielu pozostaje uciążliwa, czasochłonna i kosztowna, gdyż większość zaświadczeń wydawanych jest odpłatnie. Dlatego też istnieje pilna potrzeba redukcji obowiązków administracyjnych nałożonych na obywateli i przedsiębiorców, a tym samym ułatwienie kontaktów z organami administracji rządowej i samorządowej. Takie podejście umożliwi wzajemne zwiększenie zaufania między przedsiębiorcą, obywatelem a administracją.
5. Wzmocnienie weryfikacji uwarunkowań wprowadzania nowych form reglamentacji oraz szersze wykorzystanie narzędzi analitycznych przy projektowaniu interwencji publicznych mogących zwiększać poziom reglamentacji gospodarki jest związane ze zmianami systemowymi w procesie projektowania regulacji oraz w zarządzaniu legislacyjnym, czyli też zmianami polityki tworzenia prawa. Wynika to z faktu, że reglamentacja, z racji swojej natury, może być wprowadzana wyłącznie przez instrumenty legislacyjne.

4. Sposoby osiągnięcia celów

Poszczególne cele interwencji można osiągnąć w zróżnicowany sposób. W celu porównania poszczególnych sposobów, jako punkt odniesienia przyjęto pozostawienie obecnie istniejących rozwiązań we wszystkich badanych ustawach – opcja 0.

4.1. Opcja interwencji 1 – działania nielegislacyjne

Opcja 1 przewiduje podjęcie działań, które ułatwią przedsiębiorcom uzyskiwanie decyzji administracyjnej zezwalającej na wykonywanie działalności określonych w analizowanych ustawach, bez zmian w przepisach. Opcja ta przewiduje, że usprawnienie polegałoby na zmianach procedur administracyjnych w poszczególnych instytucjach, które reglamentują określone rodzaje działalności, bez zmiany treści aktów prawnych. Działania polegałyby więc, m.in. na uproszczeniu formularzy, przygotowaniu instrukcji i grafów procedur wnioskowania, zwiększeniu wymiany informacji i dokumentów w ramach administracji.

4.2. Opcja interwencji 2 – nowelizacja ustaw szczegółowych

Opcja 2 przewiduje nowelizację 92 ustaw, w których, w wyniku analizy, wskazano możliwość uproszczenia przepisów. Z racji podziału kompetencji i odpowiedzialności za poszczególne ustawy opcja ta wymaga przedłożenia co najmniej kilkunastu projektów nowelizacji ustaw szczegółowych, będących – przykładowo – we właściwości następujących ministrów:

- Ministra Gospodarki (ustawa o swobodzie działalności gospodarczej – usdg¹),
- Ministra Środowiska (ustawa o lasach),
- Ministra Zdrowia (ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi),
- Ministra Infrastruktury (ustawa o transporcie drogowym, ustawa o transporcie kolejowym, ustawa – Prawo o ruchu drogowym),
- Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji (ustawa o ochronie osób i mienia),
- Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (ustawa o wyścigach konnych, ustawa o ochronie roślin),
- Ministra Finansów (ustawa o giełdach towarowych, ustawa o opłacie skarbowej),
- Ministra Sprawiedliwości (Kodeks spółek handlowych, ustawa – Prawo o notariacie, ustawa o komornikach sądowych i egzekucji).

---

¹ usdg – ustawa o swobodzie działalności gospodarczej.

4.3. Opcja interwencji 3 – deregulacyjna ustawa horyzontalna

Ustawa deregulacyjna ma na celu ograniczenie reglamentacji przez uchylenie lub zmianę przepisów z zakresu koncesjonowanej oraz regulowanej działalności gospodarczej, a także działalności, która wymaga uzyskania zezwolenia, licencji albo zgody w oparciu o przepisy ustaw szczególnych. Podjęcie działań w ramach jednego aktu prawnego umożliwia koordynowanie prac przez jeden zespół i bezpośrednią współpracę z zainteresowanymi resortami przy projektowaniu przepisów poszczególnych aktów prawnych znajdujących się w projekcie.

5. Analiza poszczególnych rozwiązań

5.1. Analiza silnych i słabych stron poszczególnych opcji

Opcja 0 – punkt wyjścia

Silne strony tej opcji są przede wszystkim związane z brakiem działania, czyli brakiem zaangażowania zasobów administracji.

Ponadto, nie wpływa ona na poziom dochodów budżetu państwa oraz budżetów jednostek samorządu terytorialnego, dla których wpływy z opłat za wydanie licencji i zezwoleń stanowią dochód.

Słabe strony opcji zero związane są przede wszystkim z tym, że nie zostanie osiągnięty przyjęty cel, czyli deregulacja gospodarki. Negatywny wpływ związany z nadmiernymi obciążeniami przedsiębiorców zostanie utrzymany, co spowoduje dalsze ograniczanie (brak stymulowania) rozwoju przedsiębiorczości. W efekcie nie nastąpi oczekiwana poprawa poziomu zadowolenia przedsiębiorców. Co więcej – brak działań Rządu może doprowadzić do zwiększenia ich niezadowolenia.

Opcja 1 – działania nielegislacyjne

Silną stroną działań nielegislacyjnych jest uniknięcie długotrwałej procedury legislacyjnej oraz oczekiwane mniejsze wykorzystanie zasobów administracji do przeprowadzenia zmian.

Ponadto, działanie to może wpłynąć na pewne ograniczenie obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców przy jednoczesnym zachowaniu poziomu dochodów budżetu państwa. Zmniejszenie skali obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców będzie miało jednak ograniczony charakter, gdyż z definicji obciążenia administracyjne są to obowiązki związane z wykonywaniem określonych działań informacyjnych (gromadzenia, przetwarzania, przekazywania i przechowywania informacji) wynikające, przede wszystkim, z przepisów ustaw.

Słabe strony tego rozwiązania wynikają głównie z jego niewiążącego charakteru. Stosunkowo

trudne będzie nakłonienie wszystkich (lub przynajmniej większości instytucji) do zmian jakościowych i proceduralnych. W dużej mierze wynika to z ukształtowanych zasad działania administracji, która do podjęcia tego typu działań wymaga jednak inicjatywy odgórnej, wspartej obowiązkiem legislacyjnym.

Istotne znaczenie przy ocenie tej opcji ma również fakt, że wprowadzanie zmian proceduralnych, nawet wsparte kampanią informacyjną, zajmuje relatywnie dużo czasu. Ponadto, wprowadzone indywidualnie (lokalnie) rozwiązania mogą nie być spójne i jednolite (różne procedury w różnych regionach kraju czy urzędach).

Opcja 2 – działania legislacyjne – nowelizacja ustaw szczegółowych

Silna strona działania legislacyjnego to przede wszystkim duże prawdopodobieństwo osiągnięcia założonego celu deregulacyjnego w wyznaczonym terminie. Jednocześnie oznacza to wysoką akceptację wprowadzanych rozwiązań przez adresatów. Zmiany będą zauważalne, w szczególności w sektorach, w których zlikwidowano reglamentację lub uproszczono ją w znaczący sposób. Mocną stroną tego rozwiązania jest również łatwiejsze, w stosunku do ustawy horyzontalnej, prowadzenie konsultacji poszczególnych zmian. Wynika to z faktu, że byłyby one prowadzone w odniesieniu do poszczególnych ustaw, co ułatwi wymianę opinii z relatywnie dobrze zidentyfikowaną grupą adresatów zainteresowanych poszczególnymi rozwiązaniami.

Opcja ta ma też swoje słabe strony. Przede wszystkim ścieżka legislacyjna dla kilkunastu ustaw jest bardziej skomplikowana – nawet w sytuacji, gdy będą to rozwiązania prezentowane jako pakiet ustaw. Może to spowodować, że rozwiązania nie zostaną wprowadzone jednocześnie lub też, że niektóre z nich nie zostaną wprowadzone. Brak jednego forum uzgodnień utrudnia kontrolę zachowania spójności całego procesu deregulacji.

Opcja 3 – działania legislacyjne – deregulacyjna ustawa horyzontalna

Silna strona ustawy horyzontalnej to przede wszystkim wysokie prawdopodobieństwo osiągnięcia założonego celu deregulacyjnego w wyznaczonym terminie. Jedna ustawa ułatwia koordynację i zapewnia większą niż w przypadku ustaw sektorowych spójność rozwiązań. Jednocześnie umożliwia szybsze osiągnięcie efektów i ogranicza ryzyko „wypadnięcia” niektórych z proponowanych rozwiązań uproszczających obowiązujące procedury. Ustawa horyzontalna miałaby również wysoką akceptowalność przez adresatów, gdyż rozwiązuje szereg problemów w sposób kompleksowy, jednolity oraz w jednakowym czasie.

Słabe strony wynikają przede wszystkim z konieczności sprawnego skoordynowania konsultacji w obszarze różnych sektorów. Pewnym problemem może być również mniejsza niż w legislacji sektorowej czytelność rozwiązań – w jednej ustawie nowelizacje kilkunastu ustaw. Ponadto, na

bieżąco prowadzone są prace nowelizacyjne niektórych ustaw objętych pakietem horyzontalnym, co wymusza bieżące śledzenie tych prac i aktualizację przepisów projektu aktu horyzontalnego.

Z punktu widzenia silnych i słabych stron w ocenie projektodawcy najlepszym rozwiązaniem jest horyzontalna ustawa deregulacyjna. Zapewnia najwyższe szanse osiągnięcia zamierzonych celów i niesie ze sobą relatywnie niewielkie ryzyko niepowodzenia.

5.2. Analiza skutków zmian deregulacyjnych

Opcja 0 – jako punkt wyjścia do dalszych obliczeń

Tabele 2 i 3 zamieszczone poniżej zawierają wyliczenia kosztów i korzyści dla funkcjonujących obecnie rozwiązań. Tabela nr 2 została sporządzona na podstawie badań przeprowadzonych w 2009 r., natomiast tabela nr 3 przedstawia stan na 2007 r. Dane zawarte w tabeli nr 3 są w dalszym ciągu aktualne, co jest uwarunkowane brakiem zmian legislacyjnych analizowanych obszarów w przeciągu ostatnich dwóch lat.

Tabela nr 2 zawiera dane dla 2009 r. obejmujące:

- liczbę przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą objętą reglamentacją oraz osób wykonujących wolny zawód regulowany przepisami prawa,
- średnioroczną liczbę nowo wydawanych licencji/zezwoleń/koncesji/wpisów na listę wolnych zawodów,
- korzyści dla budżetu państwa – rozumiane jako wpływy do instytucji rządowych i samorządowych z opłat za wydanie koncesji, licencji, zezwolenia lub wpisu do rejestru działalności regulowanej (dane uzyskane z urzędów),
- koszty pozwoleń/licencji/zezwoleń/wpisów do rejestrów działalności regulowanej/wpisu na listę osób wykonujących wolny zawód/liczone pojedynczo,
- koszty rozpoczęcia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę/osobę wykonującą wolny zawód z tytułu opłat,
- koszt prowadzenia działalności gospodarczej z tytułu składek (dot. osób wykonujących wolny zawód).

Tabela nr 3 zawiera dane z całego 2006 r. (czyli stan na 2007 r.) obejmujące:

- liczbę nowo wydanych zezwoleń/licencji/koncesji w 2006 r.,
- wyliczenia dot. korzyści dla budżetu państwa – rozumiane jako wpływy do instytucji rządowych i samorządowych z opłat za wydanie koncesji, licencji, zezwolenia lub wpisu

do rejestru działalności regulowanej (dane uzyskane z urzędów),

- wyliczenia dot. kosztów dla budżetu państwa – koszty związane z utrzymaniem systemu reglamentacji, czyli koszty utrzymania rejestrów, pracowników i koszty materiałowe (dane uzyskane z urzędów; tam, gdzie nie uzyskano danych, przyjęto koszty na poziomie 20 % wpływów z opłat),
- koszty rozpoczęcia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę z tytułu opłat.

Tabela 2 – koszty i korzyści opcji 0 (na podstawie badań przeprowadzonych w 2009 r.)

Ustawa (podstawa prawna)	Rodzaj reglamentacji	Liczba przedsiębiorców ogółem (osób wykonujących wolny zawód)	Średnioroczna liczba dokonywanych wpisów/licencji/ zezwoleń/koncesji	Koszt wpisu/ licencji/ zezwolenia/ koncesji (PLN)	Wysokość składki – osoby wykonujące wolny zawód (PLN)	Korzyści dla budżetu	Przedsiębiorcy		
							Administracyjny koszt rozpoczęcia działalności (PLN)	Administracyjne koszty prowadzenia działalności (PLN)	Inne obligatoryjne koszty
Ustawa o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz nadzorze publicznym	wpis na listę	7 750	300	200,00	280,00	0,00	60 000,00	2 170 000,00	obligatoryjne, cykliczne, szkolenia zawodowe
Ustawa o radcach prawnych	wpis na listę	26 050	1012	2 125,00 lub 4 250,00	1 020,00	brak danych	2 150 500,00 a 4 301 000,00	26 571 000,00	0,00
Ustawa o nasiennictwie	RDR	11 255	500	288,00	brak danych	144 000,00	144 000,00	brak danych	0,00
Ustawa o diagnostyce laboratoryjnej	wpis na listę	12 073	500	0,00	240,00	0,00	0,00	2 897 520,00	100 zł wydanie dokumentu „Prawo Wykonywania Zawodu Diagnosty Laboratoryjnego”
Ustawa o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów	wpis na listę (dot. architektów)	9 046	650	270,00	750,00	0,00	175 500,00	6 784 500,00	0,00
Ustawa o systemie tachografów cyfrowych	zezwolenie	172	73	10 000,00 lub 12 000,00 lub 15 000,00	0,00	1 095 000,00	1 095 000,00	0,00	100 zł wydanie zaświadczenia stwierdzającego posiadane uprawnienia

Ustawa o lasach	zezwozenie	6	3	616,00	0,00	1 848,00	1 848,00	0,00	0,00
Ustawa o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów	wpis na listę (dot. inżynierów budownictwa)	109 529	7000	100,00	360,00	0,00	700 000,00	39 430 440,00	ubezpieczenie OC – 80
Ustawa o gospodarce nieruchomościami	wpis do rejestru	11 264	1000	400,00	0,00	400 000,00	400 000,00	0,00	0,00
Ustawa o usługach detektywistycznych	wpis do rejestru	345	50	616,00	0,00	30 800,00	30 800,00	0,00	0,00
Ustawa – Prawo farmaceutyczne	zezwozenie	615	50	6 756,00	0,00	337 800,00	337 800,00	0,00	0,00
Ustawa o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych	wpis do rejestru	630	54	1 005,00 lub 11 610,00	0,00	580 500,00	580 500,00	0,00	0,00
Ustawa o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina	wpis do rejestru	133	9	616,00	0,00	5 544,00	5 544,00	0,00	0,00
Ustawa o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych	wpis do rejestru	66	22	1005,00 lub 11610,00	0,00	273 655,50	273 655,50	0,00	0,00
Ustawa o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych	wpis do rejestru	29	4	11 610,00	0,00	46 440,00	46 440,00	0,00	0,00
Ustawa o rybołówstwie	licencja	840	303	596,00 lub 1186,00	0,00	320 000,60	320 000,60	0,00	0,00
Ustawa o przewozie koleją towarów niebezpiecznych	zezwozenie	10	1	616,00	0,00	616,00	616,00	0,00	0,00

Ustawa – Prawo o adwokaturze	wpis na listę	7 372	brak danych	brak danych	brak danych	0,00	brak danych	brak danych	brak danych
Ustawa o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych	wpis na listę	brak danych	550	0,00	432,00 – 600,00	0,00	0,00	brak danych	brak danych
Ustawa o doradztwie podatkowym	wpis na listę	8 775	212	600,00	600,00	0,00	127 200,00	5 265 000,00	brak danych
Ustawa o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów	wpis na listę (dot. urbanistów)	1 350	70	150,00	840,00	0,00	10 500,00	1 134 000,00	0,00
Ustawa o zawodach lekarza i lekarza dentysty	wpis na listę	101 829	brak danych	200,00 – 450,00	480,00	0,00	brak danych	48 877 920,00	0,00
Ustawa o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach	wpis do rejestru	174	brak danych	616,00	brak danych	brak danych	brak danych	brak danych	brak danych
Ustawa – Prawo łowieckie	wpis do rejestru	141	1	616,00	0,00	616,00	616,00	0,00	4 % rocznego przychodu jako ubezpieczenie OC
SUMA						2 876 819,00	6 307 868,10 – 8 612 868,10	133 130 380,00	

Źródło: opracowanie własne

Tabela 3 – koszty i korzyści opcji 0 (stan na 2007 r.)

Ustawa (podstawa prawna)	Rodzaj regulacji	Liczba wydanych w 2006 r. koncesji/zezwoleń/licencji/pozwoleń	Korzyści dla budżetu	Przedsiębiorcy	
				Administracyjny koszt rozpoczęcia działalności (PLN)	Administracyjny koszt prowadzenia działalności (PLN)
Ustawa o radiofonii i telewizji	koncesja	60			
Ustawa o organizmach genetycznie zmodyfikowanych	zezwolenie				
Ustawa o transporcie drogowym	zezwolenie i licencje	43 176	5 067 800,00	5 067 800,00	
Ustawa o wyścigach konnych	RDR	1			
Ustawa o ochronie roślin	zezwolenie, pozwolenie	314			
Ustawa o pośrednictwie ubezpieczeniowym	zezwolenie	51	55 437,00	55 437,00	
Ustawa o lasach	zezwolenie				
Ustawa o grach i zakładach wzajemnych	zezwolenie	75			
Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	zezwolenie	21 670	2 222 512,00	2 222 512,00	
Ustawa – Prawo o ruchu drogowym	RDR, zezwolenie	1 596	657 846,00	657 846,00	
Ustawa o giełdach towarowych	zezwolenie	7	14 000,00	14 000,00	
Ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków	zezwolenie	347	213 752,00	213 752,00	
Ustawa o akcyzie	nie dotyczy				
Ustawa o opłacie skarbowej	nie dotyczy				
Ustawa – Kodeks wykroczeń	nie dotyczy				
SUMA			8 231 347,00	8 231 347,00	

Źródło: opracowanie własne

Powyższe tabele zawierające szacunkowe zestawienie kosztów i korzyści wskazują, że korzyści budżetowe z tytułu opłat generalnie są konsumowane przez koszty utrzymania systemu. Należy przy tym zwrócić uwagę, że przy części obliczeń przyjęto, że koszt utrzymania systemu wynosi jedynie 20 % wpływów. W niektórych przypadkach koszty systemu znacznie (np. o ok. 50 % dla ustawy o transporcie drogowym oraz o ok. 300 % dla ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym) przewyższają wpływy z opłat. Tabela nr 3 nie zawiera zestawienia kosztów utrzymania systemu reglamentacji ze względu na ograniczone możliwości prowadzenia badań w tym obszarze, jednak należy z całą stanowczością stwierdzić, że znacznie przekraczają one 20 % wpływów (założenie minimalne do tabeli nr 4). Na podkreślenie zasługuje fakt, iż zestawienie kosztów reglamentacji po stronie przedsiębiorcy nie daje pełnego obrazu barier administracyjnych dla przedsiębiorców. Z punktu widzenia przedsiębiorców istotne znaczenie, poza kosztami bezpośrednimi związanymi z opłatami, mają obciążenia administracyjne rozumiane jako koszty ponoszone przez przedsiębiorców w związku z wypełnianiem obowiązków informacyjnych wynikających z regulacji prawnych nałożonych przez państwo. Badania wskazują, że z punktu widzenia przedsiębiorców koszty związane z opłatami za wydanie decyzji administracyjnej stanowią zaledwie ok. 10 % całości kosztów ponoszonych przez przedsiębiorców. Pozostałą część, czyli ok. 90 %, stanowią pozostałe obciążenia administracyjne. Administracyjny koszt podjęcia działalności gospodarczej, na który składają się opłaty wynikające z przepisów prawa, można oszacować na ok. 15 mln zł. Administracyjny koszt wykonywania działalności gospodarczej, na który składają się koszty ponoszone przez osoby fizyczne z tytułu wykonywania wolnego zawodu (najczęściej z tytułu obligatoryjnej przynależności do samorządu zawodowego), przekraczają znacznie kwotę 140 mln zł.

Opcja legislacyjna (2 lub 3)

Analiza kosztów obu opcji legislacyjnych daje takie same wyniki, przy założeniu, że w poszczególnych ustawach zostaną wprowadzone identyczne rozwiązania. Wystąpi to w sytuacji, gdy z ustaw sektorowych nie zostaną wyłączone żadne rozwiązania (na taką możliwość wskazywała analiza słabych i silnych stron). Do wyliczeń przyjęto szereg założeń metodycznych. Po pierwsze złagodzenie formy reglamentacji, np. z koncesji na licencję, powoduje ograniczenie kosztów z tytułu wnoszenia opłat przez przedsiębiorców o różnicę między opłatą za obecną decyzję do wartości uśrednionej dla reglamentacji o niższej uciążliwości. Podobne założenia przyjęto dla obciążeń administracyjnych. W przypadku wprowadzenia uproszczeń, bez zmiany formy reglamentacji, przyjęto brak redukcji opłat za wydanie decyzji oraz redukcję kosztów administracyjnych o 20 %. W sytuacji eliminacji reglamentacji na rzecz wprowadzenia wyłącznie wpisu do ewidencji przyjęto opłatę jak za rozszerzenie zakresu działalności (50 zł) oraz koszty

administracyjne w wysokości 50 zł za uzyskanie tego wpisu.

Tabela 4 – koszty i korzyści opcji legislacyjnej 2 lub 3 (na podstawie badań przeprowadzonych w 2009 r.)

Ustawa (podstawa prawna)	Rodzaj regulacji	Nowy rodzaj regulacji	Liczba przedsiębiorców ogółem	Średnioroczna liczba dokonywanych wpisów	Koszt wpisu (PLN)	Wysokość składki (PLN)	Koszty dla budżetu	Przedsiębiorcy	
								Administracyjny koszt rozpoczęcia działalności (PLN)	Administracyjne koszty prowadzenia działalności (PLN)
Ustawa o biegłych rewidentach i ich samorządzie, podmiotach uprawnionych do badania sprawozdań finansowych oraz nadzorze publicznym	wpis na listę	zniesienie regulacji (obowiązkowej przynależności do samorządu)	7 750	300	200,00	280,00	0,00	0,00	0,00
Ustawa o radcach prawnych	wpis na listę	zniesienie regulacji (obowiązkowej przynależności do samorządu)	26 050	1012	2 125,00 lub 4 250,00	1 020,00	0,00	0,00	0,00
Ustawa o nasiennictwie	RDR	zgłoszenie wojewódzkiemu inspektorowi	11 255	500	50,00	brak danych	119 000,00	25 000,00	0,00
Ustawa o diagnostyce laboratoryjnej	wpis na listę	zniesienie regulacji (obowiązkowej przynależności do samorządu)	12 073	500	0,00	240,00	0,00	0,00	0,00
Ustawa o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów	wpis na listę (dot. architektów)	zniesienie regulacji (obowiązkowej przynależności do samorządu)	9 046	650	270,00	750,00	0,00	0,00	0,00
Ustawa o systemie tachografów cyfrowych	zezwoleństwo	RDR	172	73	616,00	brak danych	1 050 044,00	44 956,00	0,00
Ustawa o lasach	zezwoleństwo	zniesienie regulacji (likwidacja zezwolenia)	6	3	50,00	brak danych	1 698,00	150,00	0,00

Ustawa o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów	wpis na listę (dot. inżynierów budownictwa)	zniesienie reglamentacji (obowiązkowej przynależności do samorządu)	109 529	7000	100,00	360,00	0,00	0,00	0,00
Ustawa o gospodarce nieruchomościami	RDR (dot. pośredników)	zniesienie reglamentacji	11 264	1000	50,00	brak danych	350 000,00	50 000,00	0,00
Ustawa o usługach detektywistycznych	RDR	zniesienie reglamentacji (RDR-u)	345	50	50,00	0,00	28 300,00	2 500,00	0,00
Ustawa – Prawo farmaceutyczne	zezwozenie	RDR	615	50	616,00	0,00	obniżenie	30 800,00	0,00
Ustawa o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych	RDR	zniesienie reglamentacji (RDR-u)	630	54	50,00	0,00	577 800,00	2 700,00	0,00
Ustawa o wyrobie i rozlewie wyrobów winiarskich, obrocie tymi wyrobami i organizacji rynku wina	RDR	zniesienie reglamentacji (RDR-u)	133	9	50,00	0,00	5 094,00	450,00	0,00
Ustawa o wyrobie napojów spirytusowych oraz o rejestracji i ochronie oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych	RDR	zniesienie reglamentacji (RDR-u)	66	22	50,00	0,00	272 555,50	1 100,00	0,00
Ustawa o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych	RDR	zniesienie reglamentacji (RDR-u)	29	4	50,00	0,00	46 240,00	200,00	0,00
Ustawa o rybołówstwie	licencja	zniesienie reglamentacji (likwidacja zezwolenia dla małych armatorów)	862	303	1186,00	0,00	39 701,36	280 299,24	0,00

Ustawa o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych	zezwolenie	uproszczenie procedury	10	1	616,00	0,00	0,00	616,00	0,00
Ustawa – Prawo o adwokaturze	wpis na listę	zniesienie reglamentacji (obowiązkowej przynależności do samorządu)	7 372	brak danych	brak danych	brak danych	0,00	brak danych	brak danych
Ustawa o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych	wpis na listę	zniesienie reglamentacji (obowiązkowej przynależności do samorządu)	brak danych	550	0,00	432,00 – 600,00	0,00	brak danych	brak danych
Ustawa o doradztwie podatkowym	wpis na listę	zniesienie reglamentacji (obowiązkowej przynależności do samorządu)	8 775	212	600,00	600,00	0,00	0,00	0,00
Ustawa o samorządach zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów	wpis na listę (dot. urbanistów)	zniesienie reglamentacji (obowiązkowej przynależności do samorządu)	1 350	70	150,00	840,00	0,00	0,00	0,00
Ustawa o zawodach lekarza i lekarza dentystry	wpis na listę	zniesienie reglamentacji (obowiązkowej przynależności do samorządu)	101 829	brak danych	200,00 – 450,00	480,00	0,00	brak danych	0,00
Ustawa o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach	RDR	zniesienie reglamentacji (RDR-u)	174	brak danych	50,00	brak danych	0,00	0,00	0,00
Ustawa – Prawo łowieckie	RDR	zniesienie reglamentacji (RDR-u)	141	1	50,00	0,00	566,00	50,00	brak danych
Suma							2 490 998,86	438 821,24	0,00

Źródło: opracowanie własne

Tabela 5 – koszty i korzyści opcji legislacyjnej 2 lub 3 (na podstawie badań przeprowadzonych w 2006 r.)

Ustawa (podstawa prawna)	Rodzaj reglamentacji	Nowy rodzaj reglamentacji	Liczba wydanych w 2006 r. koncesji/zezwoleń/licencji/pozwoleń	Koszty dla budżetu
Ustawa o radiofonii i telewizji	koncesja	uproszczenie procedur	60	
Ustawa o organizmach genetycznie zmodyfikowanych	zezwolenie	zniesienie zezwolenia na laboratorium referencyjne		
Ustawa o transporcie drogowym	zezwolenie i licencje	RDR w spedycji, uproszczenie procedur	43 176	303 000,00
Ustawa o wyścigach konnych	RDR	uproszczenie procedur	1	
Ustawa o ochronie roślin	zezwolenie, pozwolenie	uproszczenie procedur	314	
Ustawa o pośrednictwie ubezpieczeniowym	zezwolenie	RDR	51	29 937,00
Ustawa o lasach	zezwolenie	RDR		
Ustawa o grach i zakładach wzajemnych	zezwolenie	uproszczenie procedur	75	0,00
Ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminach	zezwolenie	uproszczenie procedur	21 670	1 139 012,00
Ustawa – Prawo o ruchu drogowym	RDR, zezwolenie	wpis do ewidencji (badania psychologiczne)	1 596	0,00
Ustawa o giełdach towarowych	zezwolenie	uproszczenie procedur	7	0,00
Ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzeniu ścieków	zezwolenie	uproszczenie procedur	347	0,00
Ustawa o akcyzie	nie dotyczy	zmiany dot. składu podatkowego		
Ustawa o opłacie skarbowej	nie dotyczy	zmiany niektórych opłat		
Ustawa – Kodeks wykroczeń	nie dotyczy	sankcje za niezgłoszenie zmian do RDR		
SUMA				1 471 949,00

Źródło: opracowanie własne

Przyjęcie rozwiązań deregulacyjnych (w wariantcie ustawy horyzontalnej lub ustaw szczególnych) spowoduje, że skala rocznych wpływów do budżetu wyniesie ok. 8,6 mln zł.

Z punktu widzenia przedsiębiorców nowe rozwiązania będą generowały rocznie ok. 8,6 mln zł opłat za uzyskanie decyzji administracyjnych, do czego należy doliczyć koszt obowiązków informacyjnych znacznie przewyższający koszt z tytułu wnoszonych opłat. Przepisy ustawy horyzontalnej powinny doprowadzić do znacznego obniżenia kosztów wykonywania działalności w ramach wolnych zawodów. Ze względu na brak pewności co do kształtu przyszłej regulacji, tabele są oparte na przyjęciu założenia o braku opłat za podjęcie działalności.

Wyżej wymienione dane w tabelach pokazują jednakże koszty po stronie administracji i ew. korzyści po stronie przedsiębiorców, natomiast nie pokazują „korzyści” po stronie administracji (efekt, w którym zmniejszenie reglamentacji spowoduje korzyści w postaci wolnej puli etatów czy środków finansowych po stronie urzędu). Wszystkie koszty i korzyści zostały przedstawione w rozdziale 5.4.

Należy podkreślić, że ww. analizy odnoszą się do wszystkich badanych form reglamentacji działalności gospodarczej, a nie bezpośrednio do konkretnych działań podjętych w projekcie ustawy. Taka metodyka badań została wykorzystana do konstrukcji OSR zgodnie z przyjętymi „Wytycznymi do OSR”, które stanowią, że OSR jest konstruowana przed rozpoczęciem prac nad projektem danej ustawy i powinna obejmować cały zakres badań poruszanego problemu.

Przyjęcie takiej metodyki nie zakłóca jednak przejrzystości wyników zaprezentowanych we wnioskach do niniejszej OSR, gdyż w przypadku zmian (rezygnacji ze zmian) w niektórych ustawach można założyć, iż koszty i korzyści będą zmieniały się proporcjonalnie. Ponadto, wraz z postępem i ukierunkowywaniem prac legislacyjnych, treść OSR była w pewnej części modyfikowana.

Należy także zauważyć, że przytoczenie w niniejszej OSR analizy wszystkich możliwych opcji działań (w tym opcji „0” i opcji nielegislacyjnej) stanowi również realizację postanowień „Wytycznych do OSR” oraz bazę porównawczą do analiz kosztów i korzyści rekomendowanej opcji legislacyjnej.

5.3. Analiza skutków wprowadzenia kultury oświadczeń

Główne zmiany w zakresie kultury oświadczeń w projekcie ustawy:

- 1) zaproponowano dokonanie zmiany brzmienia art. 220 Kodeksu postępowania administracyjnego w celu dostosowania do systemu składania oświadczeń i zaświadczeń wprowadzonych projektem ustawy,

- 2) zaproponowano uchylenie przepisów nakładających obowiązek przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub zaświadczeń (wypisów, odpisów) o wpisie do rejestru przedsiębiorców w KRS w sytuacji, gdy numer w odpowiednim rejestrze udało się przenieść jako daną zawartą we wniosku; w innych przypadkach obowiązek składania zaświadczenia zamieniono na obowiązek przedłożenia (bądź wprowadzono alternatywę w tym zakresie) oświadczenia,
- 3) zaproponowano uchylenie przepisów nakładających obowiązek przedkładania, w kontaktach z organami administracji publicznej, zaświadczeń o nadaniu NIP i numeru REGON w sytuacji, gdy odpowiednie numery mogą być wpisane do wniosku; w innych przypadkach zamieniono obowiązek przedkładania zaświadczenia na obowiązek złożenia oświadczenia,
- 4) zaproponowano zamianę zaświadczenia o niekaralności na oświadczenie w tych przypadkach, gdy posiadanie takiego zaświadczenia nie jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym; dodatkowo, zrezygnowano całkowicie z zaświadczenia o niekaralności w sytuacjach, które były niezgodne z art. 220 K.p.a.,
- 5) zaproponowano zamianę obowiązku przedkładania oryginałów, urzędowo poświadczonych odpisów świadectw, dyplomów, aktów stanu cywilnego urodzenia, zgonu itp. na kopie dokumentów potwierdzających wykształcenie lub kopie odpisów aktu stanu cywilnego; uproszczenie przepisów w tym zakresie pozwoli posługiwać się obywatelom kopiami dokumentów, których oryginalne wersje są wydawane w ograniczonej liczbie, a uzyskanie każdego odpisu jest kosztowne i czasochłonne,
- 6) w przepisach nakładających na obywatela obowiązek przedkładania zaświadczeń o dochodach, niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych umożliwiono składanie oświadczeń w tym zakresie; w sytuacjach uzasadnionego podejrzenia oświadczenia nieprawdy, organ będzie mógł uzyskać informacje od właściwego urzędu skarbowego lub ZUS.

Wprowadzenie instytucji oświadczenia ma na celu zmniejszenie biurokratycznych i finansowych kosztów dopełniania procedur administracyjnych przez obywateli, w tym prowadzenia działalności gospodarczej w Polsce. Wprowadzenie prawa do składania oświadczeń pozwoli na osiągnięcie tych samych skutków dowodowych co w przypadku zaświadczeń, redukując jednocześnie czas obywateli konieczny na ich uzyskanie oraz czas urzędników/pracodawców niezbędny do ich wystawiania.

Jednocześnie, podczas prac zespołu zdecydowano się zrezygnować z następujących zmian zaświadczenia na oświadczenie w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców:

- 1) Zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego UE, że (osoba) nie została pozbawiona prawa do wykonywania zawodu lub prawo to nie zostało zawieszono i nie toczy się postępowanie ws. zawieszenia działalności (pielęgniarki, położne, architekci, ustawa o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych)

Art. 50 dyrektywy 2005/36/WE z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, zwanej dalej „dyrektywą 2005/36/WE”, stanowi, że organy państw członkowskich rozpatrujące wniosek o zezwolenie na wykonywanie określonego zawodu mogą wymagać przedstawienia dokumentów i zaświadczeń wymienionych w załączniku VII do dyrektywy, w tym dokumentów potwierdzających, że nie zawieszono wnioskodawcy prawa wykonywania zawodu lub działalności z powodu poważnego wykroczenia zawodowego lub przestępstwa.

Kodeks dobrych praktyk przyjęty przez wszystkie państwa członkowskie UE zawiera również listę dokumentów, jakich organy państw członkowskich UE mogą żądać w celu uznania kwalifikacji zawodowych, w tym zaświadczeń o prawie do wykonywania zawodu (Kodeks Dobrych Praktyk, cz. II, pkt 3 (B-praktyki dopuszczone) pkt f).

Trybunał Sprawiedliwości UE kilkakrotnie potwierdził prawo państwa członkowskiego UE do wymagania dokumentów poświadczających prawo do wykonywania zawodu, ze względu na występujące przypadki utraty przez obywatela państwa członkowskiego UE prawa do wykonywania zawodu w jednym państwie, który, ukrywając wcześniejsze poważne wykroczenia zawodowe bądź przestępstwa, poszukuje dostępu do zawodu w innym państwie (np. orzeczenie 292/86 Gullung).

Przedmiotowego zaświadczenia żądają od polskich obywateli organy innych państw członkowskich UE. Zaświadczenie daje gwarancję, że oprócz odpowiednich kwalifikacji wnioskodawca ma prawo do wykonywania zawodu. Sprawdzenie wnioskodawcy jest możliwe w przypadku wątpliwości organu uznającego kwalifikacje przez skierowanie zapytania w systemie elektronicznym (system IMI) do państwa członkowskiego pochodzenia wnioskodawcy. Wydaje się jednak, że krótki termin wyznaczony na uznanie kwalifikacji może uniemożliwić wysyłanie zapytań w stosunku do wszystkich składanych wniosków i tym samym doprowadzi do wydłużenia procedury. Mając na uwadze powyższe, należy utrzymać istniejące regulacje.

- 2) Zaświadczenie organów UE stwierdzające wykształcenie lub praktykę do wykonywania zawodu Pielęgniarki i położne – art. 31 – 33 i 40 – 43 dyrektywy 2005/36/WE. Przepisy regulują również sytuacje, gdy pielęgniarka i położna nie zdobędzie wykształcenia zgodnie z ustandaryzowanymi warunkami kształcenia. W ramach tzw. praw nabytych, po odbyciu

odpowiedniej praktyki szczegółowo określonej w przepisach, pielęgniarka lub położna może mieć uznane kwalifikacje. Praktykę i wykształcenie potwierdza w takim przypadku zaświadczenie wydane przez państwo pochodzenia ww. osoby.

Architekci – art. 46 – 49 dyrektywy 2005/36/WE. Przepisy dotyczące tego zawodu zostały sformułowane podobnie jak przepisy o pielęgniarzach i położnych. Prawnicy zagraniczni – zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 98/5/WE mającym na celu ułatwienie stałego wykonywania zawodu prawnika w państwie członkowskim UE innym niż państwo uzyskania kwalifikacji zawodowych; organy państw członkowskich dokonują rejestracji prawnika po okazaniu im zaświadczenia o jego rejestracji we właściwych organach państwa członkowskiego pochodzenia. Mogą one także wymagać, aby zaświadczenie to, wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, nie było wydane wcześniej niż trzy miesiące od dnia jego przedłożenia.

Żegluga śródlądowa – zgodnie z przepisami art. 3 i 7 dyrektywy 87/540/WE państwa członkowskie uznają zaświadczenia z innych państw UE wydane w celu potwierdzenia kwalifikacji działalności przewoźnika. Wykonywanie zawodu regulowanego na terytorium RP (przepisy ogólne) – art. 11 i 13 dyrektywy 2005/36/WE. Zgodnie z przepisami, poświadczenie kompetencji (w tym praktyka zawodowa) i dokument potwierdzający posiadanie kwalifikacji muszą być wydane przez właściwy organ państwa UE pochodzenia wnioskodawcy.

Mając na uwadze powyższe, należy utrzymać istniejące regulacje.

3) Zaświadczenie o studiowaniu od co najmniej 6 miesięcy (ustawa o transporcie drogowym)

Wymóg przedłożenia zaświadczenia o studiowaniu od co najmniej 6 miesięcy wynika z dyrektywy z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie prawa jazdy (91/439/EWG), której art. 7 ust. 1 lit. b wprost stanowi o obowiązku przedłożenia takiego zaświadczenia przez kandydata ubiegającego się o prawo jazdy:

„Artykuł 7

Prawa jazdy są wydawane poza tym tylko takim kandydatom:

którzy przeszli badania umiejętności i zachowania oraz badanie teoretyczne i którzy odpowiadają normom medycznym, zgodnie z przepisami załączników II i III;

którzy mają normalne miejsce zamieszkania na terytorium Państwa Członkowskiego wydającego prawo jazdy albo którzy mogą przedstawić zaświadczenie, że studiują w tym kraju od co najmniej sześciu miesięcy.”.

Mając powyższe na uwadze, zamiana zaświadczenia na oświadczenie byłaby sprzeczna

z prawem wspólnotowym.

4) Zaświadczenie o ukończeniu szkolenia z produkcji integrowanej (ustawa o ochronie roślin)

Produkcja integrowana jest to opłacalna produkcja wysokiej jakości owoców, dająca pierwszeństwo bezpiecznym metodom niechemicznym, minimalizująca niepożądane efekty uboczne stosowanych agrochemikaliów ze szczególnym uwzględnieniem ochrony środowiska i zdrowia ludzi.

W celu uzyskiwania wysokich i wysokiej jakości plonów, w produkcji integrowanej jest dopuszczalne stosowanie selektywnych lub wybranych częściowo selektywnych środków ochrony roślin. Niezwykle ważne jest również, aby chemiczne zwalczanie szkodników stosowane było tylko wówczas, gdy ich liczebność przekracza przyjęty próg szkodliwości. Aby to jednak stwierdzić, jest konieczne systematyczne prowadzenie lustracji pod kątem występowania szkodników, chorób i chwastów – jest to podstawowy element racjonalnej ochrony roślin. Owoce pochodzące z produkcji integrowanej są systematycznie kontrolowane na obecność substancji szkodliwych, głównie pozostałości środków ochrony, azotanów oraz metali ciężkich. Każde gospodarstwo powinno spełniać również wszelkie zasady Kodeksu Dobrej Praktyki Rolniczej.

Ważnym elementem produkcji integrowanej jest możliwość identyfikacji miejsca pochodzenia certyfikowanego produktu, gdyż każdy z producentów już w trakcie zgłoszenia się do systemu produkcji integrowanej otrzymuje swój niepowtarzalny numer ewidencyjny. Przepisy prawne dotyczące integrowanej produkcji reguluje ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin oraz rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi wydane na podstawie tej ustawy. Jednostką koordynującą całość systemu integrowanej produkcji w Polsce oraz kontrolującą prawidłowość prowadzenia upraw i wydawania certyfikatów jest Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

Producent, chcąc uzyskać certyfikat produkcji integrowanej, musi spełnić następujące wymagania:

- ukończyć 16-godzinne szkolenie produkcji integrowanej,
- zgłosić chęć prowadzenia upraw zgodnie z zasadami produkcji integrowanej w najbliższej jednostce Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa,
- prowadzić produkcję zgodnie z metodyką szczegółową (dla określonego gatunku),
- prowadzić na bieżąco Notatnik Integrowanej Produkcji,
- przejść pozytywne kontrole: notatnika, gospodarstwa w okresie wegetacji i jakości płodów,

– złożyć przed lub w trakcie zbiorów wniosek o wydanie certyfikatu produkcji integrowanej.

Producenci po otrzymaniu certyfikatu mają prawo oznaczać swoje produkty zastrzeżonym znakiem (logo produkcji integrowanej).

Producent stosujący produkcję integrowaną stosuje środki ochrony roślin i specjalną metodę prowadzenia upraw. Szkolenie w tym zakresie wydaje się wskazane.

Mając na uwadze powyższe, należy utrzymać istniejące regulacje.

5) Zaświadczenie organu państwa trzeciego o spełnianiu przez wodę wymagań określonych w ustawie o bezpieczeństwie żywności i żywienia

Główny Inspektor Sanitarny może uznać, w drodze decyzji, wodę pochodzącą z otworu znajdującego się na terytorium państwa trzeciego jako naturalną wodę mineralną, jeżeli właściwy organ tego państwa poświadczy spełnianie przez tę wodę wymagań określonych w niniejszej ustawie i w przepisach wydanych na jej podstawie oraz zobowiąże się do przeprowadzania regularnych kontroli warunków wydobywania, transportu i rozlewu tej wody. Zaświadczenie jest ważne przez okres nieprzekraczający 5 lat od daty jego wydania.

Woda mineralna pochodząca z państwa trzeciego musi spełniać wymagania określone w przedmiotowej ustawie, tj.:

- wprowadzanie do obrotu w opakowaniach zamkniętych w sposób zabezpieczający je przed zanieczyszczeniem oraz zmianą właściwości i zafałszowaniem naturalnej wody mineralnej,
- znakowanie wód przeznaczonych do spożycia przez ludzi, niebędących naturalnymi wodami mineralnymi, nie może wprowadzać konsumenta w błąd informacjami, które sugerowałyby, że woda ta jest naturalną wodą mineralną, w szczególności nie może zawierać oznaczenia „naturalna woda mineralna”,
- dopuszcza się znakowanie naturalnych wód mineralnych informacjami: „pobudzające trawienie”, „może polepszyć funkcje wątrobowo-żółciowe” lub oznaczeniami podobnymi, pod warunkiem że wody te spełniają szczególne wymagania określone w tym zakresie na podstawie art. 39 pkt 1.

Wody mineralne muszą również spełniać warunki określone w przepisach wspólnotowych:

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/54/WE z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie wydobywania i wprowadzania do obrotu naturalnych wód mineralnych.

Mając na uwadze powyższe, należy utrzymać zaświadczenie w celu zapewnienia realizacji warunków wynikających z ustawy i przepisów wspólnotowych.

6) Zaświadczenie KNF, że fundusz działa zgodnie z prawem wspólnotowym

Art. 46 dyrektywy 85/611/EWG:

„Jeżeli UCITS zaproponuje wprowadzenie do obrotu swoich jednostek uczestnictwa w Państwie Członkowskim innym niż państwo, w którym UCITS prowadzi działalność, musi najpierw skierować do właściwych władz tego innego Państwa Członkowskiego stosowne powiadomienie, przesyłając jednocześnie tym władzom:

- wydane przez właściwe władze oświadczenie, że spełnia warunki nałożone na mocy niniejszej dyrektywy,
- regulamin funduszu lub dokumenty założycielskie,
- pełny i uproszczony prospekt emisyjny,
- gdzie sytuacja tego wymaga, ostatnie sprawozdanie roczne i ewentualne późniejsze sprawozdanie półroczne, oraz
- szczegóły dotyczące ustaleń poczynionych w sprawie obrotu jednostkami uczestnictwa w tym innym Państwie Członkowskim.

Fundusz inwestycyjny lub spółka zarządzająca mogą rozpocząć wprowadzanie swoich jednostek uczestnictwa do obrotu w innym Państwie Członkowskim dwa miesiące po przekazaniu tego rodzaju powiadomienia, chyba że władze zainteresowanego Państwa Członkowskiego, w uzasadnionej decyzji podjętej przed upływem terminu dwóch miesięcy, postanowią, że przygotowania poczynione w celu wprowadzenia do obrotu jednostek uczestnictwa nie są zgodne z przepisami, określonymi w art. 44 ust. 1 i art. 45.”.

Zawarte w tym przepisie „Oświadczenie” należy uznać jako błąd w tłumaczeniu (organy nie wydają oświadczeń, oświadcza przedsiębiorca). Zaświadczenie należy uznać jako niezbędne w celu podjęcia działalności w ramach świadczenia usług (swobody przepływu kapitału) w innych państwach UE. Inaczej przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) nie mogłyby prowadzić działalności w innych krajach UE.

Przepis dyrektywy zostanie zmieniony art. 93 dyrektywy 2009/65/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS):

„Jeżeli UCITS zaproponuje wprowadzenie do obrotu swoich jednostek uczestnictwa w państwie członkowskim innym niż jego macierzyste państwo członkowskie, przedkłada najpierw powiadomienie w formie pisemnej właściwym organom swojego macierzystego państwa członkowskiego.

Powiadomienie zawiera informacje na temat zasad wprowadzania do obrotu jednostek uczestnictwa UCITS w goszczącym państwie członkowskim, w stosownych przypadkach z uwzględnieniem kategorii jednostek. W świetle art. 16 ust. 1 powinno ono zawierać wskazanie, że jednostki UCITS są wprowadzane do obrotu przez spółkę zarządzającą UCITS.

2. Do powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, UCITS załącza najnowszą wersję następujących dokumentów:

regulamin funduszu lub dokumenty założycielskie, prospekt emisyjny, oraz, w stosownych przypadkach, ostatnie sprawozdanie roczne i ewentualne późniejsze sprawozdanie półroczne, przetłumaczone zgodnie z art. 94 ust. 1 lit. c) i d); oraz

kluczowe informacje dla inwestorów, o których mowa w art. 78, przetłumaczone zgodnie z art. 94 ust. 1 lit. b) i d).

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS weryfikują, czy dokumenty przedłożone przez UCITS zgodnie z ust. 1 i 2 są kompletne.

Właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS, nie później niż 10 dni roboczych po otrzymaniu powiadomienia, przekazują kompletne dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz kompletną dokumentację określoną w ust. 2, właściwym organom państwa członkowskiego, w którym UCITS proponuje wprowadzanie do obrotu swoich jednostek. Do dokumentów załączają one zaświadczenie potwierdzające, że UCITS spełnia warunki określone niniejszą dyrektywą.

Po przekazaniu dokumentów właściwe organy macierzystego państwa członkowskiego UCITS niezwłocznie powiadamiają UCITS o ich przekazaniu. UCITS może wejść na rynek w goszczącym państwie członkowskim od daty tego powiadomienia.”.

Zgodnie z nowymi przepisami, które muszą zostać transponowane do porządku prawnego państw członkowskich do dnia 30 czerwca 2011 r., to KNF będzie przekazywał do innych państw członkowskich dokumenty i informacje nt. przedsiębiorstw, które będą chciały zbywać i odkupywać jednostki uczestnictwa w innych państwach UE.

Tym samym należy utrzymać zaświadczenie ze względu na przepisy wspólnotowe.

7) Zaświadczenie o niekaralności

Ustawa o grach hazardowych – prowadzenie kasyna, salonu gier, organizacja loterii fantowej i inna działalność związana z grami hazardowymi wymaga od osób odpowiedzialnych nienagannej opinii i niekaralności. Oświadczenia o niekaralności składane przez osoby musiałyby i tak w każdym przypadku być weryfikowane przez organ właściwy, co mogłoby doprowadzić do wydłużenia procedury udzielania odpowiednich zezwoleń i koncesji w tym

zakresie.

Ustawa o Krajowym Funduszu Kapitałowym – udzielanie wsparcia finansowego funduszowi kapitałowemu wybranemu w drodze otwartego konkursu wymaga zaświadczenia o niekaralności osób, które mają istotny wpływ na decyzje inwestycyjne funduszu. Pozytywne rozpatrzenie oferty jest możliwe w sytuacji, gdy ww. cieszą się nieposzlakowaną opinią – w tym przypadku złożenie samego oświadczenia wydaje się niewystarczające.

Prawo dewizowe – prowadzenie działalności kantorowej jest ściśle związane z rozliczeniami pieniężnymi. Niezbędne jest utrzymanie zaświadczenia o niekaralności dla osób bezpośrednio uczestniczących w zawieraniu transakcji i organizujących prowadzenie kantoru ze względu na konieczność stosowania szczególnych wymogów bezpieczeństwa w przeprowadzaniu tych transakcji.

Ustawa o transporcie drogowym – kierowca wykonujący transport drogowy taksówką powinien mieć nienaganną opinię. Bezpieczeństwo pasażerów wymaga utrzymania zaświadczenia o niekaralności dla kierowców.

Ustawa o usługach detektywistycznych – biorąc pod uwagę uprawnienia detektywa, konieczne jest, aby detektyw był osobą niekaraną za przestępstwa określone w ustawie. Zaświadczenie daje w tym przypadku większą gwarancję bezpieczeństwa usług wykonywanych przez detektywa.

Ustawa o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – dostęp do materiałów wybuchowych wymaga posiadania zaświadczenia o niekaralności w celu uniknięcia groźnych wypadków bądź niewłaściwego użycia ww. materiałów.

8) Zaświadczenie potwierdzające ukończenie kursu

Ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – zdecydowano o utrzymaniu zaświadczenia ze względu na fakultatywność dokumentu; można dostarczyć kopię dyplomu, świadectwo lub zaświadczenie.

Po drugie – zaświadczenie stanowi dowód nabycia kompetencji drogą kształcenia pozaszkolnego (zgodnie z rozporządzeniem MEN). Może to być w formie (1) przyuczenia do pracy i (2) praktycznej nauki zawodu, która kończy się egzaminem przed kuratorem oświaty.

Listy osób, które zdały egzamin, nie są publikowane. W celu potwierdzenia ewentualnego oświadczenia, starosta musiałby każdorazowo zasięgać informacji u kuratora oświaty. Dodatkowo właściwość terytorialna organów może być różna, co zwiększałoby trudności z ustalaniem stanu faktycznego. Tymczasem zainteresowany posiada stosowne zaświadczenie,

ma jedynie złożyć jego kopię i nie musi występować do innego organu o wydanie zaświadczenia.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że złożenie zaświadczenia jest prostszą formułą postępowania niż złożenie oświadczenia. Ponadto konsekwencje finansowe (utrata premii) dotykałyby przede wszystkim osobę trzecią, tj. przedsiębiorcę, a więc osobę, która nie miała wpływu na treść oświadczenia uczestnika przygotowania zawodowego.

9) Nadanie numeru PESEL (skrótowy odpis aktu urodzenia, aktu małżeństwa)

Ustawa o ewidencji ludności i dowodach osobistych – pozytywne rozpatrzenie wniosku o nadanie numeru PESEL w trybie art. 31b ust. 2 skutkuje założeniem rekordu i wprowadzeniem do zbioru PESEL danych osoby. Dane te, z uwagi na konieczność zapewnienia referencyjności rejestru PESEL, muszą zostać wpisane na podstawie dokumentu urzędowego, tj. odpisu skróconego aktu stanu cywilnego. Nie można zrezygnować z obowiązku dołączania odpisu aktu stanu cywilnego w sytuacji, gdy nie ma innego źródła danych (np. centralny rejestr aktów stanu cywilnego) umożliwiającego potwierdzenie tych danych. Taka sytuacja ma miejsce w odniesieniu do osób, którym numer PESEL nie jest nadawany z urzędu.

10) Zaświadczenie o wpisie do centralnego rejestru osób posiadających uprawnienia budowlane

Ustawa – Prawo budowlane – projekt budowlany stanowi podstawę wydania decyzji o pozwoleniu na budowę. Organ właściwy musi mieć pewność, że przedkładany projekt został sporządzony przez osobę posiadającą odpowiednie uprawnienia budowlane. Prowadzenie robót budowlanych przez osobę nieuprawnioną stwarza zbyt duże ryzyko dla zdrowia i życia ludzi. Podobnie ze względu na konieczność zapewnienia bezpieczeństwa procesu budowlanego jest niezasadne zastąpienie obowiązku złożenia zaświadczenia potwierdzającego wpis na listę członków właściwej izby przez kierownika budowy i inspektora nadzoru inwestorskiego.

11) Odpis z ewidencji partii politycznych

Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw, ustawa o referendum lokalnym, Ordynacja wyborcza do Sejmu RP i Senatu RP, Ordynacja wyborcza do Parlamentu Europejskiego – brak teleinformatycznego dostępu do ewidencji partii politycznych uniemożliwia zamianę zaświadczenia na oświadczenie. Właściwy organ nie będzie miał dostępu do ewidencji.

12) Odpis lub wyciąg ze stałego rejestru statków

Ustawa – Kodeks morski – rejestr okrętowy jest rodzajem księgi wieczystej statku, do którego jest wpisywana hipoteka morska. Obecnie rejestr nie istnieje w formie elektronicznej. Nie ma

możliwości zamiany zaświadczenia na oświadczenie. Informatyzacja ksiąg wieczystych i prace Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Morskiego pozwalają przypuszczać, że informatyzacja rejestrów statków będzie wkrótce możliwa. Również odpisy i wyciągi z rejestrów zagranicznych nie mogą zostać zamienione na oświadczenia.

13) Oryginały i odpisy dokumentów przy rejestracji statków powietrznych i wpisie lotniska do rejestru, a także odpisy decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego przy zezwoleniu na założenie lotniska

Ustawa – Prawo lotnicze – dokumenty dotyczące praw własności, ograniczonych praw rzeczowych i ubezpieczenia nie mogą budzić żadnych wątpliwości, podobnie dokumenty potrzebne do uzyskania zezwolenia na założenie lotniska, które dotyczą zagospodarowania przestrzennego. W każdym z tych przypadków jest konieczne pozostawienie odpisów i wypisów ze względu na zapewnienie bezpieczeństwa lotów i pasażerów.

14) Odpisy z właściwego rejestru

Ustawa o funduszach inwestycyjnych – w kilku przypadkach pozostawiono niezmiennione przepisy o konieczności dostarczenia odpisu/wyciągu z właściwego rejestru. Ustawodawca przewidział w tych przypadkach możliwość dostarczenia dokumentów z rejestrów innych państw członkowskich. Ponieważ polskie organy nie mają dostępu do rejestrów zagranicznych, nie zamieniono odpisów na oświadczenia.

5.4. Wpływ proponowanych rozwiązań

1) Wpływ na sektor finansów publicznych

W kontekście proponowanych działań, porównując obie opcje z punktu 5.2, należy stwierdzić, że opcja legislacyjna działań deregulacyjnych powinna przynieść znaczące ułatwienie zakładania działalności i ograniczenie kosztów z tym związanych – zarówno opłat za wydanie licencji, jak też kosztów obowiązków informacyjnych.

Bilans jest niekorzystny dla budżetu państwa i budżetu JST. Z tego tytułu koszty dla budżetu mogą sięgnąć ok. 4 mln zł². Spowodowane to będzie ograniczeniem wpływów z tytułu opłat za uzyskanie koncesji, licencji, zezwolenia oraz wpisów do rejestrów działalności regulowanej.

Zamiana obowiązku dostarczania zaświadczeń przez możliwość składania oświadczeń spowoduje ograniczenie wpływu do budżetów z tego tytułu. Dla samego zaświadczenia o niekaralności wpływy z tego tytułu będą mniejsze o ok. 45 mln zł rocznie. Dodatkowe, również nieokreślone koszty dla sektora finansów publicznych, będą spowodowane koniecznością wprowadzenia

---

² Łącznie dla wszystkich obszarów regulacji wśród badanych ustaw.

mechanizmu kontroli oświadczeń. Ponieważ jednak redukcja dotyczy zaświadczeń dotyczących informacji dostępnych elektronicznie, koszt nie będzie wysoki.

Negatywny wpływ na finanse publiczne powinien zostać złagodzony redukcją kosztów wydawania ww. zaświadczeń. Co do zasady opłata za zaświadczenie nie powinna przekraczać kosztów jego wydania, jednak w rzeczywistości ma ona charakter ukrytego paropodatku (stąd jej wpływ można uznać za negatywny).

Jednocześnie należy zauważyć, że instytucja oświadczenia ma na celu zmianę dotychczasowej praktyki nakładającej na petentów ciężar udowodnienia stanu faktycznego i prawnego. Wprowadzenie oświadczeń będzie wyrazem zaufania organów administracji do obywateli i przedsiębiorców. Organ może szukać potwierdzenia informacji zawartych w oświadczeniu, ale jedynie fakultatywnie w uzasadnionych przypadkach podejrzenia oświadczenia nieprawdy. Nie może więc dojść do sytuacji, gdy składanie oświadczeń wydłuży procedury administracyjne, natomiast spowoduje znaczące zmniejszenie kosztów administracji, która nie będzie musiała przygotowywać ani wydawać tak dużej liczby zaświadczeń jak obecnie.

Dodatkowo analizy przeprowadzone przez MPiPS wykazują, że koszty osobowe wydawania zaświadczeń przewidzianych do likwidacji (w zakresie świadczeń rodzinnych oraz osób uprawnionych do alimentów) to około 22,6 mln zł. Likwidacja zaświadczeń oznacza jednocześnie oszczędności dla pracodawców wynikające z mniejszej absencji pracowników, którzy musieliby poświęcić czas na uzyskanie zaświadczeń.

Doświadczenia wynikające z wprowadzenia w 2002 r. obowiązku dostarczenia zaświadczenia o uzyskiwanych dochodach przy ubieganiu się o świadczenia rodzinne, przejawiające się znacznym spadkiem liczby przyznanych świadczeń, każą wnioskować, że likwidacja zaświadczeń spowoduje wzrost liczby przyznanych świadczeń. Z przeprowadzonych szacunków wynika, że 10 % wzrost liczby świadczeń spowoduje zwiększenie wydatków budżetu państwa na świadczenia rodzinne i świadczenia z funduszu alimentacyjnego o ok. 1 178 mln zł w ciągu roku.

Ministerstwo Finansów dokonało analizy kosztów dla administracji i czasu potrzebnego na wydawanie zaświadczeń oraz kosztów dla budżetu państwa związanych z odejściem od konieczności wydawania zaświadczeń. Powyższa analiza przedstawia informacje w zakresie wydanych zaświadczeń w rozbiciu na lata 2008, 2009 i 2010 (do końca września) z wyodrębnieniem liczby najczęściej wydawanych zaświadczeń, tj. na potrzeby tzw. socjalne, czyli wynikające z ustaw: o pomocy społecznej, o ubezpieczeniu społecznym rolników, o świadczeniach rodzinnych, o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, o rencie socjalnej.

Liczba wydanych przez urzędy skarbowe zaświadczeń w okresie od 2008 r. do września 2010 r. kształtowała się następująco:

- w 2008 r. wydano ogółem 8 549 819 zaświadczeń, w tym 5 255 464 zaświadczenia na tzw. potrzeby socjalne,
- w 2009 r. wydano ogółem 8 395 208 zaświadczeń, w tym 5 599 879 zaświadczeń na tzw. potrzeby socjalne,
- w okresie od stycznia do września 2010 r. wydano ogółem 6 049 843 zaświadczenia, w tym 3 907 029 zaświadczeń na tzw. potrzeby socjalne.

Z uwagi na różnorodny charakter wydawanych przez urzędy skarbowe zaświadczeń oraz pracochłonność ich sporządzenia, jako średni czas potrzebny na przygotowanie 1 zaświadczenia należy przyjąć 1 godzinę. Planowane zatrudnienie pracowników korpusu służby cywilnej w urzędach skarbowych w 2011 r. wyniesie 39 906,75 etatów, a roczny koszt zatrudnienia 1 pracownika w 2011 r. jest szacowany na 66 774 zł. Przy założeniu, że do wydawania zaświadczeń zaangażowanych jest ogółem w kraju 1 451 etatów, a liczba wydanych zaświadczeń w 2010 r. wyniesie 8 066 455 szt., to przewidywany koszt wydania 1 zaświadczenia w 2011 r. wynosiłby 12,01 zł. Globalny koszt wydania w 2011 r. zaświadczeń na tzw. potrzeby socjalne (szacunkowo 5 355 000 szt.) wyniósłby 64 313 550 zł, co stanowiłoby jednocześnie takie oszczędności dla Skarbu Państwa.

W odniesieniu do kwestii zmian na rynku pracy spowodowanych likwidacją etatów związanych z wydawaniem zaświadczeń (będących w kompetencji MF) ocenia się, iż rozwiązania wprowadzające prawo składania zarówno zaświadczeń, jak i oświadczeń będzie oddziaływało na 1 451 pracowników wydających zaświadczenia w tym obszarze. Przyjmując wyliczenie MF (roczny koszt zatrudnienia 1 pracownika – 66 774 zł), należy stwierdzić, iż hipotetyczna redukcja kosztów (etatów) po stronie administracji skarbowej może przynieść łącznie ponad 96 mln zł rocznie³.

Natomiast w przypadku danych otrzymanych za pośrednictwem Wojewody Kujawsko-Pomorskiego (dane Urzędu Miasta Bydgoszczy) w kontekście zaświadczeń dotyczących działalności gospodarczej można operować na następujących danych liczbowych – średnie wynagrodzenie pracownika 47 914,32 zł rocznie, koszty pośrednie pracodawcy 8 451,96 zł rocznie oraz dodatkowo tzw. kilometrówka wynosząca 3 008,88 na rok oraz koszty materiałowe na 1 stanowisko pracy 1 244 zł, kserokopiarka (dzierżawa) 600 zł rocznie, kserokopie 7 702,38 zł na rok, papier do ksero 4 450 zł rocznie. Bazując na tych danych, należy stwierdzić, iż w jednym urzędzie łączny koszt czynności administracyjnych (oraz etatu) wynosi łącznie 78 771,54 zł kosztów po stronie administracji, które hipotetycznie mogą ulec redukcji. Jednakże w skali całego kraju łączna kwota ewentualnych oszczędności po stronie administracji może wynieść ponad

---

³ Dokładnie 96 889 074 zł.

195 mln zł rocznie⁴ (78 771,54 zł pomnożone przez liczbę urzędów (powiatów) w Polsce równą – 2 479).

Na podstawie informacji uzyskanych z Instytutu Transportu Samochodowego na temat liczby dokonanych w 2009 r. wpisów do rejestru przedsiębiorców prowadzących ośrodki szkolenia kierowców oraz ich zmian, można oszacować, że projektowany wzrost obciążenia opłatą skarbową spowoduje zwiększenie wpływów do budżetów gmin, na terenie których posiadają siedziby starostowie dokonujący tych wpisów, o ok. 360 tys. zł.

Nieemożliwe do precyzyjnego oszacowania są skutki dotyczące zmian wynikających z podwyższenia stawki opłaty skarbowej od dwóch pozostałych rodzajów wpisów dokonywanych na podstawie przepisów o ruchu drogowym. W tym celu niezbędne byłoby uzyskanie informacji o liczbie dokonanych czynności od organów rejestrowych (wszystkich starostów i marszałków województw), co wymaga co najmniej kilkunastotygodniowego procesu pozyskiwania danych oraz ich analizy i scalenia. Wskazać jedynie można, że wskutek objęcia tych wpisów opłatą skarbową w wysokości 616 zł, wpływy z tego tytułu wzrosną o ok. 50 %.

Opierając się na pozyskanych, w trybie roboczym, z Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, informacjach na temat liczby dokonanych wpisów w 2009 r., można stwierdzić, że przyjęcie nowelizacji ustawy o opłacie skarbowej w zakresie uchylecia w części I załącznika do ustawy o opłacie skarbowej w ust. 36 pkt 2 – 4 spowodowałoby zmniejszenie wpływów do budżetu miasta stołecznego Warszawy o ok. 314 tys. zł.

2) Wpływ na rynek pracy

Reorganizacja urzędów (rezygnacja z etatów związanych z wydawaniem zaświadczeń – liczba nieznana) może spowodować przejściowy wzrost bezrobocia, co spowoduje obniżenie kosztów pracy. Na skutek omówionego niżej wzrostu konkurencyjności zatrudnienie powinno stopniowo wzrosnąć, wyrównując i przekraczając spadek w średnim okresie. W dłuższym okresie powinny jednak wystąpić wyłącznie pozytywne skutki dla rynku pracy (wzrost zatrudnienia i pozytywna zmiana jego struktury). Jednakże w wyniku wprowadzonych zmian powinno nastąpić zmniejszenie kosztów finansowych niezwiązanych bezpośrednio z wykonywaną działalnością, co sprawi, iż przedsiębiorcy obniżą w ten sposób sumaryczne koszty swojej działalności, zwiększając poziom konkurencyjności, co może ich stymulować do ewentualnego zwiększenia zatrudnienia. W konsekwencji będzie to skutkowało niższymi wydatkami budżetu z tytułu wypłat zasiłków dla bezrobotnych (zatrudnionych przez przedsiębiorców) oraz pobudzi krajową gospodarkę.

---

⁴ Dokładnie 195 274 647,66 zł.

3) Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Przedsiębiorcy i obywatele nie tylko nie będą płacili za przedmiotowe zaświadczenia, ale także zaoszczędzą czas niezbędny na ich uzyskanie. Powinno to spowodować wzrost inwestycji w całej gospodarce i tym samym poprawić jej konkurencyjność. Na wzrost konkurencyjności powinien także wpłynąć początkowy spadek kosztów pracy spowodowany ww. reorganizacją urzędów. Wpływ na konkurencyjność byłby więc trwały i wzrastający w kolejnych okresach. Największy pozytywny wpływ ograniczeń w przedkładaniu zaświadczeń powinien wystąpić w sektorze MŚP – dla tych przedsiębiorców obowiązek uzyskiwania zaświadczeń jest obecnie najbardziej dotkliwy.

Dodatkowo, wskutek wprowadzenia działań opisanych w niniejszej OSR, z tytułu zmniejszenia obciążeń administracyjnych (finansowych) szacuje się wzrost popytu gospodarczego, co spowoduje zwiększenie produkcji i podaży w przemyśle. Uwolniony z nadmiernej reglamentacji potencjał produkcyjny (i usługodawców) wygeneruje dodatkowe przychody, zmniejszając koszty przedsiębiorców, co zmniejszy koszty ich funkcjonowania i zwiększy przychody podlegające opodatkowaniu, a więc dodatkowo podwyższy wpływy do budżetu z tytułu podatków CIT i VAT.

Nie jest w pełni możliwe określenie, w jakiej skali ulegnie zmniejszeniu liczba wydawanych zaświadczeń. Ponieważ zaświadczenia są wydawane nie tylko na potrzeby postępowania przed urzędami, ale także w innych celach, np. przedłożenia zaświadczenia do banku, nie można ocenić w pełni skutków wprowadzenia projektowanych przepisów.

Jednakże na przykładzie zaświadczeń wydawanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych można zauważyć, że zamiana zaświadczeń na oświadczenia przyniesie spore korzyści dla przedsiębiorców. Według danych ZUS w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 12 października 2010 r. zostało wydanych 681 248 zaświadczeń. Oznacza to, że w przypadku zamiany tych zaświadczeń na oświadczenia zostaną wyeliminowane nie tylko koszty wydawania zaświadczeń przez ZUS, ale także przedsiębiorcy nie tracą czasu na dwukrotną wizytę w urzędzie, pierwszą – aby złożyć wniosek o wydanie zaświadczenia i drugą – aby zaświadczenie odebrać. W takim przypadku zaoszczędzony czas przedsiębiorcy można oszacować według składowych modelu kosztu standardowego:

Szacuje się, że czas potrzebny na zebranie danych i czas na złożenie wniosku (dojazd, oczekiwanie, kolejka) przez przedsiębiorcę czy obywatela wynosi: 0,5 godziny⁵ na zebranie danych oraz

---

⁵ Dane godzinowe i stawka godzinna na podstawie raportu z badania „Kosztów administracyjnych rejestracji działalności gospodarczej” (wykorzystanych następnie jako wskaźniki w Programie Operacyjnym Kapitał Ludzki 2010 – 2013). Przyjęta stawka nie jest wprost skorelowana ze średnią pensją krajową, a stanowi kwantyfikację wszystkich działań po stronie przedsiębiorcy (w tym kosztów alternatywnych), które musi on podjąć celem realizacji

1,5 godziny na złożenie wniosku. Przy przyjęciu stawki godzinowej w wysokości 84 zł na godzinę daje to łączny koszt 168 zł za złożenie wniosku. Przedsiębiorca będzie jednak musiał jeszcze odebrać zaświadczenie, więc należy jeszcze raz przeliczyć 1,5 godziny na złożenie wniosku przez stawkę godzinową 84 zł, co daje sumę kosztu w wysokości 126 zł. Łączny koszt na jednego przedsiębiorcę będzie więc wynosił 294 zł. W skali makro (przyjmując jedynie zaświadczenia wydawane przez ZUS) koszt łączny dla przedsiębiorców będzie wynosił 294 zł x 681 248 zaświadczeń, czyli 200 286 912 zł, a uwzględniając, że dane ZUS odnoszą się do niecałych 10 miesięcy w skali roku, będzie to kwota ponad 240 mln zł kosztów funkcjonowania „systemu zaświadczeń” (w przypadku samego ZUS).

W przypadku KNF zmiany są zakładane w przypadku 3 licencji zawodowych, które dotyczą nie przedsiębiorców, a jedynie osób fizycznych. Redukcja kosztów w tym zakresie będzie oznaczała nieponoszenie kosztów z tytułu opłacania opłaty skarbowej do każdego zaświadczenia o posiadanej licencji. Wg danych za 2009 r. kwota opłat skarbowych w ww. zakresie wynosi łącznie 3 706 zł (218 wydanych licencji x 17 zł).

Według informacji MRiRW w zakresie obowiązywania ustawy o nawozach i nawożeniu zostanie zniesiony obowiązek potwierdzania w formie zaświadczenia potwierdzającego prowadzenie działalności gospodarczej. Zgodnie z danymi MRiRW w 2009 r. 45 przedsiębiorców złożyło taki wniosek do właściwego ministra. Przyjmując metodologię pomiaru kosztów administracyjnych (analogicznie jak w przypadku danych ZUS), należy przyjąć w przybliżeniu, że łączny koszt będzie wynosił 13 230 zł (294 zł koszt złożenia i odbioru wniosku pomnożone przez 45 wniosków rocznie).

Według danych z Ministerstwa Finansów dotyczących wydawania zaświadczeń na potrzeby socjalne jest możliwe określenie liczbowe, w jakim stopniu zastąpienie tych zaświadczeń oświadczeniami będzie korzystne dla przedsiębiorców i obywateli.

W całym 2009 r. wydano łącznie 5 599 879 zaświadczeń na tzw. potrzeby socjalne. Przyjmując jako podstawę wyliczenia z wcześniejszych przykładów, należy tę liczbę pomnożyć przez estymowany koszt dla obywatela⁶ (przyjęto kwotę netto równą 2 245,6 zł średniej pensji krajowej, 0,5 godziny na napisanie wniosku oraz dwa razy wizytę w urzędzie – złożenie wniosku i odebranie zaświadczenia po 1,5 godziny, co daje łącznie 3,5 godziny, oraz przyjęto 40-godzinny tydzień pracy), która wynosi 196,49 zł (2 245,6 zł podzielone na 40 i pomnożone przez 3,5). Mnożąc ten wynik przez liczbę wydanych zaświadczeń, łączny koszt dla obywateli będzie wynosił

---

danej czynności administracyjnej (koszt papieru i materiałów biurowych, koszt eksploatacji urządzeń biurowych, koszt podróży, kolejka w urzędzie itp.).

⁶ Gdyż „beneficjentami” tych przepisów są osoby fizyczne, a nie przedsiębiorcy.

ponad 1 mld zł rocznie⁷.

Według danych z gmin województwa kujawsko-pomorskiego można określić roczne koszty po stronie przedsiębiorców wydawania dokumentów (tj. zaświadczeń, zmian likwidacji itp.) przez urząd wojewódzki (na podstawie danych miasta Włocławek). Zgodnie z informacją Prezydenta Miasta Włocławek w okresie od dnia 31 marca 2009 r. do dnia 31 sierpnia 2010 r. wydano przedsiębiorcom łącznie 7 294 dokumenty urzędowe. Przyjmując ponownie wyliczenia przyjęte do liczenia kosztów administracyjnych po stronie przedsiębiorcy, tak jak w przypadku danych ZUS i MRiRW, szacuje się, że łączny koszt będzie więc wynosił 2 144 436 zł (7 294 wnioski x 294 zł koszt złożenia i odbioru wniosku). Należy jednak podkreślić, że jest to łączny koszt wszystkich wydanych dokumentów w danym urzędzie (nie wszystkie dokumenty zostaną zastąpione oświadczeniami, co zmniejszy skalę oszczędności dla przedsiębiorców), ale jednocześnie jest to wynik odnoszący się do jednego tylko urzędu w całym kraju (liczba mieszkańców miasta Włocławek to 118 042 osoby⁸).

Przyjmując ww. wynik za orientacyjny, można estymować łączną sumę kosztów dla przedsiębiorców dla wydawanych dokumentów urzędowych dla całego kraju. Kwota łączna wynosiłaby więc ponad 5 mld zł⁹ (2 144 436 zł jeden urząd gminny x 2 479 gmin w kraju).

Zmiana w zakresie wprowadzenia instrumentu leasingu konsumenckiego będzie miała dość wysokie znaczenie w kapitalizacji tego typu transakcji na rynku instrumentów finansowych. W 2009 r. sprzedaż kredytów samochodowych wyniosła 4,94 mld zł. W tym samym czasie wartość samochodów oddanych w leasing 5,7 mld zł. Na podstawie opinii ekspertów, w krajach Europy Zachodniej udział leasingu konsumenckiego w całym leasingu aut osobowych wynosi ok. 30 – 40 %. Na podstawie tych założeń rynek leasingu konsumenckiego w przypadku samochodów osobowych kształtowałby się na poziomie 2,4 – 3,2 mld zł. Związek Polskiego Leasingu szacuje nawet bardziej optymistycznie, że począwszy od 2012 r., w ciągu czterech lat wartość polskiego rynku leasingu konsumenckiego, wliczając oprócz samochodów osobowych również inne środki trwałe, osiągnie 4 mld zł.

O wiele większą zmianą (a przede wszystkim oszczędnością) dla przedsiębiorców będących osobami fizycznymi, będzie możliwość przekształcania prowadzonej działalności gospodarczej w jednoosobową spółkę kapitałową. W 2009 r. działalność gospodarczą prowadziło w Polsce 1666,1 tys. przedsiębiorstw o liczbie pracujących do 9 osób. W grupie tej 1555,7 tys. stanowiły jednostki należące do osób fizycznych, zaś 91,1 tys. – osoby prawne i jednostki organizacyjne

---

⁷ Dokładnie 1 100 320 224 zł.

⁸ Stan według rocznika statystycznego „Województwo Kujawsko-Pomorskie 2009”.

⁹ Dokładnie 5 316 056 844 zł.

niemające osobowości prawnej. Osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą stanowią ok. 95 % ogółu aktywnych przedsiębiorców. Poniżej została przedstawiona symulacja zagregowanych oszczędności pozostających do dyspozycji przedsiębiorców w przypadku przekształcenia jednoosobowej działalności gospodarczej w spółkę prawa handlowego, przy ostrożnym założeniu 1 tys. zł oszczędności na takim działaniu (przekształceniu).

Procent osób fizycznych prowadzących działalność gosp. przekształcających ją w spółkę prawa handlowego	Oszczędność dla przedsiębiorców w skali globalnej
1 %	15,550 mln zł
2 %	31,100 mln zł
3 %	46,650 mln zł
4 %	62,200 mln zł
5 %	77,750 mln zł

Źródło: opracowanie własne Ministerstwa Gospodarki

W odniesieniu do zmiany polegającej na umożliwieniu przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę należy stwierdzić, iż możliwość taka będzie także miała istotny wpływ na polską gospodarkę. W Polsce obecnie istnieje około 700 spółdzielni pracy, które zrzeszają łącznie 10 mln członków i zatrudniają 300 tys. osób. Wytwarzane jest w nich aż 2 – 3 % polskiego PKB.

4) Wpływ na sytuację regionów i rozwój regionalny oraz na środowisko – brak wpływu.

Skutki priorytetowe w obszarze rozwiązań deregulacyjnych oraz wprowadzenia kultury oświadczeń – ze względu na siłę oddziaływania oraz trwałość najistotniejszy zdaniem MG jest wpływ na konkurencyjność przedsiębiorstw, w szczególności sektora MŚP.

6. Wnioski

Dotychczasowe prace nad ustawą były ukierunkowane na obniżanie szczebli uciążliwości procedur administracyjnych przez:

- zmniejszenie liczby wydawanych zezwoleń na rzecz wpisu do rejestru działalności regulowanej,
- tam gdzie jest to uzasadnione, zastępowanie rejestrów działalności regulowanej ogólnymi zasadami rejestracji działalności gospodarczej,
- zastępowanie zaświadczeń, odpisów i wypisów oświadczeniami,
- zastępowanie obowiązku dostarczania oryginałów dokumentów – ich kopiami.

Ponadto najistotniejszą częścią projektu jest zmiana podejścia do obywatela i przedsiębiorcy przez zwiększanie zaufania ze strony administracji. Służy temu przede wszystkim systemowe wprowadzanie – tam, gdzie jest to zasadne – możliwości składania oświadczeń. Podniesie to

również stan świadomości i odpowiedzialności przedsiębiorcy/obywatela, który za poświadczenie nieprawdy poniesie stosowne sankcje.

Natomiast w przypadku uzasadnionego podejrzenia, organ administracji będzie mógł samodzielnie sprawdzić, czy przedłożone przez obywatela lub przedsiębiorcę dokumenty i oświadczenia są zgodne ze stanem faktycznym. Przyjęto także zasadę, że jeżeli dany organ ma możliwość samodzielnego zasięgnięcia niektórych informacji lub danych, to niecelowe jest żądanie od obywatela czy przedsiębiorcy, aby taką informację dostarczył do urzędu.

Minister Spraw Zagranicznych

Warszawa, 16 listopada 2010 r.

DPUE - 920 - 425 - 10/eg / 6

SM-2532

dot.: RM-10-155-10 z 16.11.2010 r.

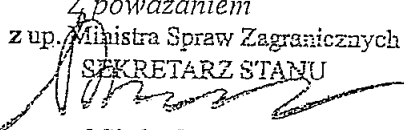
Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem
z up. Ministra Spraw Zagranicznych
SEKRETARZ STANU

Mikolaj Dowgiałowicz

WZÓR URZĘDOWEGO FORMULARZA ZGŁOSZENIA ZAINTERESOWANIA
PRACAMI NAD PROJEKTEM AKTU NORMATYWNEGO

ZGŁOSZENIE
ZAINTERESOWANIA PRACAMI NAD PROJEKTEM — ~~ZGŁOSZENIE ZMIANY~~
~~DANYCH*~~

Ustawa o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców
(tytuł projektu — zgodnie z jego treścią udostępnioną w Biuletynie Informacji Publicznej
lub informacją zamieszczoną w programie prac legislacyjnych)

A. OZNACZENIE PODMIOTU ZAINTERESOWANEGO PRACAMI NAD PROJEKTEM

1. Nazwa/imię i nazwisko**

Zachodniopomorska Geodezyjna Izba Gospodarcza

2. Siedziba/miejsce zamieszkania**

Szczecin

3. Adres do korespondencji i adres e-mail

70-376 Szczecin ul. 5 Lipca 22/1

zgig@geodezja-szczecin.org.pl

B. WSKAZANIE OSÓB UPRAWNIONYCH DO REPREZENTOWANIA PODMIOTU
WYMENIONEGO W CZĘŚCI A W PRACACH NAD PROJEKTEM

Lp.	Imię i nazwisko	Adres miejsca zameldowania na pobyt stały
1	Sławomir Leszko	
2	Stefan Balcer	
3		
4		
5		

C. OPIS POSTULOWANEGO ROZWIĄZANIA PRAWNEGO, ZE WSKAZANIEM INTERESU BĘDĄCEGO PRZEDMIOTEM OCHRONY

Proponuje się włączyć do projektu ustawy zmiany ustawy o scalaniu i wymianie gruntów i ustawy o gospodarce nieruchomościami w celu ograniczenia i likwidacji barier dla przedsiębiorców geodezyjnych oraz obywateli.

Proponowane zmiany do ustawy o scalaniu i wymianie gruntów mają na celu zniesienie barier w dostępie do prac scaleniowych i wymiennych przedsiębiorców posiadających odpowiednie kwalifikacje.

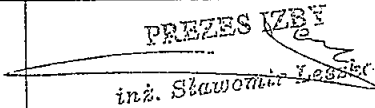
Proponowane zmiany do ustawy o gospodarce nieruchomościami mają na celu uproszczenie zburokratyzowanych procedur. W wyniku zmian i likwidacji barier administracyjnych przedsiębiorca geodezyjny znacząco przyspiesza wydanie gotowego produktu obywatelowi lub innej jednostce.

D. ZAŁĄCZONE DOKUMENTY

1	Odpis z Krajowego Rejestru Sądowego
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	

E. Niniejsze zgłoszenie dotyczy uzupełnienia braków formalnych/zmiany danych**
zgłoszenia dokonanego dnia .....
(podać datę z części F poprzedniego zgłoszenia)

F. OSOBA SKŁADAJĄCA ZGŁOSZENIE

Imię i nazwisko	Data	Podpis
Sławomir Leszko	26.03.2010	 PREZES KZBY inż. Sławomir Leszko

ZACHODNIOPOMORSKA
GEODEZYJNA IZBA GOSPODARZA
ul. 5 Lipca 22/1
70-376 SZCZECIN
tel. (091) 484 09 57, tel./fax 484 66 57

- * Jeżeli zgłoszenie nie jest składane w trybie art. 7 ust. 6 ustawy treść: „ - Zgłoszenie zmiany danych” skreśla się.
** Niepotrzebne skreślić.

Pouczenie

1. Jeżeli zgłoszenie ma na celu uwzględnienie zmian zaistniałych po dacie wniesienia urzędowego formularza zgłoszenia (art. 7 ust. 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414)) lub uzupełnienie braków formalnych poprzedniego zgłoszenia (§ 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 2006 r. w sprawie zgłaszania zainteresowania pracami nad projektami aktów normatywnych (Dz. U. Nr 34, poz. 236)), w nowym urzędowym formularzu zgłoszenia należy wypełnić wszystkie konieczne rubryki, powtarzając również dane, które zachowały swoją aktualność.
2. Część B formularza wypełnia się w przypadku zgłoszenia dotyczącego jednostki organizacyjnej oraz w sytuacji, gdy osoba fizyczna, która zgłasza zainteresowanie pracami nad projektem aktu normatywnego, nie będzie uczestniczyła osobiście w tych pracach.
3. W części D formularza, stosownie do okoliczności, uwzględnia się dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, a także pełnomocnictwa do wniesienia zgłoszenia lub do reprezentowania podmiotu w pracach nad projektem aktu normatywnego.
4. Część E formularza wypełnia się w przypadku uzupełnienia braków formalnych lub zmiany danych dotyczących wniesionego zgłoszenia.

[Handwritten signature]
Warszawa, dnia 15.04.2010 r.
[Handwritten signature]

KRLW/003210/09/10

[Handwritten signature]
17.04.2010
Rafał Baniak

Pan
Rafał Baniak
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Gospodarki

SEKRETARIAT
DEPARTAMENTU
REGULACJI GOSPODARSTWA
wzrostu
L. dz. 2204/MS 4/10

DRE-III-0211-56/10

[Handwritten signature]

W nawiązaniu do pisma z dnia 1 marca 2010 roku sygn. Akt DRE-II-0211-17/10 przekazuję w załączeniu projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych oraz ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, które należy włączyć do projektu ustawy (o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.

[Handwritten signature]

dr Tadeusz Jakubowski
Prezes Krajowej Izby
Lekarsko-Weterynaryjnej

[Handwritten signature]

SEKRETARIAT
PODSEKRETARZA STANU
Rafał Baniak
L. dz. 201
Data 16.04.2010

Uchwała Nr 15/V/2010

Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

z dnia 15 kwietnia 2010 r.

w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych oraz ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt

Na podstawie art.10 ust. 2 pkt. 6 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 93, poz. 767) uchwała się, co następuje:

§ 1

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna uchwala projekt zmian:

ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych

oraz

ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt.

§ 2

Projekt zmian ustaw, o których mowa w ust. 1 stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Sekretarz
Krajowej Rady Lekarsko-
Weterynaryjnej

Marek Mastalerek

Prezes
Krajowej Rady Lekarsko-
Weterynaryjnej

Tadeusz Jakubowski

USTAWA

z dnia .....

o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych oraz ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt

Art. 1. W ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2009 r. Nr 93, poz. 767) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 10 w ust. 2 po punkcie 1 dodaje się punkt 1a w brzmieniu:
„1a. udzielanie informacji na temat uznawania kwalifikacji zawodowych, uregulowań prawnych dotyczących wykonywania zawodu lekarza weterynarii, ubezpieczeń społecznych, podatków oraz zasad etyki zawodowej w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu, a także obsługi informatycznej z tym związanej.”
- 2) po art. 13 dodaje się art. 13 a w brzmieniu:
„art. 13a. Skreślenie, o którym mowa w art. 13 pkt. 3, nie skutkuje wygaśnięciem mandatu członka organu Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, w przypadku gdy powodem skreślenia jest wpisanie lekarza weterynarii do rejestru członków innej okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej.”
- 3) w art. 14 :
  - a) treść oznacza się jako ust. 1,
  - b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
„2. Uchwały organów samorządu podpisują: prezes oraz sekretarz rady.”
- 4) w art. 18 :
  - c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Skreślenia, o których stanowi ust. 1 pkt. 2, 4 i 6 dokonuje prezes okręgowej rady lekarsko-weterynaryjnej.”
- 5) w art. 26 :
  - a) w ust. 4 cyfrę „150” zastępuje się cyfrą „50”
  - b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. W rejonowym zebraniu wyborczym bierze udział, co najmniej 1/3 członków rejonu wyborczego.”
- 6) w art. 28 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna może, w drodze uchwały upoważnić prezydium do podejmowania uchwał w sprawach lekarzy weterynarii, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego odnoszące się do decyzji administracyjnych.”
- 7) w art. 33

- a. treść oznacza się jako ust. 1,
- b. dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
  - „2. Zastępca okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej działa w imieniu i na rzecz okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej.”

8) w art. 38 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Krajowa Rada Lekarsko-weterynaryjna może, w drodze uchwały upoważnić Prezydium do podejmowania uchwał w sprawach lekarzy weterynarii, do których stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego odnoszące się do decyzji administracyjnych.”

9) w art. 44

- a) treść art. oznacza się jako ust. 1,
- b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zastępca Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej działa w imieniu i na rzecz Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej.”

10) w art. 65

- a) treść art. 65 oznacza się jako ust. 1,
- b)) dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu.

„2. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna może w drodze uchwały upoważnić prezesa okręgowej rady lekarsko-weterynaryjnej do podejmowania decyzji w sprawach lekarzy weterynarii z zakresu postępowania o którym stanowi ust. 1.

3. Krajowa Rada Lekarsko-weterynaryjna może w drodze uchwały upoważnić prezesa Krajowej Rady Lekarsko-weterynaryjnej do podejmowania decyzji w sprawach lekarzy weterynarii z zakresu postępowania o którym stanowi ust. 1.”

15) po art. 65 dodaje się art. 65a w brzmieniu:

„65a.1. Izby lekarsko-weterynaryjne otrzymują z budżetu państwa, z części której dysponentem jest minister właściwy do spraw rolnictwa, środki finansowe, na pokrycie kosztów czynności administracyjnych związanych z realizacją zadań o których mowa w ustawie oraz czynności, których wykonywanie na podstawie odrębnych przepisów zostało przekazane izbom lekarsko-weterynaryjnym.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi w drodze rozporządzenia sposób ustalania kosztów i tryb przekazywania izbom lekarskim środków finansowych, o których mowa w ust. 1, kierując się ponoszonymi przez izby lekarskie kosztami oraz potrzebą sprawnego wykonywania zadań przekazywanych izbom lekarsko-weterynaryjnym.”

Art. 2. W ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz.U. z 2008 roku nr 220 poz.1433) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2.

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Usługa weterynaryjna jest czynnością polegającą na ochronie zdrowia zwierząt, weterynaryjnej ochronie zdrowia publicznego i środowiska, mająca na celu zachowanie, ratowanie lub poprawę zdrowia zwierząt i ich produktywności, polegająca w szczególności na:

b) w ust. 1, dodaje się pkt. 10 w brzmieniu :

„10) badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa i innych produktów pochodzenia zwierzęcego”

2) Art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13.1 Gabinetem weterynaryjnym kieruje lekarz weterynarii posiadający prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii oraz co najmniej 2-letni okres pracy w zawodzie lekarza weterynarii.

2. Przychodnią weterynaryjną kieruje lekarz weterynarii posiadający prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii oraz co najmniej 3-letni okres pracy w zawodzie lekarza weterynarii.

3. Lecznicą weterynaryjną kieruje lekarz weterynarii posiadający prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii oraz co najmniej 4-letni okres pracy w zawodzie lekarza weterynarii.

4. Kliniką weterynaryjną lub weterynaryjnym laboratorium diagnostycznym kieruje lekarz weterynarii posiadający prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii oraz co najmniej 5-letni okres pracy w zawodzie lekarza weterynarii.

5. Lekarz weterynarii może kierować tylko jednym zakładem leczniczym dla zwierząt.”

3) W art.19 wyraz: „izba” zastąpić wyrazem „rada”

Art. 3 Uchwała wchodzi w życie z dniem .....

Uzasadnienie

Zadania samorządu lekarzy weterynarii zostały określone w art. 10 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych oraz w innych przepisach.

Zawód lekarza weterynarii został zliczony do zawodów regulowanych, gdzie do załatwiania spraw potrzebne jest szybkie i sprawne działanie. Działanie bez zbędnej zwłoki.

Narzucone przez ustawę kryteria postępowania utrudniają szybkie i sprawne załatwianie przez samorząd spraw indywidualnych lekarzy weterynarii.

Dlatego Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna zgodnie z postanowieniami art. 10 ust. 2 pkt. 6 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych zgłasza pilną potrzebę regulacji obowiązującego prawa. Decyzja ta jest również odpowiedzią na otrzymany projekt ustawy o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, z prośbą o wprowadzenie zmian do ustawy o o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych oraz do ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt. Zgłoszone zmiany w sposób zdecydowany ułatwią pracę samorządu i przyspieszą załatwianie indywidualnych spraw lekarzy weterynarii, na które oni pilnie oczekują.

I. Ustawa o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych

1. Po wejściu Polski do Unii Europejskiej wzrosły zadania samorządu między innymi o uznawaniu kwalifikacji zawodowych lekarzy weterynarii chcących wykonywać zawód na terenie Polski jak i również wydawanie stosownych zaświadczeń lekarzom Polskim chcącym wykonywać zawód zagranicą
2. Art. 13 wymaga naszym zdaniem uzupełnienia poprzez dodanie art. 13a wyjaśniającego, że skreślenie z rejestru członków izby lekarsko-weterynaryjnej z powodu przeniesienia się do innej izby lekarsko-weterynaryjnej nie skutkuje automatycznie wygaśnięciem mandatu członka organu Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
3. Wprowadzenie do ustawy do art. 14 osób upoważnionych do podpisywania uchwał dla ich ważności z punktu widzenia pracy samorządu jest niezmiernie ważne, albowiem organy izb są kolegialne, ich członkowie są wybierani z całego terenu działania danej izby lekarsko-weterynaryjnej. Podpisywanie uchwał przez wszystkich członków organów izb w sposób znaczny utrudnia ich pracę.

4. Skreślenia lekarza weterynarii z rejestru członków izby lekarsko-weterynaryjnej, o których stanowi art. 18 ust. 1 pkt. 2, 4 i 6 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych zdaniem Rady, dla uproszczenia i przyspieszenia procedury postępowania winno być w gestii prezesów okręgowych rad lekarsko-weterynaryjnych, z wyłączeniem pozostałych skreśleń które winno pozostać w gestii okręgowej rady lekarsko-weterynaryjnej.
5. Zastąpienie cyfry „150” cyfrą „50” w art. 26 ust. 4 ułatwi ustalenie rejonów wyborczych w których kompetencji leży wybór delegatów na zjazd. Zmniejszenie ilości osób biorących udział w rejonowym zebraniu wyborczym z $\frac{1}{2}$ do $\frac{1}{3}$ stwarza realne szanse odbycia zebrania. Doświadczenie uczy, że wprowadzony wyższy próg obecności członków w rejonowym zebraniu wyborczym utrudnia prawidłowe przeprowadzenie wyboru delegatów na zjazd okręgowy. Wprowadzenie zaproponowanych zmian ułatwi i przyspieszy procedurę wyborów.
6. Art. 28 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii w ust. 2 zezwala na to, aby prezydium okręgowej rady lekarsko-weterynaryjnej działało w imieniu rady w sprawach określonych jej uchwałą. Niezbędne staje się dodanie przepisu zezwalającego radzie upoważnić prezydium do podejmowania uchwał w indywidualnych sprawach lekarzy weterynarii, do których stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, odnoszące się do decyzji administracyjnych. Taka zmiana przepisu ma również wpływ na szybkie podejmowanie decyzji oraz na obniżenie kosztów działalności rad.
7. Art. 33 ustawy ograniczył się w swoim przepisie wyłącznie do wskazania rzecznika odpowiedzialności zawodowej jako osoby upoważnionej do prowadzenia spraw lekarzy weterynarii, podczas kiedy postępowanie w sprawach odpowiedzialności zawodowej prowadzi również zastępcy rzecznika odpowiedzialności zawodowej. Dlatego zaistniała potrzeba dodania ust. 2, i umocowanie do działania zastępców rzecznika odpowiedzialności zawodowej.
8. Podobnego jak art. 28 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii uzupełnienia wymaga art. 38 poprzez dodanie ust. 3 stanowiącego podstawę do przekazania do prezydium Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej uprawnień w zakresie podejmowania decyzji administracyjnych w indywidualnych sprawach lekarzy weterynarii. Powyższy

zapis w sposób istotny skróci termin zakończenia indywidualnej sprawy lekarza i przyspieszy w sposób istotny terminy załatwiania spraw.

9. Podobnie jak w art. 33 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii w art. 44 należy umocować do działania zastępców Krajowego Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej.
10. Art. 65 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii upoważnił izby do ściągania zaległych składek członkowskich i kosztów postępowania w sprawach odpowiedzialności zawodowej w trybie postępowania egzekucyjnego w administracji. Konsekwencją tego przepisu winno być danie prezesom rad lekarsko weterynaryjnych upoważnienie do prowadzenia przedmiotowych spraw. Postępowanie egzekucyjne w administracji narzuca pewne terminy, które z braku możliwości rozpatrzenia spraw przez prezesów rad, przedłużają się z powodu oczekiwania na terminy posiedzeń rady, które odbywają się w okręgowych radach raz na miesiąc a w Krajowej Radzie nawet raz na kwartał. Z tego powodu sprawy te mają wydłużoną drogę ściągania należności stąd pilna potrzeba wprowadzenia ustawowego zapisu delegacji dla rady lekarsko-weterynaryjnych do podjęcia stosownych uchwał upoważniających.
11. Dodanie art. 65a do obowiązującej ustawy jest dla Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej zagadnieniem kluczowym i zarazem niezbędnym. Jak Rada wspomniała na wstępie niniejszego uzasadnienia zadania samorządu lekarzy weterynarii zostały określone w art. 10 ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych.

W ust. 2 przywołanego art. 10 w punktach 1, 2, 4 i 9 czytamy, że samorząd wykonuje zadania w szczególności poprzez:

- przyznawanie, pozbawianie, zawieszanie oraz stwierdzanie utraty prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii,
- prowadzenie rejestru członków izb,
- sprawowanie orzecznictwa w przedmiocie orzekania o niezdolności do wykonywania zawodu lekarza weterynarii,
- sprawowanie sądownictwa lekarsko-weterynaryjnego w zakresie odpowiedzialności zawodowej lekarzy weterynarii oraz sądownictwa polubownego.

Zadania te są zadaniami bardzo kosztownymi, bowiem wymagają dużych nakładów finansowych, jak również wymagającymi dużego nakładu pracy, a izby lekarsko-weterynaryjne posiadają środki finansowe pochodzące wyłącznie ze składek swoich członków. Izby nie posiadają żadnego innego źródła finansowania.

Zdaniem Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej nałożenie takich obowiązków winno skutkować przyznaniem na ten cel środków finansowych pochodzących z budżetu Skarbu Państwa *statio fisci* Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Te szczegółowo wyżej wymienione zadania to zadania administracji publicznej które w roku 1990 na podstawie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych zostały przekazane do realizacji izbom lekarsko-weterynaryjnym bez odpowiedniego zabezpieczenia finansowego, obciążając kosztami tych zadań samych lekarzy weterynarii.

Że były to zadania administracji publicznej/rządowej świadczą o tym przepisy:

- 1/ Dekretu z dnia 07 grudnia 1945 r. *o wykonywaniu praktyki lekarsko-weterynaryjnej* (Dz.U. nr 58 poz. 337),
- 2/ Dekretu z dnia 24 września 1947 r. *o rejestracji pracowników służby weterynaryjnej* (Dz.U. nr 61, poz. 338),
- 3/ Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 29 września 1947 r. w *sprawie rejestracji pracowników służb weterynaryjnych* (Dz.U. nr 61 poz. 357 ze zm.)
- 4/ Okólnika Nr PM. 3/55 Ministerstwa Finansów z dnia 31 stycznia 1955 r. w *sprawie wydawania kart rejestracyjnych na wykonywanie praktyki lekarsko-weterynaryjnej* (Dz.Urz. Ministerstwa Finansów nr 3, poz. 8)
- 5/ Pisma okólnego nr WKdr-226/55 Centralnego Zarządu Weterynarii z dnia 01 grudnia 1955 r. w *sprawie rejestracji i ewidencji lekarzy weterynaryjnych* z którego wynikał obowiązek rejestrowania się lekarzy weterynarii w przydiach rad narodowych (zarządy weterynarii w powiatowych zarządach rolnictwa),
- 6/ Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1975 r. w *sprawie określenia zadań i uprawnień należących do powiatowych rad narodowych i naczelników powiatów*, które przejmują wojewódzkie rady narodowe i wojewodowie - § 2 pkt. 3 (Dz.U. nr 17, poz. 94 ze zm.),
- 7/ Uchwały nr 114 Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1975 r. w *sprawie organizacji służby weterynaryjnej podległej terenowym organom administracji państwowej*

(M.P. nr 22, poz. 137 ze zm.)

Na podstawie art. 66 ustawy z dnia 21 grudnia 1991 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych lekarze weterynarii, którzy w dniu wejścia w życie ustawy posiadali uprawnienie do wykonywania zawodu na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów i zawód ten wykonywali, zostają z urzędu wpisani do rejestru członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, na której obszarze wykonują zawód.

Powyższe dla Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej oznacza, że w ślad za zadaniami winny iść środki finansowe przeznaczone na ten cel, do tego momentu wydatkowane przez Skarb Państwa.

Zasadność rozumowania członków Krajowej Rady Lekarsko-weterynaryjnej utwierdza w przekonaniu fakt, że inne samorządy zawodowe, których członkowie byli zobowiązani do urzędowej rejestracji w organach władzy otrzymują fundusze z budżetu państwa. I tak:

1. Ustawa z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (t.j. Dz.U. z 2008 r. nr 136, poz. 856)

Art. 65. 1. Izby aptekarskie mogą otrzymywać z budżetu państwa dotacje na pokrycie kosztów czynności:

- 1) stwierdzenia prawa wykonywania zawodu i wydawania dokumentu "Prawo wykonywania zawodu farmaceuty";
  - 2) prowadzenia rejestru farmaceutów;
  - 3) prowadzenia spraw związanych z odpowiedzialnością zawodową, wykonywania czynności rzeczników odpowiedzialności zawodowej;
  - 4) wykonywania czynności sądu aptekarskiego.
2. Środki finansowe, o których mowa w ust. 1, przeznaczone są także na pokrycie kosztów czynności samorządu zawodowego w odniesieniu do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.
3. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób naliczania wysokości dotacji, o której mowa w ust. 1, uwzględniając w szczególności kryteria naliczania wysokości dotacji oraz tryb przekazywania dotacji.

2. Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 15 maja 2003 r. w sprawie dotacji z budżetu państwa dla izb aptekarskich (Dz.U. nr 93, poz. 865).

3. Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich (Dz.U. nr 30, poz. 158 ze zm.)

Art. 60. Izby lekarskie otrzymują z budżetu państwa środki finansowe na pokrycie kosztów tych czynności określonych w ustawie, które dotychczas były wykonywane przez organy administracji państwowej.

4. Umowa z 27 grudnia 2007 r. w sprawie współdziałania organów resortu obrony narodowej z Wojskową Izbą Lekarską (Dz.Urz. MON nr 16, poz. 175)

5. Ustawa z dnia 02 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (Dz.U. nr 219, poz. 1708)

Art. 115. 1. Izby lekarskie otrzymują z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, środki finansowe, na pokrycie kosztów czynności administracyjnych związanych z realizacją zadań, o których mowa w art. 5 pkt 3-6 i 11, oraz czynności, których wykonywanie na podstawie odrębnych przepisów zostało przekazane izbom lekarskim.

2. Koszty, o których mowa w ust. 1, w przypadku Wojskowej Izby Lekarskiej, są pokrywane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Naczelnej Rady Lekarskiej, określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania kosztów i tryb przekazywania izbom lekarskim środków finansowych, o których mowa w ust. 1, kierując się ponoszonymi przez izby lekarskie kosztami oraz potrzebą sprawnego wykonywania zadań przekazanych izbom lekarskim.

6. Ustawa z dnia 19 kwietnia 1991 r. o samorządzie zawodowym pielęgniarzek i położnych (Dz.U. nr 41, poz. 178 ze zm.)

Art. 58. Izby pielęgniarzek i położnych otrzymują z budżetu państwa środki finansowe na pokrycie kosztów tych czynności określonych w ustawie, które dotychczas były wykonywane przez organy administracji państwowej.

Art. 58a. Izby pielęgniarzek i położnych otrzymują z budżetu państwa środki finansowe na pokrycie kosztów związanych z działalnością informacyjną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8a.

Art. 4. 8a) udzielanie informacji na temat uznawania kwalifikacji zawodowych, uregulowań prawnych dotyczących ochrony zdrowia, w tym zawodu pielęgniarki lub położnej, ubezpieczeń społecznych oraz zasad etyki zawodowej w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu pielęgniarki i położnej,

Artykuł 58a wprowadzony do ustawy od daty wejścia Polski do Unii Europejskiej, w związku z powierzeniem nowych zadań w zakresie udzielania informacji na temat uznawania kwalifikacji zawodowych.

Mając powyższe na uwadze Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna uważa, że porządkując prawo w zakresie usprawnienia działalności zgłoszony projekt zmian ustaw zasługuje w pełni na jego uwzględnienie.

II. Ustawa o zakładach leczniczych dla zwierząt

1. Zmiana zaproponowana w art. 2 ust.1 ma na celu ujednoczenie nazewnictwa używanego w ustawie o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko - weterynaryjnych przy wykonywaniu zawodu z przeniesieniem tego nazewnictwa i powiązanie z zakresem świadczonych usług w ramach zakładów leczniczych dla

zwierząt. Dodanie w ust. 1 pkt.10 ma na celu umożliwienie badania zwierząt rzeźnych, mięsa i innych produktów pochodzenia zwierzęcego w ramach działalności zakładu leczniczego dla zwierząt. Niewpisanie tego zadania powoduje, że lekarze weterynarii nie mogą wykonywać tych czynności w ramach podmiotu gospodarczego i fikcyjnie zatrudniają się w nie weterynaryjnych podmiotach gospodarczych, nie mogą wykonywać tych czynności w ramach istniejącego już zakładu leczniczego dla zwierząt. Zmiana w art. 16 jednoznacznie określa, że lekarz weterynarii nie może być jednocześnie kierownikiem zakładu leczniczego dla zwierząt i kierownikiem hurtowni farmaceutycznej. Nie dotyczy to innych lekarzy weterynarii, zatrudnianych w tych podmiotach.

2. Zmiana wyrazu „izba” na wyraz „rada” w art.19 ust. 1 jest uzasadnione tym, że ewidencję zakładów leczniczych dla zwierząt i kontrolę zakładów przeprowadza rada a nie izba.
3. Niezbędnym stało się wprowadzenie stażu w zawodzie dla prawidłowego funkcjonowania zakładów leczniczych dla zwierząt. Poprzedni zapis ustawy nie wprowadził tego kryterium w stosunku do gabinetów weterynaryjnych. Również zdaniem Rady należy zwiększyć wymóg pracy w zawodzie w stosunku do przychodni, lecznic i laboratoriów weterynaryjnych.

M. Dobryński 12.05.10

POLSKI ZWIĄZEK HODOWCÓW KONI

POLISH HORSE BREEDERS ASSOCIATION

00-673 WARSZAWA, ul. Koszykowa 60/62 m. 16

Dyrektor, Księgowość, Dział Hodowlany
tel. 629 95 31, 628 03 61, fax 628 68 79
Redakcja Ksiąg Stadnych tel. 628 98 38

NIP 525-10-52-043
strona w internecie: www.pzhk.pl
e-mail: hodowla@pzhk.pl

Nr konta 68 1240 6175 1111 0000 4571 0410

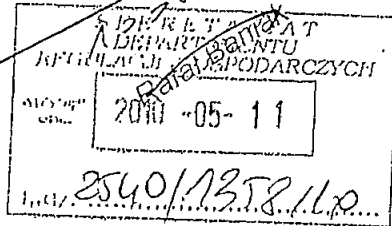
L.Dz.H.IV.1/277/2010

Magdalena Cepielak

Warszawa, dnia 05-05-2010 r.

Ali Maszko

dy. O. T...

Pan Rafał Baniak
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Gospodarki
ul. Plac Trzech Krzyży 3/5
00-507 Warszawa

Dotyczy: projektu ustawy o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.

Szanowny Panie Ministrze,

Art. 34 proponowanej ustawy przewiduje zmianę ustawy o wyścigach konnych z dnia 18.01.2001 r. (Dz. U. Nr 11, poz. 86 z późn. zm.).

Nowelizacja powyższej ustawy w 2004 r. spowodowała zmianę zapisów ustawy z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych (Dz. U. Nr 11, poz. 86, z późn. zmianami), zawężając możliwość prowadzenia działalności regulowanej w zakresie organizowania wyścigów konnych, wyłącznie dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, zwanych dalej przedsiębiorcami. Poprzednio ustawa o wyścigach konnych, która w art. 2 pkt. 4) mówi, że „organizator wyścigów konnych”, to „podmiot, który został wpisany do rejestru działalności regulowanej w zakresie organizowania wyścigów konnych” posługiwała się w dalszej treści sformułowaniem nie „przedsiębiorca”, a „podmiot” lub „organizator”. W 2001 r. do rejestru organizatorów wyścigów konnych prowadzonego przez Prezesa Polskiego Klubu Wyścigów Konnych, wpisany został podmiot będący jednostką budżetową gminy, spełniający w dacie wpisywania wszelkie warunki, od których wpis zależał. Nowelizacja ustawy spowodowała, że podmiot ten, spełniając wszelkie warunki techniczne i finansowe, ale nie będąc przedsiębiorcą utracił prawo do organizowania wyścigów konnych. W związku z tym, iż nie było to intencją ustawodawcy w roku 2004, obecnie zaś rozpatrywany jest projekt ustawy o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, zwracamy się o przywrócenie zapisów umożliwiających prowadzenie działalności w zakresie wyścigów konnych także podmiotom nie będącym przedsiębiorcami.

SEKRETARIAT
PODSEKRETAARZA STANU
Rafał Baniak
L. dz. *10/1/10*
Data *10.05.2010*

Z uwagi na powyższe w ustawie z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych (Dz. U. Nr 11, poz. 86, z późn. zm.31) proponujemy wprowadzenie następujących zmian, których nie uwzględniono w projekcie ustawy o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców:

- 1) 2 pkt. 4 otrzymuje brzmienie
„4) organizator wyścigów konnych – podmiot, który został wpisany do rejestru organizatorów wyścigów konnych”
- 2) w art. 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Działalność w zakresie organizowania wyścigów konnych wymaga wpisu do rejestru organizatorów wyścigów konnych, zwanego dalej „rejestrem”.”
- 3) w art. 16 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Działalność w zakresie organizowania wyścigów konnych może wykonywać podmiot, który:
  - 1) posiada tor wyścigowy, spełniający wymagane warunki techniczne,
  - 2) posiada zabezpieczenie finansowe dla właściwego przeprowadzenia wyścigów konnych,
  - 3) posiada zatwierdzone plany gonitw, o których mowa w art. 20.”
- 4) w art. 16 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Wniosek o wpis do rejestru zawiera:
  - 1) nazwę podmiotu oraz jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania,
  - 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej, w przypadku gdy podmiot taki numer posiada, oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) podmiotu,
  - 3) wskazanie lokalizacji toru wyścigowego uzgodnionej z właściwymi organami,
  - 4) wskazanie zabezpieczenia finansowego dla właściwego przeprowadzania wyścigów konnych oraz wskazanie źródeł pochodzenia posiadanego kapitału,
  - 5) określenie rodzaju gonitw, które mają być przeprowadzane, oraz planowanej ich liczby w ciągu roku,
  - 6) opis urządzeń technicznych toru wyścigowego,
  - 7) planowany termin rozpoczęcia działalności.”
- 5) w art. 16 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Wraz z wnioskiem podmiot składa oświadczenie następującej treści”
„Oświadczam, że:
  - 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru organizatorów wyścigów konnych są kompletne i zgodne z prawdą;
  - 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności w zakresie organizowania wyścigów konnych, określone w ustawie z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych.”
- 6) w art. 16 ust. 6 otrzymuje brzmienie:
„6. Oświadczenie powinno również zawierać:
  - 1) nazwę podmiotu, jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania,
  - 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia,
  - 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania podmiotu, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.”
- 7) w art. 16 ust. 7 otrzymuje brzmienie:
„7. Wpisowi do rejestru podlegają następujące dane:

- a. nazwa podmiotu, jego siedziba i adres lub adres zamieszkania,
- b. numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej, w przypadku, gdy podmiot taki numer posiada, oraz numer identyfikacji podatkowej NIP,
- c. wskazanie lokalizacji toru wyścigowego, uzgodnionej z właściwymi organami,
- d. data dokonania wpisu."

8) art. 19 otrzymuje brzmienie"

„Art. 19. Od decyzji Prezesa w sprawie zakazu wykonywania działalności objętej wpisem, podmiotowi przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa”.

Aktualne zapisy ustawy o wyścigach konnych, o zmianę których wnioskujemy, uniemożliwiają jednostce Gminy Wrocław prowadzenie jej działalności statutowej, do której została ona powołana i która była prowadzona od 1907 r.

Z poważaniem

DYREKTOR
POLSKIEGO ZWIĄZKU HODOWCÓW KONI
Stasiowski
mgr inż. Andrzej Stasiowski

W. 14-70694/1563
11.05.10

III A Republika - Legia
Gala

Polski Klub Wyścigów Konnych

(Polish Jockey Club) 1005 2010

ul. Puławska 266, 00-976 Warszawa
tel. (+48 22) 853-17-15, fax: (+48 22) 852-31-29
www.pkwk.pl pkwk@pkwk.org

l.dz. 20-10/WO/2010

Warszawa, 5.05.2010 r.

Imie: hebrk
7.5.2010
Rafał Baniak

Konie dozw. 2 5
14.05 2010

SEKRETARIAT DEPARTAMENTU REGULACJI GOSPODARZYCH	
wyłynote dnia	2010 -05-10
L.dz. 2512/1341/10	

Pan Rafał Baniak
Podsekretarz Stanu
MINISTERSTWO GOSPODARKI
Plac Trzech Krzyży 3/5
00-507 Warszawa

stanowny Pan: Kurstow

Polski Klub Wyścigów Konnych poniżej przedstawia stanowisko dotyczące projektu ustawy o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, w zakresie zmian umożliwiających jednostce Gminy Wrocław organizację wyścigów konnych.

Art. 34 proponowanej ustawy przewiduje zmianę ustawy o wyścigach konnych z dnia 18.01.2001 r. (Dz. U. Nr 11, poz. 86 z późn. zm.).

Nowelizacja powyższej ustawy w 2004 r. spowodowała zmianę zapisów ustawy z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych (Dz. U. Nr 11, poz. 86, z późn. zm.), zawężając możliwość prowadzenia działalności regulowanej w zakresie organizowania wyścigów konnych wyłącznie dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, zwanych dalej przedsiębiorcami. Poprzednio ustawa o wyścigach konnych, która w art. 2 pkt. 4) mówi, że „organizator wyścigów konnych”, to „podmiot, który został wpisany do rejestru działalności regulowanej w zakresie organizowania wyścigów konnych” posługiwała się w dalszej treści sformułowaniem nie „przedsiębiorca” a „podmiot” lub „organizator”. W 2001 r. do rejestru organizatorów wyścigów konnych prowadzonego przez Prezesa Polskiego Klubu Wyścigów Konnych wpisany został podmiot będący jednostką budżetową gminy, spełniający w dacie wpisywania wszelkie warunki, od których wpis zależał. Nowelizacja ustawy spowodowała, że podmiot ten, spełniając wszelkie warunki techniczne i finansowe, ale nie będąc przedsiębiorcą, utracił prawo do organizowania wyścigów konnych. W związku z tym, iż nie było to intencją ustawodawcy w roku 2004, obecnie zaś rozpatrywany jest projekt ustawy o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, zwracamy się o przywrócenie zapisów umożliwiających prowadzenie działalności w zakresie wyścigów konnych także podmiotom niebędącym przedsiębiorcami.

Z uwagi na powyższe w ustawie z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych (Dz. U. Nr 11, poz. 86, z późn. zm.31) proponuje się wprowadzenie następujących zmian, których nie uwzględniono w projekcie ustawy o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców:

SEKRETARIAT
PODSEKRETARZA STANU
Rafał Baniak
L. oz. *07.05.2010*
Data

- 1) 2 pkt. 4 otrzymuje brzmienie
- „4) organizator wyścigów konnych – podmiot, który został wpisany do rejestru organizatorów wyścigów konnych”
- 2) w art. 16 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
  - „1. Działalność w zakresie organizowania wyścigów konnych wymaga wpisu do rejestru organizatorów wyścigów konnych, zwanego dalej „rejestrem”.”
- 3) w art. 16 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
  - „3. Działalność w zakresie organizowania wyścigów konnych może wykonywać podmiot, który:
    - 1) posiada tor wyścigowy, spełniający wymagane warunki techniczne,
    - 2) posiada zabezpieczenie finansowe dla właściwego przeprowadzenia wyścigów konnych,
    - 3) posiada zatwierdzone plany gonitw, o których mowa w art. 20.”
- 4) w art. 16 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
  - „4. Wniosek o wpis do rejestru zawiera:
    - 1) nazwę podmiotu oraz jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania,
    - 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej, w przypadku gdy podmiot taki numer posiada, oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) podmiotu,
    - 3) wskazanie lokalizacji toru wyścigowego uzgodnionej z właściwymi organami,
    - 4) wskazanie zabezpieczenia finansowego dla właściwego przeprowadzania wyścigów konnych oraz wskazanie źródeł pochodzenia posiadanego kapitału,
    - 5) określenie rodzaju gonitw, które mają być przeprowadzane, oraz planowanej ich liczby w ciągu roku,
    - 6) opis urządzeń technicznych toru wyścigowego,
    - 7) planowany termin rozpoczęcia działalności.”
- 5) w art. 16 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
  - „5. Wraz z wnioskiem podmiot składa oświadczenie następującej treści”
    - „Oświadczam, że:
      - 1) dane zawarte we wniosku o wpis do rejestru organizatorów wyścigów konnych są kompletne i zgodne z prawdą;
      - 2) znane mi są i spełniam warunki wykonywania działalności w zakresie organizowania wyścigów konnych, określone w ustawie z dnia 18 stycznia 2001 r. o wyścigach konnych.”
- 6) w art. 16 ust. 6 otrzymuje brzmienie:
  - „6. Oświadczenie powinno również zawierać:
    - 1) nazwę podmiotu, jego siedzibę i adres albo adres zamieszkania,
    - 2) oznaczenie miejsca i datę złożenia oświadczenia,
    - 3) podpis osoby uprawnionej do reprezentowania podmiotu, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz pełnionej funkcji.”
- 7) w art. 16 ust. 7 otrzymuje brzmienie:
  - „7. Wpisowi do rejestru podlegają następujące dane:
    - a. nazwa podmiotu, jego siedziba i adres lub adres zamieszkania,
    - b. numer w rejestrze przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej, w przypadku, gdy podmiot taki numer posiada, oraz numer identyfikacji podatkowej NIP,
    - c. wskazanie lokalizacji toru wyścigowego, uzgodnionej z właściwymi organami,
    - d. data dokonania wpisu.”

8) art. 19 otrzymuje brzmienie”

„Art. 19. Od decyzji Prezesa w sprawie zakazu wykonywania działalności objętej wpisem, podmiotowi przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa”.

Zapisy ustawy o wyścigach konnych, które są przez nas podważane, uniemożliwiają jednostce Gminy Wrocław prowadzenie jej działalności statutowej, do której została ona powołana, i która była prowadzona od 1907 r.

Zgoda

PREZES
Polskiego Klubu Wyścigów Konnych

Feliks Klimczak

Do wiadomości:

Pan Wojciech Wojtyra – Dyrektor Departamentu Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi